

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರ ಸಾಹಿ'

ಸಂಪಾದಕರು : ನಾಗ ರೆಡ್ಡಿ

ಒಳ್ಳೆಯತನಕ್ಕೆ, ಅಪೂರ್ವವಾದೊಂದು ಶಕ್ತಿಯಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಕಠಿಣಾತ್ಮರನ್ನೂ, ದುರಾಶಾಪರರನ್ನೂ, ದುಷ್ಟರನ್ನೂ ಕೆರಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಕನಕರನ್ನೂ, ವಿನೋದನ್ನೂ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿ, ಅವರ ಕ್ಷೂರಶನವನ್ನು ಸೌಮ್ಯಗೊಳಿಸಿ ಬಿಡುವಂತಮದು. ಕಡೆಗೆ ಅ ಒಳ್ಳೆಯವನಿಗಿಂತಲೂ ಸಹಜ ಕೋರಿಕೆ ಎಷ್ಟು ಮೂತ್ರಕ್ಕೂ ಕಡೆಯಂತಮದಲ್ಲದಾದರೂ, ನಡೆದು ಬಿಡುವುದನ್ನು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯ ಬೇತುಳವು ಹೇಳುವ ಕಥೆ " ಪದ್ಮನಾಭನ ಮದುವೆ " ಯಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದು.

ಅ ಮ ರ ವಾ ನೆ

ವಸಂತೇ ಪ್ಲಾಹಿತೇ ಲೋಕಃ ಕಾಕಶ್ಚ ನ ಬಿಕಶ್ಯತ
ನಕಶ್ಚಾ ಪ್ರಕಶೋ ಲೋಕಃ ಸಮಯೇ ಏವ ಪ್ಲಾಹಿತೇ

ಕಾಗೆಯೂ ಕೋಗಿಲೆಯೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ವಸಂತರ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಭೇದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಉತ್ತಮನೂ, ಅಧಮನೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿವರೂ, ಅಗತ್ಯ ಬಂದಾಗ ಅವರೊಳಗಿನ ಭೇದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಪುಟ : ೭೨

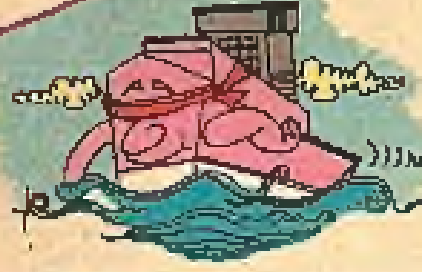
ಫೆಬ್ರವರಿ '೮೪

ಸಂಚಿಕೆ : ೨

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೦೦ :: ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೨೪-೦೦

ಚಂದಮಾಮನ ಹೆರಟೆ

ಅಜ್ಜೆ ಹಾಲಿಸುವ ಹಡಗು

ಜಪಾನಿಗೆ ಸೇರಿದ ಕಿನೋಕಾಮಾಮಾರೂ ಎಂಬ ಹಡಗು ಸಾವಿಕನು "ಹೋಗು" ಎಂದರೆ ಮುಖ ಹೋಗುತ್ತದೆ. "ನಿಲ್ಲು" ಎಂದರೆ ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ಮೊತ್ತಮೊದಲನೇದಾಗಿ ಮಾತಿನಿಂದಲೇ ನಿಯಂತ್ರಿಸಬಲ್ಲ ಯಂತ್ರವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿದ ಈ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ, ಸಾವಿಕನ ಅಜ್ಜೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅದರಂತೆ ಹಡಗನ್ನು ನಡೆಸಲು ಇಂಜಿನ್ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಜಿನೀರು ಇಲ್ಲ. ಅದೇ ಆ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಇರುತ್ತದೆ.

ಸೌರಶಕ್ತಿಯಿಂದ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ

ಕಾಲಿಫೋರ್ನಿಯಾದ 'ಸೋಲಾರ್ ಒನ್' ಎಂಬ ಪ್ರಯೋಗ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸೇ ಇಸವಿಯ ಶಾಲಕ್ಕೆ, ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಂತಹ ಹರಿನ್ನೆರು ಸಾವಿಕ ಕನ್ನಡಿಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂರ್ಯಕಾಂತಿಯನ್ನು ಮರುಫೊಮಿಯ ಉಚ್ಚನ ಸಮೀಪದ ಮೇಲೆ ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಮೊದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಐವತ್ತು ಸಾವಿಕ ಪಂದಿಗಳಿಗೆ ಸುಮಾರು ಐವತ್ತು ಶಕ್ತಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಬಲ್ಲುದೆಂದು "ಸೈನ್ಸ್ ಡೈಜೆಸ್ಟ್" ಪತ್ರಿಕೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ದೊಡ್ಡ ಪುಷ್ಪಹಾರ

ಜಮ್ಮೀಕಾ (ಅವೇರಿಕಾ)ದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಫಾರಸಿಯ ಯೋಗಿ ಚಿನ್ನಯ್ ಹತ್ತು ಸಾವಿಕ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿಮಾಡಿದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಆತನಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪುಷ್ಪಹಾರ ಸಮರ್ಪಿಸಿದರು. ಹತ್ತು ಸಾವಿಕ ಹೂಗಳಿಂದ ಹೆಣೆದ ಈ ಪುಷ್ಪಹಾರವೇ ಪ್ರಪಂಚದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ ಹಾರವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಯೋಗಿ ಚಿನ್ನಯ್ ಪಾಂಡಿಚೇರಿಯ ಶ್ರೀ ಆರವಿಂದಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹಿಕ್ಷಣ ವಡೆದವನು.

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ?

೧. ಭೂಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ಬಲು ದೊಡ್ಡ ಹಾಡ ಗುಹೆಗಳು ಎಲ್ಲಿವೆ?
೨. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಹಿಮಗಡ್ಡೆಗಳು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಯಾವಯಾವ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ?
೩. ಪ್ರಪಂಚದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಎತ್ತರವಾದ ಜಲಪಾತವು

ಎಲ್ಲಿದೆಯೋ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ?

೪. ಪ್ರಪಂಚದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ ಅಗ್ನಿ ಪರ್ವತವು ಎಲ್ಲಿರುವುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಾ?
೫. ಎಷ್ಟು ಮಿಡದಲ್ಲಿ ಅತಿ ದೊಡ್ಡದಾದ ಕೃತ್ತಿಮ ಸರೋವರವು ಎಲ್ಲಿದೆ?

(ಉತ್ತರ ೬೪ ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ)

ದಯಮಾಡಿ ಹೇಳಿ" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.
 "ಅದಕ್ಕಿನ್ನು, ಇನ್ನೊಂದಿದೆ. ನೀನು ಆಹಾರ
 ವನ್ನು ಮಿತವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೋ. ದಿನಾ ಒಂದು
 ರೋಟಿ ಹಾಲು, ಒಂದು ರೋಟಿ ಹಣ್ಣಿನ ರಸ,
 ನಿಂಬೆಕಾಯಿಯಷ್ಟೇ ಮಜ್ಜೆಗಯನ್ನು ಇಷ್ಟೇ ಸುಕು.
 ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದಿಯೆಂದರೆ ಎರಡು ಹಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ
 ಸ್ಥೂಲತೆ ಕರಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ವೈದ್ಯ.

ಸೋಮಯ್ಯನು ವೈದ್ಯನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ
 ಎರಡು ದಿನ ಮಾಡಿದನು. ಆ ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ
 ಅವನಿಗೆ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಅಯಾಸ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿತು.
 ಕಿಂಡಿಗಾಗಿ ಬಾಯಿ ಮೂಕಿ ರೋದನೆಗೆ ತೊಡಗಿತು.
 ಶರೀರವು ಸ್ವಲ್ಪ ಸೋರಗಿದ ಮಾತು ನಿಜವೇ. ಆದರೆ
 ಸೋಮಯ್ಯನು ಮೂರನೇ ದಿನ ಬಾಯಾ ಕಿಟ್ಟು
 ತಾಳಲಾಗದೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಭೋಜನ
 ಮಾಡಿಯೇ ಬಿಟ್ಟನು. ಮತ್ತೆ ಅವನ ಶರೀರ
 ಮೊದಲಿನಂತೆ ದಪ್ಪವೂ ಆಯಿತು.

ಸೋಮಯ್ಯ ಓದಲೇ ವೈದ್ಯನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ,
 "ಎರಡು ದಿನ ನೀವು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಮಿತ
 ವಾಗಿ ತಿಂದು ನೋಡಿದೆ. ಸೋರಗಿ ಹೋದುದೂ
 ನಿಜ, ಮೂರನೇ ದಿನ ತಾಳಲಾಗಲಿಲ್ಲವಯ್ಯ. ಎಂದಿ
 ನಂತೆ ಉಟಮಾಡಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನ ಹಾಗೆ
 ದಪ್ಪವೂ ಆದೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಹೇಗೆ ಸ್ವಾಮಿ?
 ಪೂರ್ತಿ ಸೋರಗಿ, ಹಾಗೆಯೇ ಇರಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟು
 ದಿನ ಮಿತಾಹಾರದಿಂದ ಹಸುವ ತಾಳಿಕೊಂಡಿರಲಿ?"
 ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಎಷ್ಟು ದಿನವೆಂದರೇನು? ನೀನು ಸೋರಗಿದ
 ಮೇಲೆಯೂ ಬದುಕಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲದವರೆಗೂ ಹಾಗೆ
 ಮಿತಾಹಾರದಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕು. ಯಾವಾಗ ಮೂವನೂರಿ
 ನಂತೆ ಉಣ್ಣಲು ತೊಡಗುವೆಯೋ ಆಗಿನಿಂದ ಮತ್ತೆ
 ದಪ್ಪವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುವಿ. ನಿನ್ನ ಶರೀರತತ್ವವೇ
 ಹಾಗೆ" ಎಂದನು ವೈದ್ಯ.

"ಬದುಕಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲವೂ ಹೀಗೆ ಮಿತಾಹಾರ
 ವೆಂದರೆ ನಾನು ಬೇಗನೇ ಸತ್ತು ಹೋದೇನು.
 ಇಂಥಾದ್ದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಬೇರೇನಾದರೂ
 ಉಪಾಯ ಎದ್ದರೆ ಹೇಳಿ ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದು
 ಸೋಮಯ್ಯ ಅಂಗಲಾಚಿಕೊಂಡನು.

"ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಔಷಧಿ ಇದೆ. ಅದನ್ನು
 ಉಪಯೋಗಿಸಿ ನೋಡು. ಮಿತಾಹಾರದ ಗೊಡವೆ
 ಇದಕ್ಕೇನಿಲ್ಲ" ಎಂದು ವೈದ್ಯನು ಸೋಮಯ್ಯನಿಗೆ
 ಹತ್ತು ಗುಳಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ದಿನಾ ಒಂದೊಂದ
 ರಂತೆ ಬೆಳ್ಳಗೆ ನುಂಗಲು ಹೇಳಿದನು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳ್ಳಗೆ ಸೋಮಯ್ಯ ಒಂದು ಗುಳಿಗೆ
 ಮುಂದಿನ. ಕುತ್ರಿಗೆಯೊಳಗೆ ಭಗಭಗವೆಂದಿತು.
 ಪಾಲಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕರಕರ ಉರಿ ತೋರಿತು, ಆ ದಿನ
 ಎಡೀ ಅವನು ವಿವಸ್ನೂ ತಿನ್ನಲಾಗದೆ ಹೋದನು.
 ಗುಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಲವರ್ಧಕವಾದ ಅಹಾರದೇನೋ
 ಇದ್ದಿರಬೇಕು. ಅವನಿಗೆ ಹಸುವಿನ ಸಂಕಟವೇನೋ

ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಮೊದಲೆಗಲೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ ಸೋಮಯ್ಯನಿಗೆ ನಾಲಗೆಯ ಉರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಗ್ಗಿದ ಹಾಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ಮತ್ತೆ ಗುಣಿಗೆ ನುಂಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಯಥಾ ಪ್ರಕಾರ ನಾಲಗೆಯೂ, ಕುತ್ತಿಗೆಯೊಳಗೂ ಉರಿ ಎದ್ದಿತು. ಆ ದಿನ ಕೂಡಾ ಅವನೇನೂ ತಿನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಇದೊಂದು ಅಸಂತ್ಯಾಸದ ವಿಷಯವಾದರೂ ಸೋಮಯ್ಯನು ವೈದ್ಯನು ಕೊಟ್ಟ ಗುಣಿಗೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನುಂಗಿಬಿಡುವುದೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ಘನಿಮೆಯ ಕಾಟವಂತೂ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ ?

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಸೋಮಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಬಾಂ ಹೋಕನಾದ ಕುಳ್ಳೆನೊಬ್ಬನು ಬಂದನು. ಅವನು ನೆರೆಯ ಊರಿಗೆ ಬೋಗುತ್ತಾ ಜಡಿ ಮಳೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಸೋಮಯ್ಯನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಕೇಳಿದನು. ಸೋಮಯ್ಯನು ಅವನಿಗೆ ಮಯೂರದ ಮೂಡಿ ಅತಿಥ್ಯವಿತ್ತು. ಭೋಜನ ಹಾಕಿದನು. ಆದರೆ ಅವನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಮಾತ್ರ ಭೋಜನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

“ ನೀವು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವರು. ಇಷ್ಟೊಂದು ಆರತೆಯನ್ನೂ, ಅತಿಥ್ಯವನ್ನೂ ನನಗೆ ಯಾರೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ನೀವು ಮಾತ್ರ ಭೋಜನ ಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದುದು ನನಗೆ ಮೇವ ವಾಗಿದೆ ” ಎಂದನು ಕುಳ್ಳೆ.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೋಮಯ್ಯನು ತನ್ನ ಕಛೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆ ಕುಳ್ಳೆನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಕುಳ್ಳನು, “ ನಿಮ್ಮ ಸಂಗತಿ ಸರಿಯೆ. ನೀವು ಈ ಬಗೆಯ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಗಾಗುವಿರನ್ನೋಣ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಸಂಗತಿ ನೋಡಿ ದಿರಾ ? ನನ್ನನ್ನು ಎತ್ತರದ ಶರೀರಿಯಾಗಿ ಮಾಡ ತಕ್ಕ ವೈದ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಕುಳ್ಳತು ವನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನೇನು

ಮಾಡಲಿ ಹೇಳಿರಿ, ನೋಡೋಣ ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. “ ಹೌದು ಪಾಪ ! ನಿಮ್ಮದು ನವಗಿಂತಲೂ ಪರಮ ದೀನ್ಯತೆಯೇ ನಿದ ” ಎಂದನು ಸೋಮಯ್ಯ ಕನಿಕರದಿಂದ.

“ ಹಾಗಲ್ಲ, ಪರಮ ದೀನ್ಯತೆ ನನ್ನದೇನಲ್ಲ. ಅದು ನಿಮ್ಮದೇ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ” ಎಂದನು ಕುಳ್ಳ ನಗುತ್ತ.

“ ಅದು ಹೇಗೆ ? ” ಎಂದನು ಸೋಮಯ್ಯ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ.

“ ನೀವು ದಪ್ಪ ಶರೀರದವರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಬಂದ ನಷ್ಟವೇನಿದೆ ? ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಿರಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು ನಗುತ್ತಾರೆಂದು, ಸೋರಗ ಬೇಕೆಂದು ಪಾಡುವವರಿ. ಅಂದರೆ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುವವರಿಗಾಗಿಯೇ ನೀವು ಕ್ರಮ ಪಡುವಿರೊಡಾಯಿತು. ಇದು ನಿಮ್ಮ ದೀನ್ಯತೆ

ಯಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನು ಹೇಳಿ ? " ಎಂದನು ಕುಳ್ಳಿ.
 " ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ಯಾರಾದರೂ
 ನಕ್ಕರೆ ನಿಮಗೇನೂ ಸಂಕಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ ? "
 ಎಂದು ಸೋಮಯ್ಯನು ಕೇಳಿದನು.

" ನೀವು ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವೇನಿಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಮಾತು
 ಹೇಳಿರಿ. ನನ್ನ ಆಕಾರ ನೋಡಿ ಅನೇಕರು ನಗುತ್ತಾ
 ರೆಂದಿರಿ. ಅವರ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಮಗೂ ನಗು ಬಂದಿದೆ
 ಹೌದಾ ? ನನ್ನ ಮುಂದೆ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂಬ ದೂತು
 ಬೇರೆ " ಎಂದನು ಕುಳ್ಳಿ.

ಸೋಮಯ್ಯನು ಆ ಮಾತು ನಿಜವೇ ಎಂದು
 ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು.

" ಹಾಗೆಯೇ ನಿಮ್ಮ ಸ್ಥೂಲಾಕಾರ ನೋಡಿ
 ನಗುವವರಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಬ್ಬನೆಯೆಂದು ನಿಜವಷ್ಟೆ ?
 ಹೌದೆನ್ನುವಿರಾ ? " ಎಂದನು ಕುಳ್ಳಿ.

" ಅದೂ ನಿಜವೇ. ಹಾಗೆಯೇ ಹೌದು. ನಿಮ್ಮ
 ಆಕಾರ ನೋಡಿ ನಾನು ನಗುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಆಕಾರ
 ನೋಡಿ ನೀವು ನಗುವುದೂ ಸಹಜವೇ " ಎಂದನು
 ಸೋಮಯ್ಯ.

" ಇದೇ ನಿಜ ಸಂಗತಿ ! ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನೂ
 ನೀವೂ ಏಕಮತದಲ್ಲೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಈಗ
 ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಒಂದೇ. ನಿನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ
 ಸುಲಭವಾದ ಮಾರ್ಗ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು.

ಯಾರಾದರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕರೆಂದೂಕೋ.
 ಆಗ ನೀನೇ ನಾನು ಅಂದೂಕೋ. ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ
 ಯಾರಾದರೂ ನಕ್ಕಾಗ ನಾನೇ ನೀನು ಅಂದು
 ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಸಂಕಟವೇನು ಬಂತು ? "
 ಎಂದನು ಕುಳ್ಳಿ ನಗುತ್ತಾ.

ಕುಳ್ಳಿನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ನಿಜವಿರುವುದು
 ಎಂದು ಸೋಮಯ್ಯನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆರೋಗ್ಯವು
 ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇರುವಾಗ ಯಾರೋ ನೋಡಿ ನಗುವ
 ರೆಂದುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಶರೀರವನ್ನು ನೋಯಿಸಿ
 ಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ? ಆಹಾರ ಪಾನೀಯಗಳಲ್ಲಿರುವ
 ಇಷ್ಟವನ್ನು ಬಲಮತವಾಗಿ ಅಡಗಿಸಬೇಕೇ ?

ಸೋಮಯ್ಯನು ಕುಳ್ಳನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ.
 " ನಿಮಗೆ ಆತಿಥ್ಯವಿತ್ತುದರಿಂದ ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದೇ
 ಆಯಿತು. ನೀವು ಮಹಾಜ್ಞಾನಿಯ ಹಾಗೆ ಹಿತ
 ಬೋಧೆ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಇನ್ನು ನನಗೆ ಯಾವ
 ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಇಲ್ಲ " ಎಂದನು.

ಅಮೇರೆ ಸೋಮಯ್ಯನ ದಪ್ಪವು ತಗ್ಗಲಿಲ್ಲ
 ವಾದರೂ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುವ ಜನರು
 ಕ್ರಮವಾಗಿ ತಗ್ಗಿ ಹೋದರು. ಇದಿರಾಳಿಗೆ ವಿನೂ
 ನೋವು ಅನಿಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ನಗುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ
 ಇಷ್ಟವಿರದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ನಕ್ಕರೂ ನಗುವವರಿಗೇ
 ನೋವು. ಅಷ್ಟೇ.

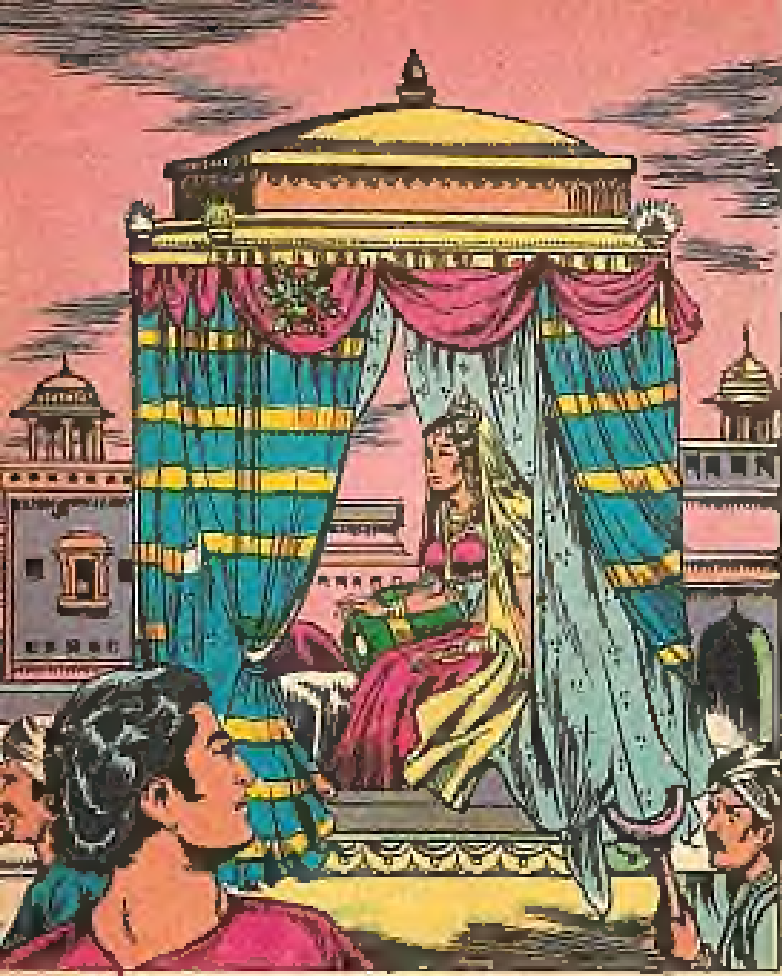

ಪದ್ಮನಾಭನು ಹುಲಿ

ಕಿತ್ತೂರಿನಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟ ಮುಟ್ಟು ಚೂರು ಬಿಡುವ ಗಿಡ ದಂತೆ ಉತ್ಪಾದಕ ಚೂರಿಕೊಂಡಿರುವ ದಾಖಲೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಸೀದಾ ಪುರದ ಬಳಿಗೆ ಬೋಗಿ, ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ಸೇತಾಕುತಿರುವ ಕವನನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೂಡ ಕನ್ನ ಭುಜಸ್ಕಂಧದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಎಂದಿ ಸಂತೆ ಮೌನಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಸ್ವತಃ ನಡೆ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಕವದೊಳಗಿನ ಬೇತಾಳವು ಮಾತಾಡಲು ತೊಡಗಿ, "ಎಲೈ ಮಹಾರಾಜನೇ ! ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟಗಳು ಬಂದರೂ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ನಿನ್ನ ಪಟ್ಟ ಮೆಚ್ಚುತಕ್ಕದ್ದೇ ಸರಿ. ಆದರೆ ಮುಸ್ಸಾಧ್ಯವಾದ ಇಂತಹ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಲಿಮಂತ್ರಿಸುವವನು ಲಹರಿ ನೀಡಿದ್ದರಿಗೆ ಮಿತ್ರನಂತೆ ನಟಿಸುವ ಕತ್ತುವಾಗಿರ ಬೇಕೆಂದೇ ಪಕ್ಷ ಅನುಮಾನ. ಭೈರೋ ಸಾಹಸ ಗಳೂ, ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಗಳೂ ಇರುವವರು ಸಾಧಿಸ ಲಾಗದ ಕೆಲವು ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮುಗ್ಯ ಸ್ವಭಾವದ ಅಮಾಯಕರು ಒಳ್ಳೆಯ ಬುದ್ಧಿಯೊಂದಿಗೂ ಸುಲಭ ವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿರುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ ಯಾಗಿ ನೀನೇ ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಾರನಾದ ಪದ್ಮ

ಬೈತ್ರಾಳಕಥೆಗಳು?..

ನಾಭನುಬವನ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ನಡೆಯುವಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನಡೆಯುವ ನಿನ್ನ ಕ್ರಮವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕೇಳು - ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳತೊಡಗಿತು :

ಪದ್ಮನಾಭನೇನು ಆ ಯುವಕನು ಕುಮುದವತಿ ಎಂಬ ನಗರದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಕೋಣಾ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ರೂಪವಂತನಾಗಿ ಸುಂದರ ಪುರುಷನಾಗಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಬೆಳ್ಳಗಿದ್ದು ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಾಲೆಂದು ನೋಡುವ ಬಡಕ ಮುಗ್ಧನು. ಯಾರೋ ಹೇಳಿದರೂ ನಂಬುವ ಆಮೂಯಕನು. ಇದರ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನವದ್ದೆಲ್ಲಾ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ನಗರದ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ರತ್ನಭದ್ರನೇನು ಕ್ರೀಮಂತನ ಕುಮಾರಿ ಸುಲಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಪಲ್ಲಕಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವಳ ಅದ್ಭುತ ಸೌಂದರ್ಯವು ಪದ್ಮನಾಭನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೋರೈಸಿ

ಬಿಟ್ಟಿತು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಅವನು ಸುಲಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಆಗುಹೋಗುಗಳೊಂದನ್ನೂ ಅವನು ಹೋಚಿಸಲಿಲ್ಲ.

ರತ್ನಭದ್ರನು ಕುಮುದವತಿ ನಗರದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಮುಖ ವರ್ತಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನದು ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆಯ ಐಶ್ವರ್ಯ. ಅಂಶದ ಧನಿಕನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಪದ್ಮನಾಭನಂಥವನು ಮದುವೆ ಯಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಮೊತ್ತಲ್ಲ. ಅವನ ಸರಳ ಗುಣಕ್ಕೆ ಆ ಒಗೆಯ ಭೇದಭಾವವೆಗಳು ಹೊಳೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನೂ ಅವನಗೂ ಇರುವ ತಾರತಮ್ಯಗಳೇನೆಯೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಪ್ರಕೃತಿ ಸಿದ್ಧವಾದ ಆ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಿಗಿಷ್ಟೇ ಅವನು ಒಳಗಾಗಿದ್ದನು.

ಆ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಪದ್ಮನಾಭನು ತನ್ನ ಮಿತ್ರನಾದ ರವಿವರ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಸುಲಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದನು. ರವಿವರ್ಮನಿಗೆ ಪದ್ಮನಾಭನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಒಗೆಯ ದ್ವೇಷಭಾವನೆ ಇದ್ದಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಎಲ್ಲರೂ ಪದ್ಮನಾಭನನ್ನು ಸುಂದರನೆಂದು ಮೆಚ್ಚಿ ವೂತಾಡುವುದೇ. ಆದರೆ ರವಿವರ್ಮನು ತನ್ನ ದ್ವೇಷವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹೊರಗೆ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸಮಯ ಸಾಧಿಸಿ ಪದ್ಮನಾಭನನ್ನು ನಗೇಳುವುದಾಗಿ ಕೃತ್ರಿಮವೇಕೆಂದು ಸಮಯ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಪದ್ಮನಾಭನು ಸುಲಕ್ಷಣೆಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ದರ್ಶಿಸಿ ತಾನು ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕ್ರಮವನ್ನು ಹೇಳುವಂತೆ ಕೇಳಿದನು.

"ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಪದ್ಮನಾಭಾ ! ನಿನ್ನಂಥ ಅಂದದ ವರನು ಅಳಿಯನಾಗಿ ಬರುವನೆಂದರೆ ರತ್ನಭದ್ರನಿಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಸಂತೋಷವಾಗಬೇಕು !

ನೀನು ಕೇಳುವುದೇ ತಪ್ಪು, ಸಂಕೋಪದಿಂದ ಉಬ್ಬಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಹೋಗಿ ಕೇಳಿ" ಎಂದು ರವಿವರ್ಮನು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದನು.

ಅದರಿಂದ ಉಬ್ಬಿಹೋದ ಪದ್ಮನಾಭನು ಕ್ರೋಧದಿಂದ ರಕ್ತಭದ್ರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದಿರಾ? ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ವರನೇನು ನಿಮಗೆ ತೋರಿದರೆ, ಮದುವೆಯಾಗಲು ದೇರೇನೂ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು.

ರಕ್ತಭದ್ರನು ದೊಡ್ಡ ಧನಸಿದ್ಧಂತೆಯೇ ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸಿನವನೂ ಹೌದು. ಅನಾಥನಾದ ಪದ್ಮನಾಭನು ಸರಳ ಗುಣದವನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತರೇ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆನ್ನದೆ, ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ, "ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಮದುವೆ ಮಾಡ ಬಹುದು. ನೀನು ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತು ಮಾಡು, ಸಾಕು, ನಿನಗೆ ಒಂದು ಮಣ ಬಂಗಾರ ತಂದು ಕೊಡು, ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದನು.

ಅಷ್ಟು ಬಂಗಾರ ತರಲು ಪದ್ಮನಾಭನಿಂದಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ರಕ್ತಭದ್ರನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪದ್ಮನಾಭನು ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸುಮ್ಮನಾಗದೆ, ಮಿತ್ರ ರವಿವರ್ಮನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಸಲಹೆ ಕೇಳಿದನು.

"ಬಂಗಾರ ತಾನೇ? ಅದಕ್ಕೇನೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಬಡ್ಡಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವ ಸೋಮನಾಥನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಸಾಲ ಕೇಳು. ರಕ್ತಭದ್ರನ ಅಳಿಯನಾಗುವಂಥ ಕ್ರೋಧವನ್ನು ಎಷ್ಟಾದರೂ ಸಾಲ ಸಿಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ರವಿವರ್ಮ.

ಪದ್ಮನಾಭನು ಕೊರತೇ ಸೋಮನಾಥನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತನ್ನ ವಿಷಯ ಹೇಳಿ, "ಒಂದು ಮಣ ಬಂಗಾರವನ್ನು ನನಗೆ ಸಾಲವಾಗಿ ಕೊಡಿ" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಈ ಶಾಪದ ಹುಡುಗನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಟವಾಡಿದ ದೇವಿಯ ಸೋಮನಾಥನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆ ಕಾರಣ

ದಿಂದ ಅವನು ಪದ್ಮನಾಭನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನನ್ನಂಥವನಿಗೆ ನಾನು ಸಾಲ ಕೊಡುವುದೆಂದರೇನಪ್ಪ! ಅಕೋ, ಅಲ್ಲಿ ಹಾಗುವ ವದಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮರವನ್ನು ನೋಡಿದೆಯಾ? ಆ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಭೈರವ ಬೈರಾಗಿ ಎಂಬುದಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಕಬ್ಬಿಣ, ಹಿತ್ತಾಳೆ ಗಳಂತಹ ದೋಹಗಳನ್ನು ಬಂಗಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಡು ಸುವ ವರಮನೆದಿ ಎದ್ದೆ ಕಲಿತವನು. ನೀನು ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ನಿನಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿಯೇ ಒಂದು ಮಣ ಬಂಗಾರ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು.

ಬಂಗಾರವು ಉಚಿತವಾಗಿಯೇ ಲಭಿಸುವುದೆಂಬ ಮಾತು ಕೇಳಿ, ಪದ್ಮನಾಭನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಭೈರವ ಬೈರಾಗಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, "ಸ್ವಾಮಿ, ನನಗೆ ಒಂದು ಮಣ ಬಂಗಾರ ಉಚಿತವಾಗಿ ಕೊಡಿರಯ್ಯ" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಭೈರವ ಬೈರಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಮೋಸಾಸಾರವಾಗಿತ್ತು. ವರಮನೆದಿ ಎದ್ದೆ ಕಲಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ, ವಾಪ

ದವರ ಕೈಯಿಂದ ಬಹಳ ಹಣ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ಹಾಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಗೌರಮುಖಿಯೆಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳನು ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದ. ಆ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂಬ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ದ್ವನು ಭೈರವ ಬೈರಾಗಿ.

"ಪದ್ಮನಾಭ, ನೀನು ಸುಂದರ ಪುರುಷನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಚುರುಕಾದವನು. ಕುಂಬಾ ಧೈರ್ಯವೂ ನಿನಗಿದೆ. ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡು. ನಗರವಾಚಿಗಿರುವ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಗೌರಮುಖಿಯೆಂಬ ಛಾಂ ಕಳ್ಳನೊಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನನ್ನು ನೀನು ಹೋಗಾದರೂ ಹಿಡಿದು ಕೆನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕಂಡೆಯಾದರೆ ನಿನಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಒಂದು ಮಣ ಬಂಗಾರ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಭೈರವ ಬೈರಾಗಿ.

ಸು ಎಂದು ಪದ್ಮನಾಭನು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಾಡಿ, ಹೇಗೋ ಗೌರಮುಖಿಯಿರುವ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ತಿಳಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳ ಗೌರ

ಮುಖಿಯು ಅವನನ್ನು ಅವರದಿಂದ ಮಾತಾಡಿಸಿ, "ಎನಪ್ಪಾ, ನನ್ನ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಬಂದೆಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅದೇನಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಪದ್ಮನಾಭನು ತನ್ನ ಮದುವೆಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿ, "ಭೈರವ ಬೈರಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರೆ ನಿನಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಒಂದು ಮಣ ಬಂಗಾರ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದರು. ದಯೆ ಮಾಡಿ ವನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದು, ನನ್ನ ಮದುವೆಯ ವ್ಯಥೆ ಕಟ್ಟಿಕೊ" ಎಂದನು ಪದ್ಮನಾಭ ದೀನನಾಗಿ.

ಪದ್ಮನಾಭನು ಬಹಳ ಸರಳ ಗುಣದವನೆಂದು ಗೌರಮುಖಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವನು ಈ ಆಮಾಯಕನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಮಾಕಿಗೆ ಗುರಿಪಡಿ ಸೋಗಬೇಡುಕೊಂಡು, "ಛೇ ಛೇ! ನಿನಗೆ ಒಂದು ಮಣ ಬಂಗಾರ ಯಾವ ಮೂಲೆಗೆ! ಹತ್ತು ಮಣ ಬಂಗಾರ ಸಿಗುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನಾವು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಕೋ, ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಗುಡ್ಡದ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಕರಿಭೂತ ಒಂದಿದೆ. ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಅವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಸಾಕು, ಕೇಳಿದಷ್ಟು ಬಂಗಾರ ಕೊಡುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಪದ್ಮನಾಭನು ಸುಲಕ್ಷಣ ಯೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಮದುವೆ ಆಗಿಹೋದಷ್ಟು ಸಂತೋಷ ಪಡುತ್ತ, ಆ ಗುಡ್ಡದ ಗುಹೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಹೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂಡೆಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕರಿಭೂತವು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಿತು.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ಕರಿಭೂತವು ಯಾರಿಗೂ ಕೇಡು ಬಗೆಯುವ ಸ್ವಭಾವವಲ್ಲ. ಅದರ ಅವರ ಭಯಂಕರ ವಾದ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು ಭಯಕಂಪಿತ ರಾಗಿ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಗುವಿನಂತೆ ನಿಷ್ಕಲ್ಪಿತ ನಾದ ಪದ್ಮನಾಭನು ಯಾವ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಕರಿಭೂತದ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, ಕೈಮುಗಿದು ತನ್ನ

ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅದರ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿ, "ರತ್ನಭದ್ರನ ಕುಮಾರಿ ಸುಲಕ್ಷ್ಮಣಿಯೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ಮದುವೆ ನಡೆದುಬೇಕಾದರೆ ನೀವು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವಿರೇಂದು ಕೇಳುವ ಹೇಳಿದನು. ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಗ ಒಂಗಾರ ಕೊಟ್ಟರೇ ಸಾಕು. ಸಾಯುವವರೆಗೂ ನಿಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಮರೆಯಲಾರನು" ಎಂದನು.

ಸೃಷ್ಟಿವೈದ್ಯ ಹೇಳಿದರೆ ಶತ್ರು ಬಳಿಗೆ ಒದವುವ ಎಷ್ಟೊಂದು ಅಮೂಲ್ಯವೋ, ಎಷ್ಟೊಂದು ಸಿಮೆಂಟ್ ಹೈಡ್ರೇಷನ್‌ನೋ ಎಂದಕೊಂಡು ಕೂಡಲೇ ಪರ್ಮನಾಭನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಆದರಭಾವವಿತ್ತು.

ಭೂತವು ಎಷ್ಟು ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ, ಭಗವಾನ್ ಹೊರೆಯುವ ಸಾಲ್ಫು ವ್ಯಾಗಳನ್ನು ತಂದು ಪರ್ಮನಾಭನಿಗೆ ತೋರಿಸಿತ್ತು. "ನೀಗೆ ಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ಮಗ ಒಂಗಾರವಲ್ಲ, ಲಕ್ಷಕೊಟ್ಟಿ ಬೇರೆ ಹಾಳುವ ಈ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ." ನೀನು ಇವುಗಳ ಅಗತ್ಯವಿರಲಾರದೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಗೆ

ನೀನು ನೆಟ್ಟಿಗೆ ನಗರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಿ ರತ್ನ ಭದ್ರನಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆದುರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳು. ಆಗಲೂ ಅವನು ಧನವೇ ಬೇಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಈ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಡುಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಮಗ ಒಂಗಾರ ಹೊರಲು ನಿನ್ನಿಂದಾಗದು" ಎಂದಿತು.

ಪರ್ಮನಾಭನು ಕಂಫೂತಕ್ಕೆ ಶತ್ರು ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು, ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಡೆದ ಸೂಚಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ರತ್ನಭದ್ರನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ, "ಈ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಪರಲಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ರತ್ನಭದ್ರನು ಆಶ್ಚರ್ಯತೆಯಿಂದ ಪರ್ಮನಾಭನ ಹೇಳುವ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿ, "ಅದೇನೂ ಬೇಡ. ನೀನು ನನ್ನ ಅಳಿಯನಾಗಲು ಶತ್ರುನೇ ಆಗಿರುವೆ! ಸ್ವಂತ ಅಳಿಯನೇ ನನಗೆ ಬೇಕು. ಸುಲಕ್ಷ್ಮಣಿಯೊಂದಿಗೆ ನಿನಗೆ ಮದುವೆ ನಡೆಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಬೇತಾಳವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, "ಎಷ್ಟೆ ಶ್ರಮವೂ ರೂಪವೇ! ರತ್ನಭದ್ರನು ಹೇಳಿದ ಕಥೆಯನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುವೆ, ಮತಳ

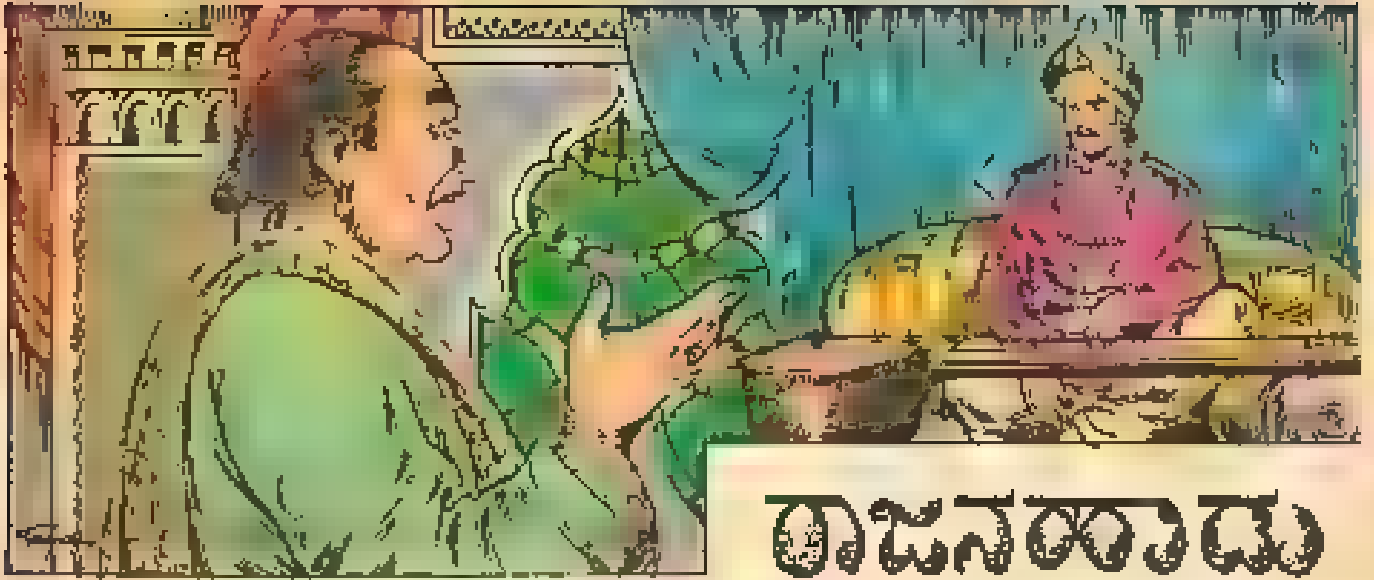
ಪ್ರಮುಖನು, ಪರಮ ಸಾಧು ಗುಣದ ಪದ್ಮನಾಭನಿಗೆ ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡುವುದೆಂಬ? ಅವನು ಕರಿಭೂತವು ತನ್ನೇ ನಾದರೂ ಕೇಡು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಪದರಿ ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದನೆ? ಪದ್ಮನಾಭನು ಒಂದು ಮಗು ಬಂಗಾರವಲ್ಲ, ಕೋಟಾಚ್ಚಿ ಬೆರೆ ಬಾಳುವ ಮೃಗಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಡಲಿದ್ದನಷ್ಟೆ? ಅಂತಹ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಅವನು ಏಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ? ಈ ಸಂದೇಶಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಸಮಾಧಾನ ತೀರೂ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಸಾವಿರ ಹೋಳುಗಳಾಗುತ್ತವೆ!" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗೆಂದನು: "ಕರಿಭೂತವು ತನ್ನ ಕೇಡು ಮಾಡುವುದೆಂಬ ಭಯವು ರತ್ನಭದ್ರನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೋಟಾಧೀಶನಾದ ಅವನಿಗೆ ಕರಿಭೂತವು ಕೊಡಲಿದ್ದ ಧನವು ಒಂದು ಲೆಕ್ಕದ್ದಷ್ಟೆ. ಪದ್ಮನಾಭನು ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ, ಕರಿಭೂತವು ತನ್ನ ಹಾವಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಎಷ್ಟೇ ಮೇಲು ಮಾಡಲು ನೋಡುವುದೆಂದೇ ತಿಳಿದನು. ಅದು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಪದ್ಮನಾಭನ ಮೂಲಕ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ದೇವತೆ ತತ್ವವನ್ನು ಪೋಷಿಸಿತ್ತು. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಇರುವ ಭದ್ರಾಂತ, ಅವಶ್ಯವಿರುವ

ಒಳ್ಳೆಯ ಒದ್ದಿಯೂ, ಕೈಹಾಕಿದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ತೀರಬೇಕೆಂಬ ಹಲವೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆರೆ ಬಾಳುವಂತಹುದು. ಅಂತಹವರು ದೇವತೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದೇ ಒಂದು ದಿನ ಉಪ್ಪುತ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಬರುವಿಲ್ಲರು. ದುಪ್ಪುಬದ್ದಿಯುಳ್ಳ ಪದ್ಮನಾಭನ ಸ್ನೇಹಿತನೂ, ದೈವಾಗಿಯೂ, ಕಲ್ಪನೂ ಎಂದೇ ಒಂದು ದಿನ ತಮ್ಮ ದುಷ್ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ತಪ್ಪದೆ ಪಿತ್ತ ಅನುಭವಿಸಿ ತೀರುವರು. ಕರಿಭೂತದ ವರ್ತನೆ ಯಿಂದ ಈ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ರತ್ನಭದ್ರನಿಗೆ ತನ್ನ ಭಾವೀ ಅರಿಯನ ಅವನಾಯಿತವು ಲೋಪವಾಗಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಪದ್ಮನಾಭನು ಒಂದು ಸಾರಿ ತನ್ನ ಅರಿಯನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ, ವರ್ತಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸೋದು, ತನ್ನ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಅವನಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಲೋಕಜ್ಞಾನ ಮೂಡಿಸುವುದು ಅವೇನೂ ಕಷ್ಟವಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಅರೋಚಿಸಿ ರತ್ನಭದ್ರನು ಪದ್ಮನಾಭನನ್ನು ತನ್ನ ಅರಿಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನನಿಭಂಭಾದ ಕೊಡಲೇ ದೇತಾಳವು ಶವ ಸಮೇತ ಮೂರುವಾಗಿ ತೋಗಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡ ಕೊಡಗಳು.

ರಾಜನರಾಜರು

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶುಕೀಂದ್ರನೆಂಬೊಬ್ಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಸಂಗೀತದ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಹೊಸದಾಗಿ ಸಂಗೀತ ಶಾಸ್ತ್ರದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಆಮೇಲೆ ಹತ್ತು ಮಂದಿಗಳಿಗೆ ಶನ್ನ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ತೊಡಗಿದನು. ರಾಜನು ಹಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಅವನ ಅತಿಶಯ ಮಾತ್ರ ವಲ್ಲದೆ, ಮುತ್ತಿಗೆಯೂ, ಇತರ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು ಕೂಡ ರಾಜನ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳಲೇ ಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರು ಮಾತುಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆಯದೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಹೇಗೆ ಹೇಳುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಎಲ್ಲರೂ ಶಮ್ಮ ಶಮ್ಮೋಳಿಗೆ ಚಿದವಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಏಪ್ಪು ಆರೋಗ್ಯವೆನಿಸಿದರೂ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅವನ ಹಾಡು ಚೆನ್ನಾಗ್ಲಿವೆಂದು ಪಾಪವೂ ಅವನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗಾಗಿ,

ಕೋಪ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಶಮ್ಮ ಗತಿ ಏನಾದೀತೋ! ಶಮ್ಮ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಉದ್ವಾಸವಾಗುವುದೋ! ಪ್ರಾಣವೇ ಹೋಗುವುದೋ!

ರಾಜಾ ಕುಕೀಂದ್ರನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಸಂತಕ ನಂಬವನು ವಿದೂಷಕನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೂ ಮಹಾ ರಾಜನ ಹಾಡನ್ನು ದಿನ ಗಂಟೆ ಗಟ್ಟಿ ಕೇಳುವುದು ಬಲು ಬೇಕರವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ಶನ್ನ ಹಾಡನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ವಿದೂಷಕ ಮೊಂದಿಗೆ “ನನ್ನ ಕಂಠದಿಂದ ಹೊರಡುವ ಸ್ವರ ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಇದ್ದರಬಾಲವಿರುವ ಹಾಗಿದೆ. ನಾನು ಹಾಡುವಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ನೀವೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಸುತ್ತಲೂ ಚಿತ್ರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಹಾಗೆ ಇರುವಿರೊಂದರೆ, ನಾನು ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಗಾಯಕನೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ.” ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ವಿದೂಷಕನು ಮುಖದಲ್ಲಿ ಭಯದ ಛಾಯೆಯನ್ನು ಪರಿಸಿಕೊಂಡು, “ಪ್ರಭೂ, ನೀವು ಹಾಡುವುದನ್ನು ಕೇಳಲು ಒಂದು ಸಾರಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕುಳಿತ ಮೇಲೆ ಎದ್ದು ಹೋಗ ಬೇಕಾದರೆ ಸಾಧಾರಣ ಧೈರ್ಯ ಸಾಕಿ?” ಎಂದನು.

ಎದೂಪಣೆ ಮಾಡಿನೋಳಗಿನ ಅಂತರ್ಯಾತ್ಮ ರಾಜನಿಗೆ ಕೊಡಲೇ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕೋಪಿಸಲಿಲ್ಲ. ಒದಲಾಗಿ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ, "ದಿನ ನನ್ನ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವವರಲ್ಲಿ, ಕೆಲವರು ನನ್ನ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಗಾಗಿಯಾದರೆ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ನನ್ನ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಹೆದರಿಕೊಂಡವರೆಂದು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಈ ಸಂಗತಿ ಇಮ್ಮು ಕಾಲ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದೇ ಹೋದದಕ್ಕೆ ಬಂತಿ ಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

"ಮನ್ನಿಸಬೇಕು ಪ್ರಭುಗಳು. ನನ್ನ ಮಾತು ತಮಗೆ ಕೋಪ ಒಂಟುವುದೇನೋ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ," ಎಂದನು ಎದೂಪಣೆ

"ಹಾಗೇವಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಘಕ್ಕನೆ ನಾನು ಹಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೂ ಯಾರೂ ನನ್ನ ಹಾಡು ಕೇಳಲು ಬರ ಬಾರದೆಂದು ಅಚ್ಚೆ ಮಾಡಿದರೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮನೋ ವಿಕಲ್ಪವಾದ ಸುಶಯ ಬರುವ ಹಾಗಿದೆ. ಇಮ್ಮು ಕಾಲ ನನ್ನಿಂದ ನಿಮಗೆಲ್ಲಾ ಬೇಸರ ಬರುವ ಹಾಗಾಯಿ ತೆನ್ನುವುದೂ ರಾಜನಾಗಿರುವ ನನಗೂ ಒಂದು ಅವಮಾನದ ವಿಷಯ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದ ಹೇಗೆ ಹೊರಬೀಳುವುದು?" ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಾಜನು ಯೋಚನೆಗೆ ಬಿಡ್ತನು.

"ಪ್ರಭೂ, ಪ್ರತಿ ವಿಷಯಕ್ಕೂ ಹೇಳುವ ವದ್ವತಿ ಹೊಂದಿದ್ದುತ್ವದೆ ನಾನು ನನ್ನ ವಶ್ಯಕಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳ ಬೇಕುಬರುವನ್ನು ಹೇಳಬಿಟ್ಟೆನು. ಹಾಗೆಯೇ ನೀವು ಕೂಡಾ ನಿಮ್ಮ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಭಂಗಬಾರದ ಹಾಗೆ ಒರುವವರಿಗೆ ಆರೋಗ ಮಾಡಬಹುದು ಅಲೋಚಿಸಿರಿ ಪ್ರಭೂ" ಎಂದನು ಎದೂಪಣೆ.

ಮರು ದಿನ ರಾಜನು ಹಾಡುವುದನ್ನು ಪ್ರಾರಂ ಬಿಸಿದ ಕೊಡಲೇ. ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರನ್ನು ಕೋಪ ದಿಂದ ನೋಡಿ, "ಇಮ್ಮು ಕಾಲದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, ಇದ್ದೇನೆ ನನ್ನ ಸಂಗೀತದ ಸಾಧನೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಕಾಸ ಬೇಕೆಂಬ ವಿಷಯ ನಿಮ್ಮ ಯಾರ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಒಂದಿಲ್ಲವೇನು? ನಾನು ಕೊರಳು ಬಿಟ್ಟದ ಕೊಡಲೇ ಕುತ್ತಲೂ ಗಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತು ಬಿಡುವಿರಿ. ಇನ್ನು ನಾನಾಗಿ ಹೇಳದೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಸಮಕ್ಷಮಕ್ಕೆ ಸಂಗೀತ ಸಾಧನೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕುಳಿತರೆ ಕಣ್ಣಿ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಬೇಕಾದೀತು" ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು.

ಹೀಗೆ ರಾಜನ ಸಂಗೀತ ಕೇಳುವ ಕಷ್ಟ ಬಿಟ್ಟು ಮೋದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ರಾಜನಲ್ಲಿ ಒಂದ ಈ ಆಕಸ್ಮಿಕ ಮಾವಾಟಿಗೆ ಕಾರಣವು ಮಾತ್ರ, ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಉಚಿತಮೂಲಧನ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಪರಂಧಾಮಯ್ಯನೆಂಬ ರೈತನಿಗೆ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಭೂಮಿ:ಕಾಣೆಗಳಿದ್ದವು. ಆತನು ಸ್ವತಃ ಕೆಚ್ಚುಬಿಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡಿ, ಸ್ವಂತ ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ ಒಂದು ಆದಾಯದಿಂದ ಮಿತವ್ಯಯಿಯಾಗಿ ಪಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪೋಷಿಸಿ ದೊಡ್ಡವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ಆಪ್ತೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನೂ ಉಳಿಸಿ, ಪಳೆಯ ಪ್ಲಾ ಪುನೆಯನ್ನು ಕೊಡವಿಸಿ ಒಂದು ಸ್ವಂತ ಮನೆಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡನು. ಊರೊಳಗೂ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿಯೂ ಅವನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿನವಾಸಿಯೂ ಇದ್ದಿತು.

ಒಮ್ಮೆನೇ ಕುಟುಂಬ ಭಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೊರಬೇಕಾಗಿ ಬಂದುದರಿಂದ, ಆತನ ತಂದೆಯಿಂದ ಸಂಕ್ರಮಿಸಿ ಬಂದ ಹೊಲಗಳ ಹೊರತು, ತಾನಾಗಿ ಒಂದು ಹೊಲವನ್ನೋ ತೋಟವನ್ನೋ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ಹೋದನು. ಆದರೆಹೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಕರು ಗಂಡು ಮಗಂದಿರಿಗೂ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸೊಸೆಯಂದಿರು ಮನೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡುದರಿಂದ ದೊಡ್ಡದಾದ ಸಂಸಾರವು ಇನ್ನೂ ದೊಡ್ಡದಾಗಲಿರುವುದರಿಂದ, ತಂದಿ ಒಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಹೇಗೆಂಬ

ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಂಧಾಮಯ್ಯನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರತೊಡಗಿತು. ಮಗಂದಿರು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಒದುಕಿನ ದಾರಿ ತಾವೇ ನೋಡಿಕೊಂಡಾರಂದು ಮೊದಲು ನಂಬಿದನು. ಹಣಗೇನೂ ಆಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಹಿರಿಯ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದು "ನೋಡಪ್ಪಾ, ನಾವು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೊಲಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುವ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಆದರೆ ಕುಟುಂಬದ ವಿಚುರ್ಗಗಳು ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಈ ವಿಚುರ್ಗಗಳು ಸರಿಹೋಗುವಂತೆ ಆದಾಯ ಹೆಚ್ಚಾಗುವ ದಾರಿ ಏನಾದರೂ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಹಿರಿಯ ಮಗನು, "ನಮಗಿರುವ ಗಣಿಗಳನ್ನೋ ಮೊಳ ಅಗಲವೋ ಇರುವ ಜಾಗ ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ಒಟ್ಟಿಗಳಿಗೆ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕಂಡರೆ, ಬೇರೆಯವರ ಹೊಲಗಳನ್ನೊಮ್ಮೆ ಗೇಡಿಗೆ ಗೆಯ್ಯಲು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ ಅವತ್ತು" ಎಂದನು. ಮಗನು ಹೇಳಿದ ಆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಪರಂಧಾಮಯ್ಯ

ನೊಂದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, "ಈವರೆಗೆ ನಾವು ಸ್ವಂತ ಪ್ರವ ಸಾಯದಾರರಾದೊಂದ ಉರೋಳಿಗೆ ಗೌರವದಿಂದಿ ಧ್ವಾತಿ ಇನ್ನು ಇದೇ ಉರೋಳಿಗೆ ಬೇರೆಯವರ ಹೊಲ ಗಳನ್ನು ಗಿಣಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಅವರನ್ನು ಧಕ್ಕೆಗೊಳಿಸಿ, ಕಮ್ಮನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತ, ಒದವರೆ ಅಧಿಕಾರ ತೋರಿಸಲು ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಹಿರಿಯ ಮಗನೊಬ್ಬನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿ ಪರಂಧಾವಯ, ಉಳಿದ ಮೂವರು ಮಗಂದಿ ರನ್ನೂ ಕೇಳಿ ನೋಡಿದನು. ಅವರು ಕೂಡಾ ಹಿರಿಯ ಮಗನು ಹೇಳಿದ ಘೋಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು. ಮರದಿಂದ ಉದುರಿದ ಬೀಜಗಳು ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳಿಗೂ ಹೋಗಿ ಕಳಪಾದವರೊಬ್ಬ ಒಲವಾದ ಮರಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ. ಮರದ ಪಕ್ಕ ದಲ್ಲೇ ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರವು ದೊರೆಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರಬಾರವಷ್ಟೆ? ಈ ವಾಸ್ತವವು ಹನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗು

ವಂತ ಮಾಯವುಮೆ ಹೇಗೊಂದು ಪರಂಧಾವಯ್ಯನು ಅರಿಯುತ್ತಿದನು. ಕಡೆಗೆ ಎನೋ ಒಂದು ಯೋಚನೆ ಯಿಂದ ಒಂದು ದಿನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ತಾನು ಹಿಂದಿರುಗಲು ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಅಗಲಿದುದೆಂದೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದನು.

ಮಾಹನೆಯ ದಿನ ಒಬ್ಬ ಬೇತರವನು ಪರಂಧಾ ಮಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಆಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ಮಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಬೇತರವನ ಹತ್ತಿರ ಬಿಡು ಕೆಲಸವೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು.

"ಆಯ್ಯಾ, ನನಗೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಬಿದಿರಿನ ಕಾಕು ಇದೆ. ಯಾರಾದರೂ ಬಿದಿರನ್ನು ಕಡಿದುಕೊಂಡು ಅದು ಎತಾರವನ್ನು ಸಾರೀ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು. ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕೆರೆ ತೋಡಿ ನಾವೆ, ಯೋಗ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿ ದೇ. ಬಿದಿರು ಉಚಿತವಾಗಿಯೇ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಹಿರಿಯ ಮಗನಲ್ಲಿ ಅದೆ ಬಿಗುಂಟು. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬಿದಿರು ಉಚಿತವಾಗಿ ಕಡಿದುಕೊಂಡರೆ. ಪ್ತುಗವ್ವ ಅದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಲೆಯಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ರಮ್ಯವು ಖರ್ಚು ಮಾತ್ರ ಮಾಡಿದವಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸಿ ಹಿರಿಯ ವನು ಬೇತರವ ನೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿದಿರು ಕಡೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮೃಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುವು ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಅವನ್ನು ಮಾರಲು ನೋಡುವಾಗ ಪರಂಧಾವಯ್ಯನ ಎರಡನೇ ಮಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು.

"ಆಯ್ಯಾ, ಬಿದಿರನ್ನು ಮಾರಬೇಡ. ಅವುಗಳನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ವರಿಕೊಳ್ಳಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆ ಒಬ್ಬ ಪಾಕುಕು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದಾನೆ" ಎಂದನು.

ಅಣ್ಣ ಕಮ್ಮಂದಿರು ಬಿದಿರನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಿದರು. ಮರುದಿನ ಅವುಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯಲು ವರ್ತಕನೂ ತಯಾರಾಗಿ ಬಂದನು. ಆಗಲೇ ಗ್ರಾಮದಿಂದ

ಪರಂಧಾಮಯ್ಯನ ಮೂವನೇ ಮಗನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, "ಅಣ್ಣಂದಿರಾ ಇಷ್ಟು ಬೇರಾಗಿ ಸೀಳಿಸಿದ ಬಿದಿರು ಸಲಿಕೆಗಳನ್ನು ಅಗ್ಗಕ್ಕೆ ಮಾರಿಗಿರಿ ಬಿಡಬೇಡಿ. ಇವುಗಳನ್ನು ಬಿದಿರಿನ ತಡಿಕೆಗಳಾಗಿಯೂ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬುಟ್ಟಿಗಳಾಗಿಯೂ ಹೆಣೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ವರ್ತಕನು ಬಂದಿವಾನೆ. ಅವೆಲ್ಲಾ ತಯಾರಾದ ಮೇಲೆ ಅವನೇ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರಾಟಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು.

ಬಿದಿರಿನ ತಡಿಕೆಗಳೂ, ಬುಟ್ಟಿಗಳೂ ಹೆಣೆಯ ಲ್ಲಿಟ್ಟು ತಯಾರಾಗತೊಡಗಿವು. ಅವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ವರ್ತಕನು ಬರುವ ಮೊತ್ತಿಗೆ ಪರಂಧಾಮಯ್ಯನ ನಾಲ್ಕನೇ ಮಗನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, "ಅವುಗಳನ್ನು ನೀವೇ ಮಾರಿಬಟ್ಟರೆ ಆ ಲಾಭಗಳೆಲ್ಲ ನಮಗೇ ಬಹುತ್ವವೆ. ಆ ಕೆಲಸ ನಾನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ಅಣ್ಣಗಳಿರಾ" ಎಂದನು.

ಕಡೆಗೆ ನಾಲ್ವರು ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರೂ ಕೂಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಲೆಗೆ ಮತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿ ದರು. ಈಗಾಗಲೇ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡ ಅನುಭವಗಳಿಂದ, ವ್ಯಾವಾರವು ಅವೈಯೂ ಮೊದ್ಲೆ ಕಷ್ಟದ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವಂದ. ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು, ವಾಙ್ಮತೆಯನ್ನು ನಾಲ್ವರೂ ಹಂಚಿಕೊಂಡು, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಿದಿರು ವರ್ತಕದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ

ಲಾಭವನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸತೊಡಗಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಲಾಭದ ಹಣವನ್ನು ಅವರು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಪರಂಧಾಮಯ್ಯ ಬಂದು, "ನೀವು ಲಾಭ ಹಂಚಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲು, ಬಿದಿರಿನ ಮೂಲ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿಡಿರಿ" ಎಂದನು.

ಮಗಂದಿರು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ, "ಬಿದಿರಿನ ಬೆಲೆ ಏನಿದೆ? ಅದು ಉಚಿತವಾಗಿಯೇ ಬಂದಿತ್ತಲ್ಲ!" ಎಂದರು.

ಪರಂಧಾಮಯ್ಯ ನಕ್ಕು, "ಬೇಡರವನು ಉಚಿತ ವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ನಿಜವೇ. ಆದರೆ ನಾವು ಮತ್ತೆ ಬಿದಿರು ಸಂಪಾದಿಸಲು ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು.

ನಾಲ್ವರೂ ಆ ಲೋಚನ ಹೌದೊಂದು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡರು.

ಆದರೆ ಪರಂಧಾಮಯ್ಯ ಮಗಂದಿರ ಮುಂದೆ ಒಂದು ರಹಸ್ಯ ಒಡೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮೊದ್ಲೆ ಮೊದಲು ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ಬಿದಿರು ಕೊಟ್ಟ ಬೇಡರವನಿಗೆ ಪರಂಧಾಮಯ್ಯ ಬಿದಿರಿನ ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ತರುವಾಯ ವರ್ತಕರೆಂದು ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರ ಮುಂದೆ ಬಂದವರೆಲ್ಲರೂ ಪರಂ ಧಾಮಯ್ಯ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಂತೆ ಮಾಡಿದ ಅವನ ಪಟ್ಟಣದ ಮಿತ್ರನೇ

ದಾನಪಾತ್ರ

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತ ರಾಜನಾಗಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿದನು. ಆತನು ಧರ್ಮ ನ್ಯಾಯಗಳ ತಳವರಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರಿಹದ್ದು ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಕುತೂರಿ ನಡೆಸಿ ಬಂಡಾಯವೆಬ್ಬಿಸಿದರು. ಆ ಕುತೂರಿ ದಾರರನ್ನೂ, ಬಂಡಾಯವನ್ನೂ ಅಡಗಿಸಲು ರಾಜನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ಆ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಜನಿಗೂ ಬಂಡಾಯದ ಗುಂಪು ನವರಿಗೂ ಯುದ್ಧವು ನಡೆಯಿತು. ಆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ರಾಜನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಗಾಯಗಳಾದವು. ಅವನು ಬಿರುಕೊಡಿದ್ದ ಕುದುರೆ ಹದರಿ ಅವನನ್ನು ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು ಯುದ್ಧರಂಗದಿಂದ ಓಡಿಹೋಯಿತು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಾಜನು ಕುದುರೆಯೊಂದಿಗೆ ಸರಿಹದ್ದು ಪ್ರಾಂತದ ಬಂಡಾಯನೊಂದು ಗ್ರಾಮದ ಮೇರೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮದೊಳಗಿನ ಮೂವತ್ತು ಮನೆಯವರು ಗ್ರಾಮದ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಒಡುಗೊಡಿ. ಗ್ರಾಮ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಫಕ್ಕನೆ ಕತ್ತಿ, ಫಾಲು, ಕವಚಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಯೋಧರ ವೇಷದಲ್ಲಿ ರಾಜನು

ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದ ಕೂಡಲೆ ಕಟ್ಟಿ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರೆಲ್ಲಾ ಹೆದರಿ ಬೆಲ್ಲಾಚಿದರಾಗಿ ಓಡಿ ಹೋದರು. ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನು ಮಾತ್ರ ಕದಲದೆ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದನು.

ಅವನು ಆಯಾಸದಿಂದಿರುವ ರಾಜನ ಪತ್ತಿರ ಒಂದು, ಸವಿರಿ ಬಾಕವಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ, ಯುದ್ಧ ರಂಗದಿಂದ ಬಂದವನೆಂದು ತಿಳಿದು, "ನೀನು ಬಂಡಾಯದ ಕಡೆಯವನೋ, ರಾಜನ ಪಕ್ಷ ದವನೋ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

"ಆಯ್ಯಾ, ಪಾನು ರಾಜನ ಪಕ್ಷದವನೇ!" ಎಂದು ರಾಜನು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು.

ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನು ಕೃಪೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ, "ಹಾಗಾದರೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ, ಬಾ" ಎಂದು ರಾಜನನ್ನು ಅದರ ದಿಂದ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅವನನ್ನು ಅತಿಥಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಹೆಂಡತಿಯಿಂದ ನೀರು ಹಾಕಿಸಿ, ಅವನ ಕಾಲು ತೊಲೆಯಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಒಳ್ಳೆಯ ಉಡುಪು ಹಾಕಿಸಿ, ಗಾಯಗಳಿಗೆ ದಿವ್ಯಧ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲಾ ಮರ್ಯಾದ

ಗಳನ್ನೂ ಮುಡುಕಿಸಿತು. ರಾಜನು ಮುಟ್ಟಿದ
ಕುಸುಮದ ಕಾಶೆ ಕತ್ತಿ ಕೊಡು ಕೊಡಿದೊಡ್ಡ
ದಾಣಿಯನ್ನೂ ತಿನ್ನಲಿತ್ತನು.

ರಾಜನು ಆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು
ದಿನಗಳವರೆಗಿದ್ದನು. ಗಾಯದ ನೋವು ವಾಸಿ
ಯಾಯಿತು. ಅಮ್ಮಲೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೆಲವು
ಪೋಷಣೆಯ ಅನ್ನವು ಹೊರಹೋಗಿ, "ಅಮ್ಮ,
ನಾನು ಕಾಶೆ ನಗರದಲ್ಲಿರುವೆನು. ನನ್ನ ಮನೆ
ಕೋಟೆಯೊಳಗೆ ಇರುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ಒಬ್ಬಳು
ಹೆಂಡತಿಯೂ ಇಬ್ಬರು ಕುಮಾರರೂ ಇದ್ದಾರೆ.
ನೀವು ಕಾಶೆ ನಗರಕ್ಕೆ ಒಂದು, ಕೋಟೆಯ ಬಲ
ಭಾಗವ್ವಯವ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನ ದ್ವಾರದ ಹತ್ತಿರ
ವಿರುವ ಕಾಶೆ ನಗರ ಹತ್ತಿರ, ಮಹಾಶ್ವಾರೋಹ
ಮನೆ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಮರು ಕೇಳಿದರೆ ಅಮ್ಮ ನಮ್ಮನ್ನು
ನೆಟ್ಟಿಗೆ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ
ನೀವು ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟ ಬಂದಷ್ಟು ಕಾಲ ನನ್ನ ಅತಿಥಿ
ಯಾಗಿರಬೇಕು" ಎಂದು ಪೋಷಣೆ.

ರಾಜನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುವುದರೊಳಗೆ ಅವನ
ಕೈನಿಕರು ಬಂಡಾಯವನ್ನು ಅಡಗಿಸಿ ಪಿತ್ತೂರಿಗಾರ
ರನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು, ಜಾಂತಿ ನೆರೆಸುವಂತೆ ಮಾಡಿ
ದ್ದರು. ರಾಜನು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸೇರಿ
ಕೊಂಡು ಕಾಶೆ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.
ಅವನು "ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನ ದ್ವಾರಪಾಲಕನನ್ನು ಕರೆ
ಯಿಸಿ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ, "ಮೇಲೂ,
ಯಾರಾದರೂ ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಒಂದು 'ಮಹಾಶ್ವಾ
ರೋಹನ' ಮನೆ ಎಲ್ಲಿದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ,
ಆ ಮಹಾಶ್ವಾಂಶು ಗೌರವವ್ಯವಹಾರವಾಗಿ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ
ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು. ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ!"
ಎಂದು ಒತ್ತಿ ಪೋಷಣೆ.

ಆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನು ಬರುವನೆಂದು ರಾಜನು ಅನೇಕ
ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಇದಿರು ನೋಡಿದನು. ಎಷ್ಟು ದಿನ

ಗಳಾದರೂ ಅವನು ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು
ಯಾವ ವಿಧದಿಂದಲಾದರೂ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ
ಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ, ರಾಜನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳ
ಮೂಲಕವಾಗಿ ಆ ಸಂಪದ್ಧು ಗ್ರಾಮದ ಮೇಲೆ
ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದನು. ಆಗಲೂ
ಗ್ರಾಮಸ್ಥನು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ
ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ, ರಾಜನು ಅಲ್ಲಿಗೆ
ಮಾತೊಂದು ಕಂದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದನು. ಈ
ಎಥವಾಗಿ ಎರಡು ಮೂರು ಸಾರಿ ನಡೆದ ಮೇಲೆ
ಆ ಗ್ರಾಮದ ಜನರು, ರಾಜನಿಗೆ ಉಪಚಾರ
ಮಾಡಿದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನೊಂದಿಗೆ, "ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ
ಬೀಳುವ ಈ ತೆರಿಗೆ ಸುಂಕ ಕಂದಾಯಗಳಿಂದ ನಾವು
ಸಾಯುತ್ತೇವೆ. ಕಾಶೆ ನಗರದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಮಿತ್ರ
ಮೊಟ್ಟ ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವನೆಯೆ ಹೇಳುವಿ
ಯಷ್ಟೆ? ನೀನು ಒಂದು ಸಾರಿ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು
ನೋಡಿ, ಈ ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಪಡುವ ಕಷ್ಟ

ರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದವ ತಾನಿಗೆ ಮಾಡಬಾರದು ? -
ಎಂದು ಚಿತ್ತಾಯಿಸತೊಡಗಿದರು.

"ಆ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನು ಹೋಗಿ ನೋಡಿ
ಮಾತಾಡುವುದೇನೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆತನ
ಬಳಿಗೆ ಬರಗೈಯಿಂದ ಹೇಗೆ ಹೋಗಲಿ ? ಅವನಿಗೆ
ಬಟ್ಟೆಗಳು ಹೊದಿಕೆ ಇರುವವಳಂತೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮಕ್ಕಳ
ದಾರವಿವಾಸ. ಅವರನ್ನು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ
ಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ? ಅವನ ಹೊದಿಕೆಗೆ ಹಾಕಿ
ಯೂಗಿ ನಗಿಸಿಟ್ಟು ಮಾರಾಡಬಹುದು" ಎಂಬ
ಸಲಹೆಯೊಂದು ಬಂದಿತು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಸಿದ್ಧ
ಗೊಳಿಸಿ ತರುವಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೋಗಿ ಮಾತಾಡಿ
ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥ.

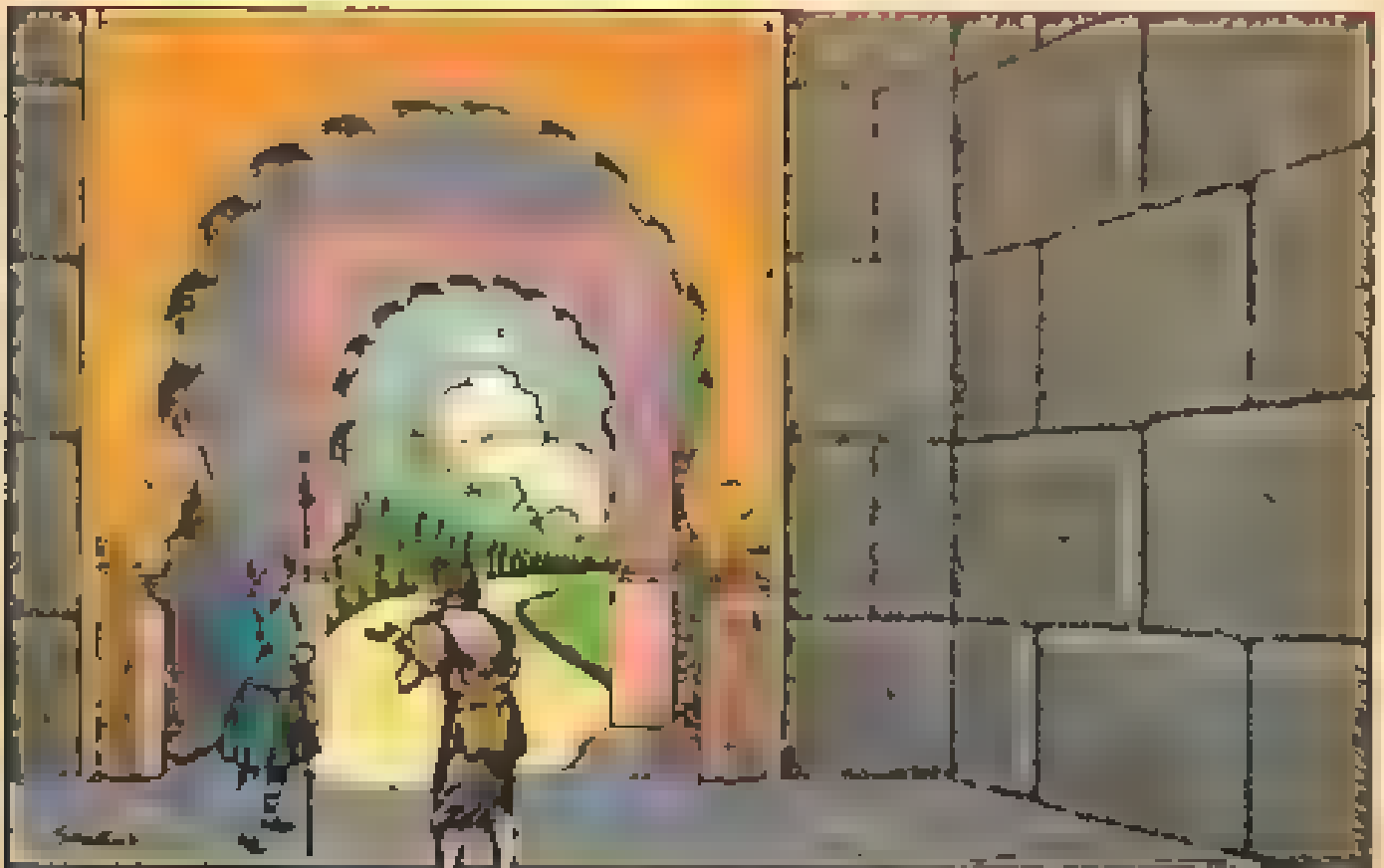
ಊರ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಕಾಣಿಕೆಗಾಗಿ ಕೆಲವು
ದಿನಗಳನ್ನು ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತಂದು ಆ
ಗ್ರಾಮಸ್ಥನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಅವೆಲ್ಲಾ ಆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನಿಗೆ
ಉಪಯೋಗವಾಗುವಂತಹ ಸಾಧಾರಣ ವಸ್ತುಗಳು
ವಸ್ತುಗಳು ಆಗಿದ್ದವು. ಹೊರಡುವ ವೊರಲು

ಗ್ರಾಮಸ್ಥನ ಹೊದಿಕೆ ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನೂ ಆ ಗ್ರಾಮದ
ವಿಶೇಷ ಪಕ್ಷಿಗಳಾದ ಉಂಡೆ ಚಿಕ್ಕದಿಗಳನ್ನೂ
ಗಣವನ್ನೂ ಮೊದಲಿಸಿದ್ದರು. ಅವುಗಳನ್ನು ಮೊದಲೆ
ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮಸ್ಥನು ಕಾಡೇ ರಾಜಧಾನಿಗೆ
ಹೋದನು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಅವನು ಕಾಡೇ ನಗರದ
ಕೋಟೆಗೆ : ಅಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವ
ಗುತ್ತರ ದ್ವಾರದ ಮೇಲೆ ಹೊದಿಸಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ದ್ವಾರ
ಪಾಲಕನ ಹತ್ತಿರ, "ಅವಾ, ನಾನು ಮಹಾರಾಜ
ರೋಷದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ ದಾರಿ ಹೇಗೆ ?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ದ್ವಾರಪಾಲಕನು ಆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನಿಗೆ
ಕೈಮುಗಿದು ಗೌರವ ತೋರಿಸಿ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದು
ಕೊಂಡು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು.

ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನಿಗಾದ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ
ಪಾರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನು ತನಗಾಗಿ ತಂದ
ಪಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಹೊದಿಕೆಯಿಂದಲೂ ಕುಮಾರ

ರಿಯಲೂ, ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿ, ಸಾಮಂತರಿಂದಲೂ
 ಕ್ಷಮೆ ಪಡೆದು ಕೊಡು ಕೊಡು. ಅವರು ತಂದ
 ಮೂರು ದೊಡ್ಡ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮನ್ನಣೆ
 ಕೊಡುವನು. ಆಮೇಲೆ ಅವರು ತನ್ನ ಅತಿಥಿಗೆ
 ಮೇಲಾದ ಪಕ್ಷಿ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಉಡಲು ಕೊಟ್ಟು
 ತನ್ನ ಪಾಕದಾರಿಯನ್ನು ತಯಾರಾದ ದಿವ್ಯ ಭೋಜನ
 ವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಹಾಕಿಸುವನು, ತನ್ನ ಗೃಹವು
 ಮೇಲೆ ಹಾರುವ ಕಂಠಿಗಳನ್ನು ಕೇಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನು
 ಅವನು ಬಂದಿರುವನೋ ಕೊಡು. ಆ ಪಕ್ಷಿ
 ಕಂಠಿಗಳನ್ನು ಕೊಡು ಹಾಕುವಂತೆ ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿ,
 ಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡುವನು. ಅಂತಹ ರಾಜನು
 ದೊಡ್ಡ ಸುಖ ನಡೆಸುವನು. ಆ ಮಹಾ ಸುಖವನ್ನು
 ಮಂತ್ರಿ, ಸಾಮಂತರೂ ಸಮಕ್ಷಮವಾಗಿ ಆ
 ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾರೆ ತನ್ನ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ರಾಜನಿಗೆ
 ಮಹಡಿ ಪ್ರಕಟವಡಿಸುವನು.

ಹದಿನೇಳನೇ ಒಬ್ಬ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನು ಬಂದ ಕ್ಷಣ
 ದಿಂದಲೂ ಅವನು ಅವನ ಮೇಲೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು

ಬಂದ ಅವರೊಂದಿಗಾಗೂ ಮಂತ್ರಿ, ಮೊದಲಾದ
 ವರಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯದ
 ಪಟ್ಟಿ ಕೊಡುವಂತೂ ಅವರ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ
 ಅಪಮಾನದ ಸ್ವರೂಪ ಕೊಂಡು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥನು
 ಬೇಡವೆಂದರೂ ರಾಜನಿಗೆ ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ಕೊಡುವ
 ದೊಡ್ಡ ಭಾವಾತಿಶೇಖರವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವೇನು ?

ಅವರ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಮೂಡುವ
 ಸಾಪಸ ಅವರಾರಿಗೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ
 ಅವರು ರಾಜನ ಮೊದಲನೆಯ ಪುಟ್ಟ "ಅವಾ
 ಯುವರಾಜನು, ಮಹಾರಾಜನು ನಿನ್ನಿಗೆ ಬಹಳ
 ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಿನ್ನಿಗೆ ಒದವಿಕೊಟ್ಟ
 ರಾಜ್ಯದ ಅರ್ಧ ಭಾಗವನ್ನು ಕರಗುವುದಾದರೆ
 ಅವರಿಗೊಟ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅವನಿಗೆ
 ಹುಸು ರಾಜ್ಯದ ಹಕ್ಕು, ಅತಿ ಮಹತ್ವವನ್ನು
 ನೀಡು. ಸಮಯ ಬಂದರೆ ಹೊರಿಸು" ಎಂದು
 ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದ.
 ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ರಾಜನ ಮೊದಲನೆಯ ಕೊಡು

ಹೋಗಿ, ಅವರು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಆ ದಾಸದ ವಿಷಯ
ದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತ,
“ಕುಮಾರಾ, ಇದು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಅರೋಗವೆ
ಯೋ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಈಗ ನೀನು ಹೇಳಿದ
ಹಾಗೆಯೇ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಳು. ಆಗ
ಅಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ರಾಜಕುಮಾರನು ಆ ಪ್ರಕಾರವೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ
ತನ್ನ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ “ಈ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನಿಗೆ ನೀವು
ಮಾಡಿದ ಉಪಚಾರಗಳಿಗೆ ನಾನೇನೂ ಆಕ್ಷೇಪಿಸು
ವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ನೀವು ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ
ವನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಕಾರಣ ಏನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ.
ಅವನನ್ನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸುವ ಅರ್ಹತೆ ನನಗೆ ಉಂಟೆಂದು
ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಜನು,
“ಕುಮಾರಾ, ನೀನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸುವುದು ತಪ್ಪೆಂದು
ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ
ಗ್ರಾಮಸ್ಥನು ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕಪಾಡಿ ರಕ್ಷಣೆ
ನೀಡಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಸಮಾಚಾರ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯದು”
ಎಂದು ಸುಖದಿಂದ ನಡೆವ ಒಂಜಾಯದ ಸಂದರ್ಭ
ದಲ್ಲಿ, ದೊಡ್ಡ ಗಾಯಗೊಂಡಿದ್ದ ತನಗೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನು
ಮಾಡಿದ ಉಪಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು
ಅನಂತರ ಹೀಗಿಂದನು :

“ಅಪಾತ್ರನಿಗೆ ದಾಸ ಮಾಡುವುದು ಎಷ್ಟು
ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪೋ ಸುಪಾತ್ರನಿಗೆ ದಾಸ ಮಾಡುವ
ಹೋಗುವುದು ಕೂಡಾ ಅಷ್ಟೇ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು.
ನಾನು ರಾಜನೆಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಈ ಗ್ರಾಮ
ಸ್ಥನು ಪ್ರತಿಫಲಾಪೇಕ್ಷೆ ಏನೆಂದೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮನಃ
ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಉಪಚರಿಸಿದಾನೆ. ನಾನು
ಒರಬೇಕೆಂದು ಕರೆ ನೀಡಿದ್ದರೂ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ
ಪಡೆಯುವ ಉದ್ದೇಶ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಲ್ಲದಿಂದ ಅವನು
ಒರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಊರವರ ಕ್ಷೀಮಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರ
ಹೊರಟು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಆದೂ ತನ್ನ ಮೆಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ
ಅಮೂಲ್ಯವೆನಿಸುವ ಕಾಣಿಕೆಗಳೊಂದಿಗೆ! ಪರೋಪ
ಕಾರದ ಹೊರತು, ಸ್ವಾರ್ಥವು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಲ್ಲದಿಲ್ಲ.
ಈಗ ಹೇಳು, ನನ್ನ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಇವಕ್ಕಿಂತ
ಹೆಚ್ಚಿನ ಅರ್ಹತೆ ಯಾರು?”

ರಾಜನು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಮಂತ್ರಿ
ಸಾಮಂತರೆಲ್ಲರೂ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರು. ರಾಜಕುಮಾ
ರನು ತಾನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು.
ತಂದೆಯ ಮಾತುಗಳು ಅವನನ್ನು ಒಹಳ ಸಂತೋಷ
ದಲ್ಲಿ ತೇರಿಸಿತು.

ಅದಿನಿಂದ ರಾಜನು ತನ್ನ ಜೀವಿತಾವಧಿ
ವರೆಗೂ ಆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನನ್ನು ಒಹಳ ಅದರದಿಂದ
ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ವೊಗಲೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸೆಕೆನ

ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೈಸೂರಿನನ್ನು ಆಳುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಬಿರಾಗಬೇಡವು ತನ್ನ ಪಂಚಾಂಗವು ಗುರುತ್ವಕ್ಕೆ ಒಟ್ಟು ಇದ್ದ ಶಕ್ತಿಯ ವರ್ಧನೆಯನ್ನು ದಟ್ಟಕ್ಕೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ೬೦೩. ಅವರು ಕಾಂಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲದೆ ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚಾಲನೆಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳು ಕುಂಠಿತವಾಗಿ. ಅಕ್ಕರ ೪೦೩ ಅವನ ಮಗನು ಕಂದೇಗೆ ಇದ್ದರು ತಿರುಗಿ ಮೊದಲಕ್ಕೆ ಒಳಿ ಮೊದಲನೆಯ ಈ ಮೈಸೂರಿನ ಮಂಟಪವು ಇದ್ದದ್ದು ಬಿರಾಗಬೇಡವು ಇದ್ದರಲ್ಲಿ ಅದ್ದರ ಮಗದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದರು.

ಅದರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳ ಸಮೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸುವ
ರಕ್ತವಾತಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಹೋಗುವ, ಹಿರಿಯ
ಮಗನು ಇಬ್ಬರು ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ಕೊಂದು
ಒಬ್ಬನೂ ಆ ಹುಡುಗನು ಹೇರಿದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನ
ವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡನು. ೧೭೦೨ರಲ್ಲಿ
ಅವನು ಹೋದನು ಮೇಲೆ, ಅವನ ಹಿರಿಯ
ಮಗ ಜಯರಾಮನು ಮೂರು ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳು
ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ಕೊಂದು ತನ್ನನ್ನು ರಾಜನಾದನು
ಪ್ರಕಟಗೊಂಡನು.

ಮತ್ತೆ ಒಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ಅವನ ಸೋದರ
ಅಳಿಯನು ಅವನನ್ನು ಕೊಂದು ಸಿಂಹಾಸನ
ವನ್ನೇರಿದನು. ಅದುವೇ ಮದ್ದುಕೊಂದು ಹೋಗು
ವಡದ ನೈಯದ್ ಸೋದರರು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು
ಹಸ್ತಗತ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಇಬ್ಬರನು
ಸಾರವಾಗಿ ಒಬ್ಬರ ಕರುವಾಯಿ ಒಬ್ಬರಿಗ
ಮೊವರು ರಾಜವನ್ನು ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ,
ಕೊಲ್ಲಿಸಿಟ್ಟರು !

ಅಬ್ಬೆರಿಗೆ ತುಡುಮ್ಬೆಡ್ ಪಾ ಒಡಕಾಣವಾಸ್ತು
ಅಧಿಕ್ಕಿ ಕೈಯೆಡ್ ಕೊಡದಾಸ್ತು ಪಾ
ಮಾಡಿದ್ಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ, ಅಗಲೆ ಥಿಲ್ಲೆಯ್ಲಿ
ಮಾಸ್ತು ಅಣಕಿರಾಸ್ತು ಕಿರಿಣ. ಅಬ್ಬೆರಿ
ಅದ್ಲಿವ್ವ ಪರಿಕ್ಕಿಯಸ್ತು ಕನಿಹು ಕಿಳದ
ಮೊಯಿ ಪಾಕನಾಪ ನಾಡಿಲ್ ಪಾ, ಮೊದ್ಲ
ಕೈಯೊಂದಿ ಥಿಲ್ಲೆಯ್ಲಿ ಪಾಪನಿರಾಸ್ತು
ಛಾಡ ಮಡದ ಮೇಲೆ ದುಡೆಕ್ರಿ ಬಂದಾಸ್ತು.

ನಾಡಿಲ್ ಪಾಪನ್ನು ಇದೊಂದ ಸೈನ್ ಬು
ಮಾಳಿ, ಕೈಯೆ ಸಾಕುಕಿರಾಳಿ ಮಹ
ಮ್ಬಡ್ ಪಾಪಿ ಇದರಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮೇಲೆ
ರಾಜಾಧಿಪತಿ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೊಡಾ ಅವರು
ಕಿಳಿಕ್ಕಿ, ಅದುಮರಿಂದ ನಾಡಿಲ್ ಪಾ ಸುನಾ
ಯಾಸುನಿ ಥಿಲ್ಲೆಯ್ಲಿ ಓಡಿಮಾಡಿದಾಸ್ತು.
ಬೇರೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಮುಮ್ಬಡ್ ಪಾ
ನಾಡಿಲ್ ಪಾಪನ್ನು ಪಾಕನಾಪಿ ನಾಡಿಲ್
ಮಾಡಿಕೊಂಡಾ.

ನಾಡಿಲ್ ಪಾಪಿ ಥಿಲ್ಲೆವ್ವ ಸುಮುಳೊ
ಗಲಿಕ್ಕಿ ಅದುಮರಿಂದಿರಾ, ಅವರ
ಕೈಯೊಂದಿ ಪಾಪನ್ನು ಕಿಳಿ ಮೊಯಿ
ಕೊಡಿದರು. ನಾಡಿಲ್ ಪಾ ಪಾಪನಾಪ
ಮೊ ಪಾಪಿ ಮೊಯಿ ಕಿಳಿರಾ ಥಿಲ್ಲೆ
ನಾಪದ ಮೊಯಿ ಓಡಿಮಾಡಿದಾಸ್ತು ಸಂತೋಷ
ದೊಡ್ಡ ಮೊಯಿ ಸೈನ್ ಕಿಳಿ ಇದೊ
ಕಿಳಿ ಕಿಳಿರಾಸ್ತು ಕೊಡಿದು.

ಈ ಮಹಾ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮಹಾ ಹಿಂಸೆ ಬಿದ್ದ ಕೂದಲಿನ ಅಮರ ಕೆನ್ನ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಸತ್ತೂ ಬೌದ್ಧರ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಭಾತ್ಮಕ ಕಿರಣ ಕುರುಹು ಗಳು. ಅವರು ವಿವಿಧವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿ ಮೆಚಗರವೂ ಅನಿರೀತವೂ ದೊರೆಯಿತು. ಮಹಾ ಮಾರಿದರು ಮಕ್ಕಳು ಮುದ್ದೆಗಳು, ಗುರು, ಕೆನ್ನ ಎಂಬ ಭಾವೋದ್ವೇಗದ ಒಂದೇ ದಿವ್ಯ ಮೂವತ್ತು, ಸಾವಿರ ಮಂದಿಯನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಿದರು.

ಮೊಮ್ಮ ಸೈನಿಕರು ಭಕ್ತರನ್ನು ಕೊಂದ ಸಾಕ್ಷಿಗಳು. ಅವರಿಂದಲೇ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಅಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿದು. ಕೂಡ ಕೂಡ ಪ್ರತಿಭಾತ್ಮಕವೂ ಕೂಡ ಮಾರಿದರು. ಅಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಭಕ್ತಿ ದೇವರನ್ನು ದೇವರನ್ನು ಸಾರವಾಗಿ ಕೂಡಿತು.

ಅನಿರೀತವಾದ ಭಕ್ತಿ ಬಾಹ್ಯ, ಬೆರ ಬಾಹ್ಯ ವಿನೂತನಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲದೆ. ಜಗತ್ತಿನ ದೈವ ಮಹಾ ಮೂಲದ ಸಾಕ್ಷಿಗಳು. ಕೂಡ ಕೂಡ ಮಹಾ ತಪಸ್ವಿಗಳಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಗಳಾಗಿ ಮೂಡಿತು. ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲದೆ ಸಾವಿರ ಅನಿರೀತವೂ ಬೆರ ಬಾಹ್ಯಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಸಾವಿರ ಬಾಹ್ಯಗಳನ್ನು. ಮೊದಲ ಸೈನಿಕರ ಸೈನಿಕರ ಅನಿರೀತವೂ ಸಾವಿರ ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿತು.

ಸುಮ್ರಾದ್ವವಾದ ಕೀಟನೂರ ವ್ಯಾಳಾಗಿ
ಫಾರಿರ್ ಪಾ ಮೊಗ್ಗ ಉಪಮಾಗರ್ದನಾ
ಹೂಡುಕು ಕೊಡುತಾನಾ. ಅಮ್ಮಾ, ಎದೆ
ಈ ವಪ್ರಮನ್ನ ಮಹಮ್ಮದ್ ಪಾ ಪನ್ನ
ತರೆಯ ಉಕ್ಕುಮಮಾಗೆ ಅಡಗುಕೊಂಡಿರು
ಮನೆ ಒಪ್ಪಿ ಮೊಗಲ್ ಅಧಿಕಾರಿ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ
ನಾರಿರ್ ಪಾಳಿಗೆ ಹೇಳಿದನುಕೆ.

ಗುಟ್ಟು ತಿಳುವಟಿರಾಡೆ ಫಾರಿರ್ ಪಾ ಮೊಗ್ಗ
ಮ್ಯಾಡ್ ಪಾನೊಂದಿಗೆ "ಮಿತ್ಯಾ ನೆಮ್ಮ
ಮೈಕ್ರಿಸು ಬಹೆಯೂಗಿ ನೆಮ್ಮ ಉಕ್ಕುಮ
ಗಿಳಿಸು. ಬರವಾಯಿತೋಕ್ಕೋನು ?"
ಎಂದು ಪನ್ನ ತರೆಯ ಉಕ್ಕುಮಮಾ ತೆಗೆದು
ಮಹಮ್ಮದ್ ಪಾಳೆ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು. ಮಹ
ಮ್ಮದ್ ಪಾನ ಉಕ್ಕುಮಮಾ ಪಾಳೆ ಅದಾ
ತರೆಯಿಂದ ತೆಗೆದು ಛಾಕೊಂಡನು. ಆ
ವಿಧವಾಗಿ ಕೀಟನೂರ ವಪ್ರವು ಅದಾ
ಹುಟ್ಟುತಾರಾಯಿತು !

ರಿಫ್ತಾ ನಾಹಮ್ಮ ರಕ್ತದ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ
ಪಾಳುಗಿ. ಐ. ಭತ್ತವಾಗಿ ಮುದ್ದಾಡಿದ
ಫಾರಿರ್ ಪಾನ ಮೊಗಲ್ ಪಾಪಾಲನೆಯ
ಮೇಲೆ ಮರಗಾದ ಮೈಕ್ರೋ ಕೊಟ್ಟು ಮೊಗಲ್
ಆ ಕಾಲದ್ದಮೇ ಛೆಯು. ಗಂಗೆಕು
ಮೊಗಲು ಕಾಡಲೆ ದುಪ್ಪಾಡು ಸಿದ್ಧವಾದ
ಗೂಡ ಉಕ್ಕುತದಾಗಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಬಾ
ಕೆ.ಯಗಿದರು.

ಕೆನ್ನಡೇ ಒಳ್ಳೇದು !

ಹಿಂದೆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಕೆನ್ನಡನಾದ ಒಬ್ಬ ಸಾವಕಾರ್ಯವು. ಅವನು ಕೆನ್ನಡನಾದರೂ ಬರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಕಲಿತಿದ್ದನು. ಅಂತಹ ಒಬ್ಬೇ ಲೇವಾದವಿ ನಡೆಸುತುಂಬಾ ಆಸ್ತಿ ಮಾಡಿ ಗಳಿಸಿದ್ದನು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಆ ಊರಿಗೆ ಸ್ವಾಮಿಯೊಬ್ಬನು ಬಂದನು. ಅವನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಚಿಕ್ಕಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಟ್ಟಿಗೆ. ಅದರೊಳಗೆ ದೀರ್ಘಕಾಲದಿಂದಲೂ ರೋಗಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಭಕ್ತಿ, ಕನಾಮನುಸಾರದ ಗುಣವಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಸಾವಕಾರ್ಯನಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಗಿ, ತನ್ನ ಕೆನ್ನಡು ಹೋಗಲು ಅವನಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಮೃತ್ತಿಮನ್ನು ಕಾಣದವರೆಗೆ ಬರೆದು ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟನು.

"ಕೆನ್ನಡಿನಿಂದ ನಿಮಗೆ ಬಂದ ನಷ್ಟವೇನಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ? ಒಬ್ಬೇ ಮೃತನಾದವನಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಾಗಲೇ ಸುಖವಾದಿ ಸಿದ್ಧನಿ. ಕೆನ್ನಡಿನ ಸಂಗತಿ ಮನಗೊಂಡಿರಿ" ಎಂದನು ಸ್ವಾಮಿ.

ಸಾವಕಾರ್ಯನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಬರುವ ಕೆಲವರು ಕೋಪದಿಂದ ದಿನೋ ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆಯೋ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ತನ್ನನ್ನು ಗುರುಕಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆಯೋ ಹೇಳಿ. "ಅಯ್ಯೋ, ಅವರು ಹೇಳುವುದೇನಿಲ್ಲವು ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಅಸಹನವಾಗಿದೆ" ಎಂದನು.

ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಸ್ವಾಮಿ ಸಾವಕಾರ್ಯನಿಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು. "ಇದು ಎನಮೂಲಕಿಗೇನಾದವ ಕರ್ನಾಟಕ. ಇದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ನಿಮಗೆ ಕೇಳುವ ಶಕ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಇದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರದ ಮಧ್ಯೆ ಬೇಕಾದರೆ ಸಿಗಲಾರದು" ಎಂದನು.

ಸಾವಕಾರ್ಯನು ಆ ದಿನ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವಾಮಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು. "ನಿಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕವು ಅತ್ಯನುಭವವೇ ಸರಿ. ಅದರಿಂದ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಬರುವವರು ಸಾವನ್ನೂ ಕೆನ್ನಡನೇ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೇಳುವ ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚುಮಾತನವೇ ಒಳ್ಳೇದು. ಮರಿದಿನ ಪ್ರಭಾವ ತಿಂಗಳವರೆಗಿರುವುದಷ್ಟೆ ? ಅದುವರೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಯಿಟ್ಟೇ ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರಿ" ಎಂದನು ದೀನಕೇಯವ.

ಸೂಕೂನುರೂ

ಹಿಂದೆ ಪುರಂದರ ನಗರದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರನಾಗನಂಬಿ ವರ್ತಕನು ಪೂರ್ವ ಸಮುದ್ರದೊಳಗಿನ ದ್ವೀಪಗಳಲ್ಲಿ ವಾಣಿಜ್ಯ ನಡೆಸುವ ದೊವ್ವ ಪ್ಯಾವಾರಿಯದ್ದನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಆಯಾತನೀಯಾತ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕನಾಗಿರಲು ಸಮರ್ಥನಾದ ಒಬ್ಬನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವನು ತನ್ನ ಜತೆಯವರಾದ ಸ್ನೇಹಿತ ವರ್ತಕರೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದ್ದನು. ಅವರೊಳಗೆ ಒಬ್ಬ ಸ್ನೇಹಿತನು, ಚಂದ್ರನಾಗನ ಬಳಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಯುವಕರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ಇವರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಒಡಿಸಿದ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನೇಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು, ಇಬ್ಬರೂ ವಿಶ್ವಾಸಪಾತ್ರರಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವವರೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದನು. ಇವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನ ಹೆಸರು ವಿಶಾಖ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಅನಂದ.

ಚಂದ್ರನಾಗನು ಆ ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಅನಂದನನ್ನು, ಹಡಗಿನ ರೇವಿನ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ತನ್ನ ಬಂದ ಸಾಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕೋಡನು. ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಮರದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳು ಜಿಲ್ಲಾಜೆದರಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಚಂದ್ರನಾಗನು ಅನಂದನಿಗೆ ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು

ತೋರಿಸಿ, "ನೋಡವು, ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿ ಕುಯ ಮತ್ತು ಇತರ ಲೋಹಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಸ್ತುಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ನಾನು ಚಂದ್ರಪುರ ವರ್ತಕನಿಂದ ಕೊಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಹಡಗಿನಲ್ಲೇ ಪೂರ್ವದ್ವೀಪ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತಕ್ಕೆ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಬಂದಸಾಲಿಯೊಳಗೆ ಓರಗಾವಾಗಿ ಇಡಿಸಬೇಕು" ಎಂದನು.

ಅಮೇರೆ ಚಂದ್ರನಾಗನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಪಾಲ್ವರು ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಕರೆದು, ಅನಂದನೊಂದಿಗೆ, "ಇವರು ಚಂದ್ರಪುರ ವರ್ತಕನ ಮನುಷ್ಯರು. ಇವರೇ ಈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಂದವರು. ಇವರು ಲಕೋ, ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಕಿಡಾಣಿಯೊಳಗೆ ಈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಡಗಿಗೆ ಪಿರಿಸುವುದು ಸುಲಭ. ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನೇ ಇವುಗಳನ್ನು ಕ್ರಮ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದರ ಓಂದೊಂದಾಗಿ ಇಡುತ್ತಾನೆ. ನೀನು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿರವೇ ನಿಂತಿದ್ದು, ಒಟ್ಟು ಎಷ್ಟು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಬರೆದು

ನಾಗೆ ಆ ಲೆಕ್ಕದ ಬೀಟನ್ನು ತಂದುಕೊಡು" ಎಂದು
ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಅನಂದನು ಚಂದ್ರನಾಗನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ
ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತನು. ಆ ನಾಗರು ಮನುಷ್ಯರು
ಅಯ್ಯಾಡವುತ್ತಾ ಎತ್ತಿ ತಂದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ
ಚಂದ್ರನಾಗನ ಮನುಷ್ಯನು ನಿರಾಪರಾಧವಾಗಿ ಎತ್ತಿ
ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದಾಗಿಯೂ, ಕೆಲವನ್ನು ಒಂದರ
ಹಿಂದೊಂದಾಗಿಯೂ ಹಿರಣಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಅನಂದನು ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡುತ್ತಾ
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಅನಂದನು ಚಂದ್ರ
ನಾಗನ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳೂ ಓರಾ
ಗೊಳಿಸಿ ಇವರಾಯಿತೆಂದೂ, ಅವು ಒಟ್ಟು ನೂರ
ಮತ್ತು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳೆಂದು ಹೇಳಿ, ಲೆಕ್ಕ ಬರೆದ
ಕಾಗೆಮಾನ್ಯ ಕೊಟ್ಟನು. ಚಂದ್ರನಾಗನು ಅವನ್ನು
ಒಂದು ಸಾರಿ ನೋಡಿ, ಸರಿಯೆಂದು, ಅವನನ್ನು
ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗಿರುವ ಎರಡು ದಿನ

ಗಳಲ್ಲಿ ಅಳಸ ಮಾಡಿಕ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸುವೆನೆಂದು
ಹೇಳಿ ಅನಂದನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಮರುದಿನ ಚಂದ್ರನಾಗನು, ವಿಶಾಖನನ್ನು ಲೇವನ
ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಬಂಡಸಾಗಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು,
ಅಲ್ಲಿ ಬೆಜ್ಜಾಡುವರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ
ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳಿ ಮಾಡಲು
ಪೋದನು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ತಂದ
ಬೇರೆ ದ್ವಿಮನ ನಾಗರು ಮನುಷ್ಯರೂ, ಇನ್ನೊಂದು
ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರನಾಗನ ಮನುಷ್ಯನೂ ಇವರು

ಬಂಡಸಾಲೆಯ ಕೋಣೆಯ ಹತ್ತಿರ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ
ಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ವಿಶಾಖನಿಗೆ ಒಂದು
ಸಂದೇಹ ಉಂಟಾಯಿತು. ನಾಗರು ಮನುಷ್ಯರು
ಒಂದರ ಅಯ್ಯಾಡವುತ್ತಾ, ಹೊತ್ತು ತರುವ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ
ಗಳನ್ನು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಚಂದ್ರನಾಗನ ಮನುಷ್ಯನು
ನಿರಾಪರಾಧವೆಂದ ಎತ್ತಿ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದಾಗಿ
ಇಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ! ಅವನು ಬಲಾಢ್ಯನಾದ ಭೀಮ
ಕಾಯನಾಗಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲಸ ಪೂರ್ತಿಯಾದ ಮೇಲೆ ವಿಶಾಖನು ಚಂದ್ರನಾಗನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬೆಟ್ಟಗಿಯ ಮೊತ್ತ ಒಟ್ಟು ನೂರಹತ್ತು ಎಂದು ಲೆಕ್ಕ ಕೊಟ್ಟು, “ಅಯ್ಯಾ, ನೀವು ಹೇಳಿದ ಆ ಚಂದ್ರಪುರದ ವರ್ತಕನಲ್ಲಿ ಶುರುಗೆ ಈ ಮೊದಲೇ ಲೇವಾದೇವಿ ಇರಬಹುದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ತುಂಬಾ ನಂಬಿಸಿರಬಹುದು. ಅದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನಿಜ. ಈಗ ನನಗೆ ಅವರ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ವಿಷಯ ತಮಗೆ ಹೇಳುವುದು ನನ್ನ ಬಾಧ್ಯತೆ” ಎಂದನು.

“ಏಕೆ ಅನುಮಾನ ?” ಎಂದು ಚಂದ್ರನಾಗನು ಕೇಳಿದನು.

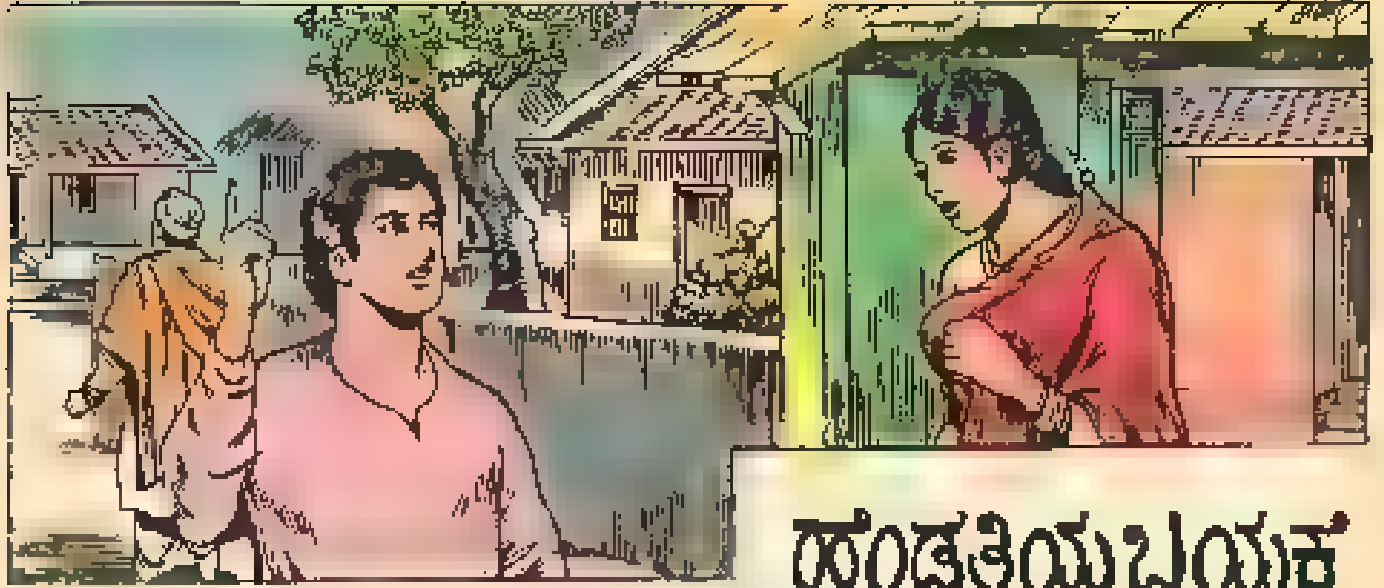
“ಆ ಬೆಟ್ಟಗಿಗಳ ತುಂಬಾ ಬೆಳ್ಳಿ, ಕೆಲವು ಮೊದಲಾದ ಲೋಹಗಳ ವಸ್ತುಗಳವೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಆ ವರ್ತಕನು ಒದ್ದಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಮೋಸ ಮಾಡಿರಬೇಕು. ಆವುಗಳನ್ನು ಕೋಣೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊತ್ತು ತಂದ ನಾಲ್ಕರೂ ಅವರ ಮನುಷ್ಯರು ತಾನೇ ? ಅವರು ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊರಲು ಬಹಳ ಶ್ರಮ ಮಾಡುವಂತೆ ನಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಮನುಷ್ಯನು ಬಹಳ ಹಗುರಾಗಿ ಎತ್ತಿ ಎತ್ತಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಓರಣವಾಗಿರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತೆ ? ಆ ಬೆಟ್ಟಗಿಗಳಲ್ಲಿರುವುದು ಲೋಹದ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲ.

ಬೇರೆ ಯಾವುದೋ ಹುಲ್ಲಿನಂತಹ ಹಗುರ ವಸ್ತುಗಳೇ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಹೀಗೆ ಮೋಸ ಪಡಿಸಿ, ಆಮೇಲೆ ನೀವು ಕೇಳಿದರೆ, ನಮ್ಮ ಮನುಷ್ಯರೇ ಮೋಸ ಮಾಡಿದ್ದರೆಂದು ಹೇಳಿ ಅವನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಡೆಯೂಟಿವ್ವೆ ? ಆ ಮನುಷ್ಯರು ಹೊರಟು ಹೋಗುವ ಮೊದಲೇ ತಾಳು ಬಂಡಸಾಲಿಗೆ ಒಂದು ಅವುಗಳನ್ನು ತರೆಯಿಸಿ ನೋಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು” ಎಂದನು ವಿಶಾಖ.

ಆ ಮೊಕು ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರನಾಗನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡಿ, ವಿಶಾಖನ ಹೆಗಲು ತಪ್ಪಿ, “ನೀನು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಗ್ರಾಹಿಯವ್ವ !” ಎಂದು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು, “ಆ ಬೆಟ್ಟಗಿಗಳೂ, ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು ನಾಲ್ವರು ಮನುಷ್ಯರೂ ನಮ್ಮವರೇ, ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದೆ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೂ, ಚುರುಕುತನವನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದೆ. ಈ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದವನು ನೀನು. ಈ ದಿನದಿಂದಲೇ ನೀನು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದಂತೆ. ನನ್ನ ಮಿತ್ರನಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಇದು ಪರೀಕ್ಷೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯದೆಯೇ ಅದರಲ್ಲಿ ತಾನು ವಿಜಯ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ವಿಶಾಖನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವೂ ಆಯಿತು.

ಹೆಂಡತಿಯ ಬಯಕೆ

ರಮಾವತಿ ಎಂಬವನು ಒಂದು ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣಾ ಗುಮಾಸ್ತನಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನು ಕಚೇರಿಯಿಂದ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಅವನು ಮನೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುವಾಗ ಹೆಂಡತಿ ತಲೆಬಾಗಿ ಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಚಿವುಕೈದಿತು. ಅವನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಅವಳ ಮುಖ ಸುರುಳಿಕೊಂಡಿತು.

ಬರಿಗೈಯಿಂದ ಎಂದಿನಂತೆ ಬರುವ ಗಂಡನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆಂಡತಿ “ಈ ದಿನ ಕೂಡಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ಸಿಗಲೇ ಇಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ತಾರದೆ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನೇನೇ? ಅಂಗಡಿ ಯವನು ನಾಳೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ನಾಳೆ ಖಂಡಿತಾ ತರುತ್ತೇನೆ ಬಿಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಮಾವತಿ ತನ್ನ ವಾಡಿಗೆ ಒಳಗೆ ಹೋದನು.

ರಮಾವತಿಯ ಸಂಪಾದನೆ ಎಷ್ಟೆಂದರವೋ ಇದ್ದಿತು. ಒಪ್ಪಳ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದಿದ್ದರೆ ಮನೆ

ಖರ್ಚುಗಳಿಗೆ ಹೇಗೋ ಸಂತೂಗಿಬಿಡೊಬ್ಬಹುದು. ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಹೆಂಡತಿ ಈವರೆಗೂ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಅದು ತಿನ್ನಬೇಕು, ಇದು ತಿನ್ನಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿದವಳಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ಮಿತವ್ಯಯದ ಗುಣ ದವಳು. ಈ ನಡುವೆ ಅವಳಿಗೆ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನ ಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟರೆ ಮಗುವಿಗೆ ಏನೋ ಊಸ ಬರುವುದನ್ನು ತ್ಯಾಜ್ಯವೇ? ಅಂತಲೇ ಅವಳು ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಪಡುತ್ತ ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು.

ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾದರೆ ಕಡೇ ಪಕ್ಷ ಅದು ರೂಪಾಯಿಯಾದರೂ ಬೇಕು. ತಿಂಗಳ ಕೊನೆಯ ವಾರವಾದುದರಿಂದ ರಮಾವತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಅಷ್ಟು ಹಣ ಎರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಲ ಕೇಳೋಣವೆಂದರೆ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಅವನ ಹಾಗಿನದೇ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವನು ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ತಾರದುದಕ್ಕೆ ಏನೇನೋ ಕಾರಣ ಹೇಳುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ರಮಾವತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಸಾಯಂಕಾಲ, ಕಚೇರಿಯಿಂದ

ಹೊರೆಯ ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ ಒಂದು ಮನೆಯ ಅಪರಣದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ ಮರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಹಲಸಿನ ಕಾಯಗಳು ನೇತಾಡುವುದನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದುದು ನೆನಪಾಯಿತು. ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಬೆಳೆದ ಕಾಯವನ್ನು ಕೊಯ್ದುಕೊಂಡು ಬಂದರೆ ಹೆಂಡತಿಯ ಬಯಕೆ ತಿಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಕಳೆತುವಾದ ಸಂಗತಿ ಆ ಮನೆಯವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದು.

ರವಸಾವತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಅರೋಚಿ, ಹೆಂಡತಿ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಒಂದು ಗೋಣಿ-ಚೀಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದು ಹೊರಗೆ ಹೋದನು.

ಅವನು ಹಲಸಿನ ಮರವಿರುವ ಮನೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಲಾಗಿ ಅರ್ಧಂತ್ರಿಯಾಗಿತ್ತು. ರವಸಾವತಿ ಶಬ್ದ ಮಾಡದೆ ಅದರದ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಆಚೆಗೆ ಹಾರಿ, ಹಲಸಿನ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಹೋದನು. ತರುವಾಯ ಕೈಗಿಳುವಷ್ಟು ಕೆಳಗೆ ಇದ್ದ ಕಾಯಗಳ

ಮೇಲೆ ಬೆರಲಿಂದ ಚಿಹ್ನೆ ಬಾರಿಸಿ, ವಕ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಕಾಯವನ್ನು ತಟ್ಟಿದಿಂದ ತಿಳಿದು, ಅವನ್ನು ಕೊಯ್ದು ಗೋಣಿ-ಚೀಲದೊಳಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡನು. ಇನ್ನು ಅವರಣ ದಾಟಿಬಿಟ್ಟರೆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತು.

ಆಮೇಲೆ ರವಸಾವತಿಗೆ ಧಾಡಾದ ಆ ಗೋಣಿ-ಚೀಲದೊಂದಿಗೆ ಗೋಡೆ ಹಾರಿ ಆಚೆಗೆ ಹೋಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರಣದ ಇದಿರು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಬಹುದೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಗೋಡೆಯ ಒದಿಯಲ್ಲಿ ಸದ್ದಾಗದಂತೆ ಹಾಗೂಕತೆಯಿಂದ ಆಚೆಗೆ ನಡೆದನು.

ಈಗ ಅಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ದೃಶ್ಯವೇ ಅವನನ್ನು ಬೆರಗಾಗಿಸಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಗುಂಪಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಗಿಡಗಳ ನಡುವೆ ಕುಳಿತು, ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲವನ್ನು ಅಗೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ನಕ್ಕದ್ದಲ್ಲದೆ ಗೋಣಿ-ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ವಸ್ತುವಿದ್ದಿತು.

ತಾನು ಕಳ್ಳವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದೆಯೆಂಬ ಖಚಿತೆಯಲ್ಲದೆ ರಮಾವತಿ, "ಯಾರದು? ಏನು ಮಾಡುವುದು ಇಲ್ಲಿ?" ಎಂದು ಅವನಿಗಾಯಿತು. ದಂಕೆಯೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಕೇಳಿದನು.

ಗುಂಡಿ ತೋಡುವವನು ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅಡುಂಬಿಷ್ಟು ಕೈಯೆತ್ತಿ ಗುಡ್ಡಲೆಯನ್ನು ಜಾರವಿಟ್ಟು, "ಶ್ಯಾ! ಶ್ಯಾ! ಸ್ವಲ್ಪ ಮೆಲ್ಲನೆ ಮೂಡಾಡು! ನನ್ನವಳು ಒಳಗಿಂದ ಎತ್ತು ಗಿಡ್ಡು ಬಂದಾಳು!" ಎಂದು ತಿಳುವಳಿಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತ, ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಮನೆಯ ಹಿಂಭಾಗಲನ್ನು ಭರದಿಂದ ನೋಡಿದನು.

ಅವನು ಆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನೊಂದು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡ ರಮಾವತಿ, ತಪ್ಪಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದ ತನ್ನನ್ನು ಅರಿತು ಹೆದರುತ್ತ, ಗೋಣಿ-ಚೀಲವನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು, "ಕ್ಷಮಿಸಬೇಡಿರಾಯ್ತು! ರನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮರದಿಂದ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಕಳ್ಳನ ಹಾಗೆ

ಒಂದು ಹಲಸಿನ ಕಾಯಿ ಕೊಯ್ದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟೆನು.
ತಪ್ಪಾಯಿತು" ಎಂದನು.

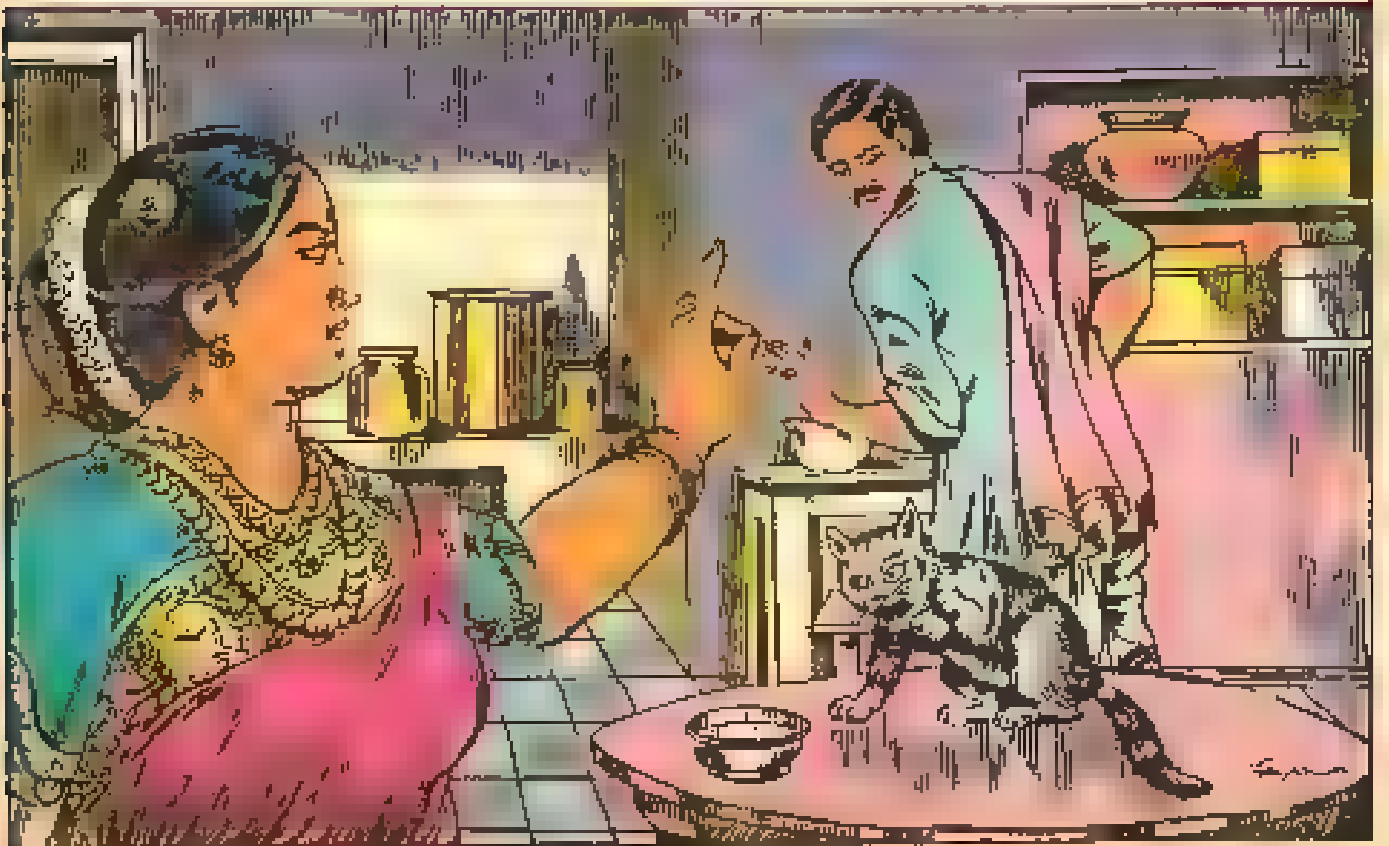
ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನು ರಮಾವತಿಗೆ ಮುಖ
ವನ್ನು ಬಾಗಿ ನೋಡಿ, "ಹಲಸಿನ ಕಾಯಿಯೋ ?
ಒಂದೇನು, ಹತ್ತು ಕೊಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿವ್ವ.
ಮೊದಲು ಈ ಗುಂಡಿ ತೋಡಲು ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ
ಸಹಾಯ ಮಾಡುವಿಯಾ ? ಈ ಗೋಣಿಯಲ್ಲಿರುವ
ಸತ್ತ ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಬಹಳ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಹಾಗೆಯೆ
ಬೀಳಿಸಿ" ಎಂದನು.

ರಮಾವತಿ ಬದುಕಿದನೊಂದುಕೊಂಡು, ಗುಡ್ಡಲಿ
ಹಿಡಿದು ಗುಂಡಿ ತೋಡ ತೊಡಗಿದನು. ಮನೆಯ
ಯಜಮಾನನು ಸಣ್ಣ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಗೋಣಿಯಲ್ಲಿರುವ
ಬೆಕ್ಕಿನ ಶವದ ಕಥೆಯನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.
ಅದೇನೆಂದರೆ,

ಆ ಬೆಕ್ಕು ಅಂದರೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಮಂಜಪ್ಪನಾ.
ಯಾವಾಗಲೂ ಅದು ಅವಳ ಜತೆಯಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು,
ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವಳ ಬಂಧುಗಳೊಬ್ಬರ

ಮನೆಯ ಮದುವೆಗಂದು ಅವಳು ಹೋಗುವಾಗ,
ಆ ಬೆಕ್ಕನ್ನೂ ತನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು
ನೋಡಿದಳು. ಆ ಬೆಕ್ಕಿಗೂ ಅವಳಿಗೂ ಇರುವ ಸ್ನೇಹ
ವನ್ನು ಕುರಿತು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರೆಲ್ಲಾ ಕೆಳ ಕಟ್ಟಿ ಹೇಳು
ತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ಆ ಉರಿಗೂ ಈ ಬೆಕ್ಕಿನೊಂದಿಗೆ
ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನವರು ಕೂಡಾ ಗೇಲಿಮಾಡಿ ನಗುವ
ಹಾಗಾಗಬಾರದೆಂದು ರಮಾವತಿ ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.
ಸ್ವಲ್ಪದರಲ್ಲಿ ಅವಳು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ.

ಕಡೆಗೆ ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚಿಸಿ, "ಒಂದು
ನೋಡಿದರೆ ನೀವು ಹೇಳುವುದು ನಿಜವೇ. ಆ ಹೊಸ
ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮುದ್ದಿನ ಈ ಬೆಕ್ಕಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ತಗಲಿ
ದರೂ ತಗಲಿತ್ತು. ಇಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.
ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ಹಾಲು ಹಾಕಲು
ಮರೀಚಿಡಿ. ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತುಪ್ಪ ಹಾಕದಿದ್ದರೆ
ಅದು ಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಒಂದ
ಮೇಲೆ ಅದೇನಾದರೂ ಸೊರೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ನಾನು
ಸುಮ್ಮನೆರಲಾರೆ ! ನಮ್ಮನ್ನು ಎಂಟು ದಿನ ಉಪವಾಸ

ಹಾಕಿತು! ಮತ್ತೆ ನನ್ನನ್ನು ದೂರವೇಡಿ. ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯ. ಇದಕ್ಕೆ ಅನ್ನವಿಟ್ಟು ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಅದು ತಿಂದಾದ ಮೇಲೆ ತೊಳೆಯಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ಅವರ ಮೇಲೆಯೇ ಅನ್ನ ಹಾಕಿದರೆ ಅದು ಮುಟ್ಟಿ ಲಾರದು. ಉಪವಾಸ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತಿತ್ತು! ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೇಳಿದ್ದಳು.

ಅವಳು ಹೋದ ಮರುಕ್ಷಣದಿಂದ ಬೆಳ್ಳಿ ಕವಿ ಕೊರೆಯುವಂತೆ ಕೊಳುಹಾ, ಮನೆಮಾಳಿಗೆ ಧಾತಿರುಗಿ ತೊಡಗಿತು. ಸಾಲು ದಿನಗಳಿಂದ ಹಾಲೂ ಅನ್ನ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ ಆ ಬೆಳ್ಳಿ. ಕಡೆಗೆ ಗೋಡೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಳಲಾಗದೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಹೆಂಡತಿ ಹಿಂದಿರುಗುವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಅದು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೇಲಿಸಿಟ್ಟು ಮೂವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಹೆಂಡತಿ ಏನು ಮಾಡುವಳೋ ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ ಗಂಡನು ಆ ಬೆಕ್ಕನ ದೇಹವನ್ನು ಗೋಗೊಳಿಗೆ ಹಾಕಿ ಅತ್ತಿದ ಮೇಲೆ ಅಡಗಿಟ್ಟನು.

ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ "ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮುದ್ದು ಬೆಕ್ಕು?" ಎಂದು ಅದನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾ ಮನೆಮಾಳು ಮಹಾಕತೋದಿಗವಳು

ಬೆಕ್ಕು ಸತ್ತು ಹೋಯಿತೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅವಳು ತನ್ನನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಂಡು ಗುರಿವಿಡಿಸುವಳೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದ ಗಂಡನು, "ನಿಜು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಅದು ನಿನ್ನ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೊರಟು ಹೋಯಿತು, ಈಗ ನಿಜು ಬಂದೆಯಪ್ಪೆ? ಇನ್ನು ಅದೂ ಬಂದಿತು, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೀತು? ನಿನ್ನ ವಾಸನೆ ಹಿಡಿದು ಬಂದಿತು ಬರುತ್ತೆ" ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದನು.

ಅವಳು ಬೆಕ್ಕನ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಉಟ ಮೂಡದೆ ಅಳುತ್ತಾ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಓಡಿಯ ತೀವ್ರ ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ಅವಳ ಗಂಡನು ಅಲ್ಲದಿಂದ ಬೆಕ್ಕನ ಗೋಣಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಅದನ್ನು ಹುಳಿಯಲು ಹೀಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ.

ರಮಾವತಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಬೇಗವಲ್ಲೇ ಗುಂಡಿ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ, "ಆ ಕಳ್ಳ-ನಿ ಎನ್ನಾನ್ರಿ ರೀಂದ್ರೇ!" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಹೆಂಡತಿ ಎದ್ದು ಬಂದುದನ್ನು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ರಮಾವತಿಯು ಗಾಬರಿದ್ದು, ಗೋಣಿಯನ್ನು ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ದೂಡಿ, "ಇದೋ ಬಂದೆ, ಬಂದೆ" ಎಂದು, ರಮಾವತಿಯೊಡನೆ, "ನಾನು ಹೋಗ್ತೀನಿ ನಾನು ಗುಂಡಿಗೆ ಮಣ್ಣುಮುಟ್ಟಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿ ಬರು" ಎಂದು ಪ್ರಸಂಗುಟ್ಟು. ಹೆಂಡತಿಯ ಇದಿರಿಗೆ ಹೋದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡರು.

ರಮಾವತಿ ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಇತ್ತು ಮಣ್ಣುಹಾಕಿ ಮುಟ್ಟು. ತನ್ನ ಹಲಸಿನಕಾಯಿ ಗೋಣಿಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕುಕೊಂಡು ಬೀದಿ ಬಾಗಿಲಿಂದ ಹೊರಗೆ

ಹೋದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಗೋರಿ ತಿರುಗುವ ಇಬ್ಬರು ಭಟರು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಗುಪ್ತಿಯಾಗಿ, “ಯಾರದು, ನಿಲ್ಲ!” ಎಂದರು.

ಹಗಲ ಮೇಲೆ ಗೋಣಿಚೀಲ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ರಮಾವತಿ ಯನ್ನು ನೋಡಿ ಗೋರಿ ಛಲರಿಗೆ ಸಂದೇಹವಾಗಿ, “ಈ ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರ ಮನೆಯಿಂದ ಕದ್ದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುವಿ? ಎನಿದು ಬೀಲ?” ಎಂದರು ಜೋರಿನಿಂದ.

ರಮಾವತಿ ಭಯಪಟ್ಟು, “ಅಯ್ಯೋ, ! ಅಂಥಾವ್ದೇನಿಲ್ಲರಿ! ನಾನು ಕಳ್ಳನಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಗಾಗಿ ಹಲಸಿನಕಾಯಿ ತೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಾ, ಇದ್ದೇನೆ ಹೊರಡುವಾಗ ಹೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಯ್ತು ಅಷ್ಟೇ” ಎಂದನು.

“ಈ ಮಾತು ನಾವು ನಂಬಬೇಕು, ಹೌದಾ?” ಎಂದು ಒಬ್ಬ ಭಟನು ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಕೋರಿನಿಂದ ಗೋಣಿಯನ್ನು ತಿವಿದನು. ಆಗ ಗೋಣಿಯೊಳಗೆ ನಿಂದ “ಮ್ಯಾಂವ್” ಎಂಬ ಬೆಕ್ಕಿನ ಕಬ್ಬವು ಕೀಳಿತು.

ರಮಾವತಿ ಮೆಟ್ಟಿಬಿದ್ದನು. ಹೆಂಡತಿ ಬರುವಳೆಂಬ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನು ಹಲಸಿನಕಾಯಿ ಗೋಣಿಯನ್ನು ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ದೂಡಿದನೆಂದಾಯಿತು. ತಾನು ಕೂಡಾ ಗಡಿಬಡಿಯಲ್ಲಿ ಮೆಣ್ಣಿನ ಹೆಂಡಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆಕ್ಕಿನ ಗೋಣಿಯನ್ನು ತನ್ನದೇ ಗೋಣಿ ಮೂಲೆ ಎದುರಿಸಿಕೊಂಡು ತಂದಿದ್ದೆನ! ಸತ್ತುದಾಗಿ ನಂಬಿದ ಬೆಕ್ಕು ನಾಯಿಲ್ಲ ವೆಂದೂ ಆಯಿತು. ಹಸಿದು ಒಲಗುಂಡಿ ಸತ್ತವಾಗೆ ಬಿದ್ದಿರಬೇಕು ಅದು!

ಗೋರಿ ಭಟರಿಬ್ಬರೂ ಬೆಕ್ಕಿನ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ಗರುಗುಹಿ ನಗುತ್ತ, “ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಹಲಸಿನಕಾಯಿ ಎಂದೂ ಕರೀತಾಳೇನೋ? ನೀನು ಯಾವನೋ

ಮಂತ್ರಗಾರನೆಂದು ನಮ್ಮ ಅನುಮಾನ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಬೆಕ್ಕಿನೊಂದಿಗೆ ಬನೋ ದೂಡಿದುದಾದರೂ ಸುಡುಗಾಡಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೀ. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ನಿಜಸ್ವರೂಪ ಬಯಲಿಗೆಳೆಯುತ್ತೇವೆ. ಈಗ ನಡೀ ಚಾವಡಿಗೆ!” ಎಂದರು. ರಮಾವತಿ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿ ವರೂ ಕೇಳದೆ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದು ಕೊಕ್ಕಾಲ ಚಾವಡಿಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟರು.

ಬೆಳಗಾಗಿ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಜಮಾ ದಾರನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ರಾತ್ರಿಯ ಗೋರಿಭಟರು ಅವನೊಂದಿಗೆ “ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಹಿಡಿದೆವು. ಅವನು ಕಳ್ಳನೋ ಮಂತ್ರಗಾರನೋ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಅನುಮಾನ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವನನ್ನು ರಮಾವತಿ ಇರುವ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಜಮಾದಾರ್ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ರಮಾ ಪತಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಹಲಸಿನ

ಕಾಯ ಕಡ್ಡಾಗ, ಅವನನ್ನೇ ಹೊಡೆದಂತೆ ಹೆದರಿ ನಡುಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದನು.

ರಮಾಪತಿಯನ್ನೂ, ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ನಿತ್ಯಾಣದ ಬೆಕ್ಕನ್ನೂ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಜಮಾ ದಾರನಿಗೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಏನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ತಾನು ಸತ್ತುಹೋಯಿತೆಂದುಕೊಂಡ ಬೆಕ್ಕು ಬದುಕುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗಾದ ಅನಂದವು ಅಸಿವ್ವಲ್ಲ. ಇನ್ನು ತಾನು ಹೊಡೆದಿ ಹೆದರಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೇನಿಲ್ಲ. ಬೆಕ್ಕು ಅವಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಒಂತೆದರೆ ನಾಕು. ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಣಿಯುತ್ತಾಳೆ.

ಅವನು ಗತ್ತೇ ಛೇದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಣ್ಣು ಕೆರಳಿಸಿ, "ನಿಮ್ಮ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಬಿತ್ತು. ಇವಳು ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವವನೇ ಮರ್ಯಾದೆಯ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ. ಇಥವನನ್ನು ಮಂತ್ರವಾದಿ ಎನ್ನುವ ನಿಮ್ಮ ಒದ್ದಿಗೆ ಪೊರಕೆ ಇನಾಮು ಕೊಡಬೇಕು. ಹೋಗಿರಾಜೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿರಿ ನಿಂದ!" ಎಂದು ರೇಗಿ ರಮಾಪತಿಯನ್ನು ಅದರ ದಿಂದ ಕರೆದು, "ಕ್ಷಮಿಸಿ ಹೀಗಾದ್ದಕ್ಕೆ. ನಮ್ಮ ಮುದ್ದು ಬೆಕ್ಕಿನ ಪೂಜಾದಾತರು ನೀವು. ನಿಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ ಹೇಗೆ ಕರಿಸುವುದೋ ತಿಳಿಯದು. ನಿಮ್ಮ ಹೊಡೆತಿಯ ಆಸೆಯ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ನಾನು

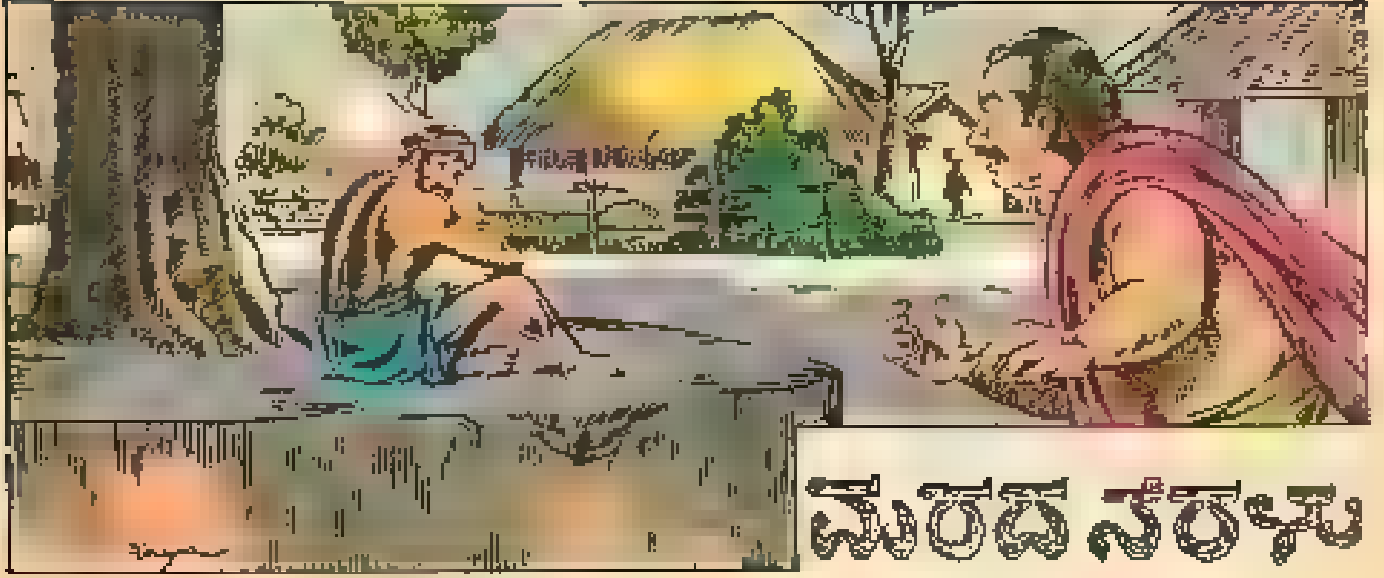
ಹೂಳಿಹಾಕಿದೆ. ಹೋಗಿರಿ, ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಇಟ್ಟಿರು ತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಣ್ಣನ್ನು ಕೊಡುಕೊಂಡು ಹೋಗಿರಿ" ಎಂದು, ಅವನು ಬೇಡವೆಂದರೂ ಕೇಳದೆ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಇವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟನು ಜಮಾದಾರ.

ರಮಾಪತಿ ಅತ್ಯಾನಂದದಿಂದ ಹೊರಟು, ಅಂಗಡಿ ಯಲ್ಲಿ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ಕೊಡುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು.

ಆಗ ಅವನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಸೂಲಗಿತ್ತಿ ವೆಂಕಮ್ಮ ರಮಾಪತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಿರಯ್ಯಾ," ಎಂದು ತುಸು ಕೋಪದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

ವಿಳು ಹೇಳಲೂ ತೋರದೆ ರಮಾಪತಿ ಬೆಪ್ಪು ಬಡೆದಂತೆ, "ಮ-ಮತ್ತೇನಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ತರಲು..." ಎನ್ನುತ್ತಿರಲು ವೆಂಕಮ್ಮ ನೆಕ್ಕು "ಹೆಂಡ್ವಿ ಕೇಳಿದಳೋ? ಇನ್ನು ಇದು ಬೇಡ. ಇದೇ ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೂತ್ತಿನ ಮುಂಚೆ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣಿನಂಥ ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಬಾಬು ಒಂದಿದ್ದಾನೆ ನೋಡಿ. ಪಕ್ಕದ ಮನೇವರು ಓಡಿಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡು ಬಂದು, ತಾಯಾ ಮಗೂ ಕ್ಷೀಮ" ಎಂದಳು. ಕ್ಯಾವೆಂದು ಮಗುವಿನ ಧ್ವನಿ ರಮಾ ಪತಿಯ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಮೈ ಪುಲಕಿತವಾಯಿತು.

ಮರದ ನೆರಳು

ಹಿರಿವಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗುಂಜಾಲನೆಂಬೊಬ್ಬನ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ದಾಖೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಂಡು ಹೊನ್ನೇಮರವಿದ್ದಿತು. ದೇಸಗೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದರ ನೆರಳು ಸೊಗಸಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಗುಂಜಾಲನು ದಿನಾ ಕಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತು, ತಣ್ಣಗಿನ ನೆರಳಿನ ಸುವಿವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಗುಂಜಾಲನು ಆ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಭುಕ್ತಾಯಾಸ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದನು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ದಾರಿ ಹೋಕರು ಈ ಮೊದಲೇ ಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದನು, ಅವನು ಕೆಲಸ ಬೊಗಸೆಯಿಲ್ಲದ ತಿರುಗಾಳಿ ಮನುಷ್ಯ.

"ಇದೇನದು? ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಯಾರು ಹೇಳಿದರು? ಏಕೆಳು?" ಎಂದು ಆ ತಿರುಗಾಳಿಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಲು ನೋಡಿದನು ಗುಂಜಾಲ.

"ಏಕೆ, ನಾನೇಕೆ ವಿಳಂಬೇಕೆ? ಕೋಪಮಾಡುವಿರೇಕೆ? ಏನಿಲ್ಲ ತೀವ್ರವಾಗಿಟ್ಟುದರಿಂದ, ನೆರಳು ಬೆನ್ನಾಗಿದೆ ಅನಿಸಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ, ಆಪ್ತೇ, ವಿನಾಗಿ ಹೋಯಿತು ಈಗ?" ಎಂದನು ಆ ಮನುಷ್ಯ.

"ಓಹೊ! ನೆರಳಿನ ಸುವಿವ್ಯಾಗಿ ಅನ್ನು! ಅದೆಲ್ಲಾ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆ ಮರ ವನ್ನದು, ನಾನು ಇದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನೀರು ಹಾಕಿ ಪೋಷಿಸಿ ಕಷ್ಟವಟ್ಟು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಿಂದ ಇದರ ನೆರಳು ಕೂಡಾ ವನ್ನರೇ" ಎಂದನು ಗುಂಜಾಲ.

"ಹಾಗೇನು? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಓಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ. ಈ ನೆರಳು ನನಗೆ ಮಾರಿದಿರೇನು? ಹಣ ಕೊಡು ತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ತಿರುಗಾಳಿ.

ಆದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿ ಗುಂಜಾಲನು ನೆರಳಿನ ಉದ್ದಗಲ ಆಳಿದ್ದು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗೆ ನೆರಳನ್ನು ಮಾರುವೆನೆಂದನು. ಚೌಕಾಸಿ ನಡೆಯಿತು, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಇಬ್ಬರು ಮೂವರ ಸಮುತ್ಸಮದಲ್ಲಿ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ತಿರುಗಾಳಿ, ಆ ಮರದ ನೆರಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು.

ಅಂದಿನಿಂದ ತಿರುಗಾಳಿ ದಿನಾ ಬಂದು ಆ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಪರಿಚಿತರಾದರೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರನ್ನು ಕೂಡಾ ಕರೆದು ತನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ

ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಗುಂಜಾಲನು ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ, ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಇದರ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿ ಕೂಡಾ ನಡೆಯಿತು. ಮರದ ನೆರಳು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬೀಳುವುದೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅವನು ತಿಪ್ಪ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಗುಂಜಾಲನ ಮನೆದು ಅವರಣದೊಳಗೂ, ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೂ ನೆರಳು ಸೂರ್ಯನ ಅಯನಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಬಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ತಿರುಗಾಳಿ ಒಂದು ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ಗುಂಜಾಲನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. “ಎಂತ್?” ನಮ್ಮ ವತಾರದೊಳಗೂ, ಮನೆಯೊಳಗೂ ಒಂದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ನಿಷೇಧಿಸಿ ಹಕ್ಕಿದೆ?” ಎಂದು ತಿರುಗಾಳಿಯನ್ನು ಗದರಿಸಿ ಕೊಳೆದನು.

“ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟಿರೋದಿಲ್ಲ? ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮರದ ನೆರಳನ್ನು ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡಿದ್ದೇನಲ್ಲ? ಅದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಬೀಳುವುದೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕೂತು ಕೊಳ್ಳಲು ನನಗೆ ಹಕ್ಕಿದೆ ಕುಳಿತಕೊಳ್ಳಬೇಡವೆನ್ನಲು ನಿಮಗೇ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ನಾಲ್ಕು ಜನರನ್ನು ಕೇಳಿ ನೋಡೋ” ಎಂದನು ತಿರುಗಾಳಿ.

ಗುಂಜಾಲನು ಗುಣಗುಟ್ಟಿದನು. ತಾನು ಆ ಮರದ ನೆರಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಮಾರಿದುದು ನಿಜವೇ.

ಒಂದು ದಿನ ಗುಂಜಾಲನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ವಿಶೇಷ ಸಮಾರಾಧನೆ. ಅವನ ಒಂಥು ಒಳಗದ ಬೇಕಾದವರೆಲ್ಲ ಬಂದಿದ್ದರು. ಔತಣದ ಊಟ ನಡೆಯುವಾಗ, ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಮರದ ನೆರಳು ಒಂದು ಬಿತ್ತು. ಅಗ ತಿರುಗಾಳಿ ನೋಡಿ ಒಂದು ಆ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಪಾಡಿಗೆ ಕುಳಿತನು. ಬಂದ ಅತಿಥಿಗಳಿಗೆ ಇದೇನು ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. “ಕರೆಯಾದ ನಂಟಿನ ಹಾಗೆ ಇವನಾರೋ ಒಬ್ಬ ಒಂದು ಕುಳಿತನೇಕೆ? ಏನಿದು?” ಎಂದು ಅವರು ಒಬ್ಬರೊಡನೆ ಒಬ್ಬರು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಂಡರು.

ತಿರುಗಾಳಿ ತಾನು ಆ ಮರದ ನೆರಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ, “ನ್ಮಾಯವಾಗಿ ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆಯೇ ಕೊಡಬೇಕಿತ್ತು” ಎಂದನು ತಿರುಗಾಳಿ.

ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಗೊಳ್ಳನೆ ನಕ್ಕರು. ಆಪ್ತ ಮಂದಿಯ ಮುಂದೆ ಗುಂಜಾಲನಿಗೆ ಶಲೆ ಎತ್ತಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೋಯಿತು.

ಮರುದಿನ ಅವನು ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದೊಂದಿಗೆ ಆ ಊರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೊಂದು ದೂರದ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

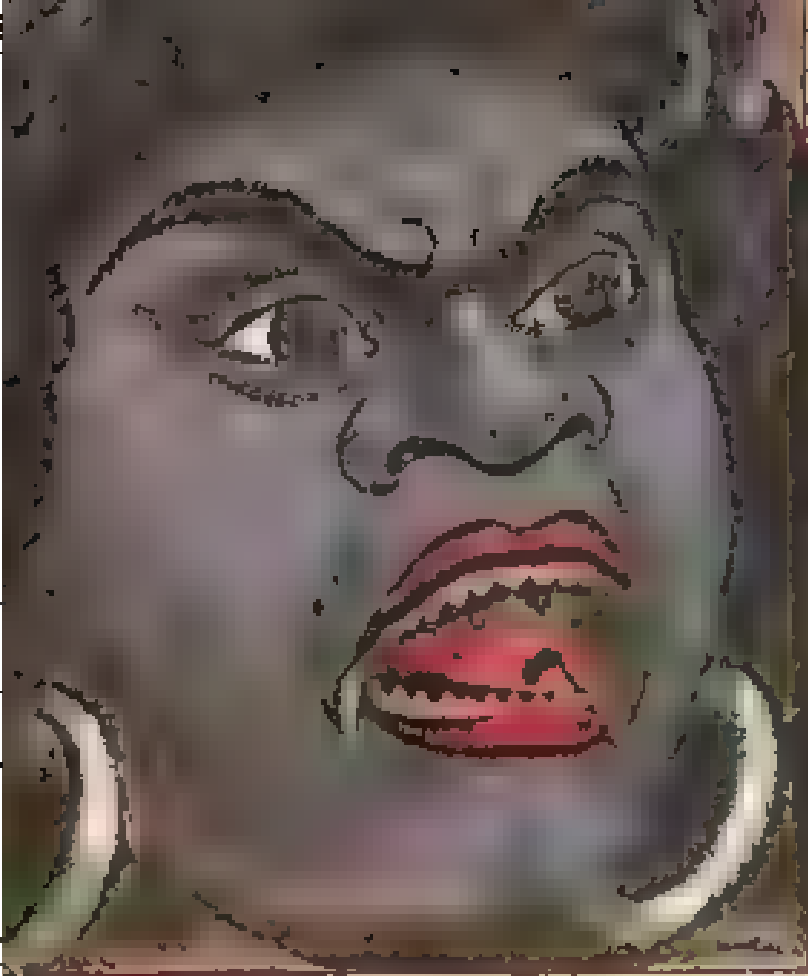
ವಿಷಯಂಶ

ವಾಯು ಮರಗಾಂವರ ಸುಗ್ರೀವನು ನಿಷ್ಕಾಳಿ
ವಾಗಿ ಕಿಚ್ಚಿಂಥೆಯ ರಾಜನಾದನು. ಅದರೊಂದಿಗೆ
ಸುಗ್ರೀವನು ವಾಯು ಕಿವರೊಂದಿಗೆ ಅಗದ ಸ್ವಾ
ಯಂವರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿರುವನು. ಆಮೇಲೆ ಸುಗ್ರೀವನು ರಾಜನಾಗುವಾಗಲೇ
ಯಂವರಾಜನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿತು. ತಾನು ಸುಖಭೋಗಗಳಲ್ಲಿ
ತೊಡಗಿ, ರಾಜನ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಮರೆತುಹೋಗಿ.
ಆದರೆ ಸುಗ್ರೀವನು ಧರ್ಮದಿಂದ ತಪ್ಪು ಕಟ್ಟಿಂ
ದನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗ, ಪುನಃ ಸುಗ್ರೀವನಿಗೆ
ರಾಮಕಾರ್ಯದ ನೆನಪು ಮಾಡಲು ಅದೇ
ತತ್ವದ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಒಂದಿತ್ತು. ಸುಗ್ರೀವನಿಗೆ.

ಕೂಡಲೇ ಸುಗ್ರೀವನು ತಪ್ಪು, ಕಾರ್ಯರೂಪವು,
ಸಿಂಹಿಯನ್ನು ಕೊಂದಿರುವನು. ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳಿಗೂ
ವಾಸರನ್ನು ಕಳಿಸಿದನು. ಆಗಲೇ, ಪುನಃ, ತಪ್ಪು,
ಜಾಲದಂತೆ ಮೊದಲಾದವರಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿಗೆ
ಹೊರಟರು. ಆಗ ರಾಮನು ತನ್ನ ಬೆರಗಲ್ಲಿದ್ದ
ಕುರುಗರನ್ನು ಪುನಃ ತನ್ನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅದನ್ನು

ಹೀಗೆ ತನ್ನ ಗುರುಕಾಗಿ ಕೊಡುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು.
ಆ ವಾನರರಲ್ಲೂ ದಕ್ಷಿಣ ಸಮುದ್ರ ತೀರದ
ಪ್ರಾಂತವನ್ನು ಸೇರಿ, ಮುಂದಿನ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ,
"ಹವಾಮಾನ ಹೀಗಿಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿ, ಎತ್ತಿ,
ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋದರೆ, ಜಾಲದಂತೆ ದಕ್ಷಿ
ಣವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ, ಹೊರತು, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೆ,
ಎಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಟ್ಟು, ಎಂಬುದೊಂದೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.
ಅದಾರು ಹೇಳುವರೋ?" ಎಂದು ವಾನರರು
ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮುಖದಿಂದ ತಿಳಿದು, ಆ ವಾನರ
ರನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಜಾಲದಂತೆ ಅಗ್ಗುವ
ಸಂಪಾದಿತವಾಗಿಯೂ ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿನವನು, ತಮ್ಮ
ಹೇಳು ವಾನರ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ದಿಕ್ಕಿನ
ಬಿಡುವುದು.

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದಿತವೂ ಜಾಲದಂತೆ
ಸೂರ್ಯ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಹಾರುವ ಪುಷ್ಪವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ
ಕೊಂಡು ಅಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಾರತೊಡಗಿದರು. ಆಗ
ಜಾಲದಂತೆ ಹಾರಲಾಗದೆ, ಹಿಂದಿರುಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಸುವಾತಿ ಮೂತಿ, ಮತ್ತಷ್ಟು ಮೊಟ್ಟೆ ಹಾರಿದವರಿಂದ ರೆಕ್ಕಗಳೆರಡೂ ಸುಟ್ಟು, ದಕ್ಷಿಣ ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ ಬಿಡು ಬಿಟ್ಟವು ಹಾಗೆ ಮೊದಲನಾಗಿ ಬಿಡು ಸಂಚಾರಿ ಅಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಸುತ್ತ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಸುವಾತಿ ಮೂತಿಯಿಂದ ನಡೆದ ಸಮಾಚಾರದಲ್ಲೇ ತಿಳಿದು, ಅರಡನ್ನು ತನ್ನ ಘನವ ಮೇಲೆ ಎರಿಸಿಕೊಂಡು ನೆಟ್ಟಗೆ ನಿಂತು, ದೊರೆತಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರ ದಾಟಿ ಕಾಣುವ ಲಂಕೆಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ಸೀತೆ ಅಲ್ಲಿರುವಳೆಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಶತಯೋಜನದಷ್ಟು ದೂರದವರಾಗಿ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಹಾರಿ ಲಂಕೆಯನ್ನು ತಲುಪುವನು ಯಾವನು? ವಾಸುಕಿ ಗಮನಿಸು ಮೊದಲ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಯಿತು.

ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಅವನ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ತಿಳಿಯದಂತೆ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಮುಚ್ಚಿಗಿರುವ ಕಾವ ಬಂದಿತ್ತು. ಹುಡುಗಾಟದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನ

ಕಾಮದೃಗಳನ್ನು ತಾಳಲಾದೆ. ಮುಟ್ಟಿಗಳೆ. ಅವನಿಗೆ ಹಾಗೆ ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಜಾಂಬವಂತನು "ಏನುಮಾತಾ, ನನ್ನ ಶಕ್ತಿ ಎಷ್ಟೆಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದರಷ್ಟೇ ನಿನ್ನಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಅವಲಂಕಿತವೆಂದು ಘಟಿಸಿ ರಾಮ ಕಾಯಕ ನೆರವೇರಿಸಬಲ್ಲವನು ನೀನೊಬ್ಬನೇ! ಸಿದ್ಧನಾಗು" ಎಂದು ತಿಳಿಯುವಡಿಸಿದನು.

ಆಗ ಹನುಮಂತನು ರಾಮನನ್ನು ಭಾನಿಸಿ, ಪರ್ವತವನ್ನು ಒಂದು ಸಾರಿ ಹಾಡಿಸಿ ಹಾರಿ ಮತು ಮೇಗ ತಂದುಕೊಂಡು ಅಕಾಶಕ್ಕೆ ಲಂಘಿಸಿದನು.

ಮಾರುತಿ ಅಕಾಶ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಲಂಕೆಗೆ ಹಾರಿ ಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಅವನ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನು ಮಂತ್ರಿ ಮೂವರು ದೇವತೆಗಳು ಸುರಸೆಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು.

ದೇವತಾ ಸ್ತ್ರೀಯಾದ ಸುರಸೆ ಭಸ್ಮಾಂಶರ ವಾಕ್ಯವಾ ಕಾರವನ್ನು ತಾಳಿ, ಹೆಚ್ಚಾಯಿಯನ್ನು ಆಯೆಂದು ತರದು ಹನುಮಂತನನ್ನು ನಂಬಲು ಬಂದಳು. ಹನುಮಂತನು ಶರೀರವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಂತೆ, ಸುರಸೆಯೂ ತನ್ನ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಅಗಲಿಸಿದಳು. ತನುಮಂತ್ರವನ್ನು ಇಟ್ಟು, ಅವಳು ಮಂತ್ರಿ ಮೂವರಿಷ್ಟು ಬಿಟ್ಟುರೆವಾಗ ಫಕ್ಕನೆ ಹನುಮಂತನು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ರೂಪತಾಳಿ, ಸುರಸೆಯ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ತೂರಿ, ಮತ್ತೆ ದೇಹವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದನು. ಆಗ ಸುರಸೆ ಮದ್ಯಮದ ಸೀಳುಹೊಂಬಿತ್ತು. ಹನುಮಂತನು ಹೊರಗೆ ಹಾರಿ ಮುಂದುವರಿಯಲು, ಸುರಸೆ ದೇವತಾಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿ ದೇವಗೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು.

ಹನುಮಂತನು ಹಾಗೆ ಹಾರುವಾಗ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಅವನ ನೆಲೆಗಳನ್ನು, ಕಾಹುವಿಗೆ ತಾವಿ ಮಾಡು ಸಿಂಹಿತೆ ಎಂಬ ಜಲರಾಕ್ಷಸಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಎಳೆಯು ತೋಡಿದಳು. ಹನುಮಂತನಿಗೆ ತನ್ನ ಸ್ವಯಂಭಾವವೊ ಎಳೆಯುವಂತೆನಿಸಿ ಕೆಳಗೆ ಸಿಂಹಿತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಒಂದೇ ಮುಕ್ತಿ ಘಾತವಿದ ಅವಳನ್ನು ಕೊಂದನು.

ಹನುಮಂತನು ಅವರೋಧಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜಯಿಸಿ, ಅಕಾಶ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿರಲು, ಸುವರ್ಚಲಾ ಎಂಬ ನಾಗರಕನ್ನೆ ಮೀಸಿದ ರೇವದರಲ್ಲಿ ಅಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹನುಮಂತನ ಬೆವರಿನ ಬಿಂದುವೊಂದು ಅಕೆಯ ಬಾಯಿ ಯೊಳಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಅದರಿಂದ ಸುವರ್ಚಲೆ ಗರ್ಭ ಧರಿಸಿ ಒಬ್ಬ ಕುಮಾರನನ್ನು ಪಡೆದಳು. ಅವನು ಮತ್ಸ್ಯವೃಕ್ಷಧನೇನಿ ಅಪಾರ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾಗಿದ್ದನು.

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವರ್ಮಾತಗಳೆಲ್ಲಾ ರೆಕ್ಕೆಗಳೆದ್ದು, ಇಂದ್ರನು ಅವುಗಳ ರೆಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ ವಜ್ರಾಯುಧ ದಿಂದ ಕಡಿಯುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಆಗ ಹಿವಮಂತನ ಕುಮಾರನಾದ ಮೈನಾಕನು ವಾಯುವಿನ ಸಹಾಯ ದಿಂದ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದನು.

ಈಗ ಹನುಮಂತನನ್ನು ನೋಡಿ ಮೈನಾಕನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮೇಲೆದ್ದು, "ಅಂಜನೇಯಾ! ಸ್ವಲ್ಪ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಬಲಲಿಕ್ಕೆ ಕೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಮೈನಾಕನ ಮಾತನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ಹನುಮಂತನು, ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ಮೈನಾಕ ವರ್ಮತದ ಮೇಲೆ ಕಾಲಿಡಿ ನಿಂತು, ಮತ್ತೆ ಲಿಪ್ಪನೆ ಅಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿದನು.

ಹನುಮಂತನು ಬೊಡ್ಡದೊಂದು ಮಿಂಚು ಎರಗಿ ದಂತ ಲಂಕೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಕ್ಕೊದನು.

ಲಂಕಾ ನಗರವನ್ನು ಸದಾ ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಲಂಕೇಶಿ ಎಂಬ ಲಂಕಾದೇವತೆ, ಹನುಮಂತನ ಅಗಮನವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ, ಭೀಕರಾಕಾರವನ್ನು ತಾಳಿ ಕೂಲುವನ್ನೆತ್ತಿ ತಿವಿಯಲು ಬಂದಳು.

ಹನುಮಂತನು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ರೂಪದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಂಡು, ಲಂಕಾದ್ವಾರವನ್ನು ಬಾಟುವಾಗ, ಲಂಕೇಶಿ ಹನುಮಂತನನ್ನು ನೋಡಿ ಹಿಡಿದ ಥಳಗೆ ಹಿಡಿದು ಮುಪ್ಪಯೋಳಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಹನುಮಂತನು

ಅವಳ ಅಂಗೈಯನ್ನು ಕೌಕ್ಕಿದನು. ಲಂಕೇಶಿ ಮುಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಿದಳು. ಅವಳ ಅಂಗೈಯಿಂದ ರಕ್ತ ಸುರಿಯು ತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹನುಮಂತನು ಸರಕ್ಕನೆ ಹಾರಿ, ಮುಪ್ಪಿ ಯಿಂದ ಲಂಕೇಶಿಯ ಎದೆದು ಮೇಲೆ ಗುಡ್ಡಿದನು. ಆ ಮುಪ್ಪಿ ಘಾತದಿಂದ ಲಂಕೇಶಿ ಮರಗಟ್ಟಿ ಧಿಮ್ನಾಗಿ ಮಗುಚಿದಿದ್ದಳು.

ಬಿಡ್ಡವಳು ಸಮಾಳಿಸಿಕೊಂಡೆದ್ದು, ಹನುಮಂತನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, "ಜಯಶೀಲಾ! ಯಾವಾಗ ನಾನು ಹೀಗೆ ಬಿಡ್ಡು ಬಿಡುವೆನೋ, ಆ ದಿನದಿಂದ ಲಂಕೆಗೆ ಎರಾರಕಾಲವೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ಪ್ರಹ್ಲವನು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಶಾಪದಿಂದ ನಾನು ಕ್ಷಂದ್ರ ದೇವತೆಯಾಗಿ, ಹೀಗೆ ಲಂಕಾ ನಗರವನ್ನು ಬಹು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನು ನಾನು ಹೋಗು ತ್ತೇನೆ. ನೀನೂ ಇನ್ನು ಹೋಗಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಗಂಧರ್ವ ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿ ಅಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಅಂತರ್ಧಾನವಾದಳು.

ಹನುಮಂತನು ಲಂಕಾನಗರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದನು. ಮಣ ದೀವಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆಳಗುವ ಉನ್ನತೋನ್ನತವಾದ ಸೌಧಗಳಿಂದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮಿರಿಮಿರಿಗೊಳಿಸುವ ಲಂಕಾನಗರದ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು, ವೈಭವವನ್ನು ನೋಡಿ ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಸೀತೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲೆಂದೂ ಹುಡುಕುವುದು ?

ಹನುಮಂತನು ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪದಿಂದ ಸೀತಾದೇವಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ, ಲಂಕಾನಗರದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ತಿರುಗಿದನು. ರಾವಣಾಸುರನ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅಂತ್ಯವುರದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಹೊಕ್ಕು ಹುಡುಕುವಾಗ ಮಂಡೋದರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸೀತೆಯೆಂದು ಭ್ರಮಿಸಿ ಮರು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡನು.

ಅಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯೂ ಸೀತೆಯ ಜಾಡು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಡದೆ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಅಶೋಕವನಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಹನುಮಂತನು ಮರದಿಂದ ಮರಕ್ಕೆ

ತಿರುಗುತ್ತಾ, ಇರಲು, ಶಾಕ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹೊರಡುವ ರಾಮನಾಮಸ್ತೋತ್ರವೇ ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು.

ಜಂಪ್ರಶಿಲಾ ನಿರ್ಮಿತವಾದೊಂದು ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಸೀತೆ ರಾಮನನ್ನೇ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಾ, ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಭಲ್ಲಿಗಳನ್ನೂ ಕತ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅಯುಧಗಳನ್ನೂ ಧರಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ರಾಕ್ಷಸ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಆ ಮಂಟಪದ ಸುತ್ತಲೂ ಕಾವಲಾಗಿದ್ದರು.

ಹನುಮಂತನು ಮಂಟಪದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಿದ್ದ ಶಿಂಶುವಾ ವೃಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಎಲೆ ತುಂಬಿದ ಕೊಂಬೆಗಳ ನಡುವೆ ಕುಳಿತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಸೀತೆ ಮಂಟಪದಿಂದ ಎದ್ದು, ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಿದ್ದ ಅಶೋಕ ವೃಕ್ಷದ ಕೆಳಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತಳು.

ಆಗ ರಾವಣನು ದೊಡ್ಡ ಪಟಾಟೋಷಗಳಿಂದ ಅಶೋಕವನದೊಳಗೆ ಒರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅವನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ದೇವ, ಗಂಧರ್ವ, ನಾಗ, ಯಕ್ಷ, ರಾಕ್ಷಸ, ಮಾನವ ಸುಂದರೀಮಣಿಯರ ಗುಂಪು ಕೂಡಾ ಅವನ ವೈಭವವನ್ನು ಕೀರ್ತಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ರಾವಣನು ಅಶೋಕವೃಕ್ಷದ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, ಸೀತೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು. "ಓ ಸೀತಾ! ಈಗಲಾದರೂ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳು. ಕ್ಷೇತ್ರ ಮಾನವನಾದ ರಾಮ ನನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡಿರಬೇಡ, ರಾಮನು ಈ ಲಂಕಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಬರುವನೆಂಬುದು ಬರೇ ಸ್ವಪ್ನ ! ಬುದ್ಧಿ ತಂದುಕೋ !" ಎಂದನು.

ಸೀತೆ ಒಂದು ಹುಲ್ಲು ಕಡ್ಡಿಯನ್ನೆತ್ತಿ ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಹಾಕಿ, ಆದರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡುವಂತೆ, "ಓ ರಾವಣಾ ! ನಿನ್ನ ಪ್ರಗಲ್ಭದ ಮಾತುಗಳಿಗೂ, ಬಲ ದರ್ಪಗಳಿಗೂ ನಾನು ಮಗುವೆನಾದುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಕೇವಲ ಸ್ವಪ್ನ. ನೀನು ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳ ! ನಿನ್ನನ್ನು ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಶಿಕ್ಷಿಸಬೇಕಾದುದು ರಾಜನಾದ ರಾಮನಿಗೆ ಕರ್ತವ್ಯ. ಧರ್ಮ, ದತಕಂಠಗಳನ್ನೂ ಕೋಪಿಸಿ

ಕೊಂಡು ವಿನೇನೋ ಗಳಿಸಬೇಡ. ರಾಮನು ಒಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಹತಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ಆಸೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೀರಿಸಿಕೊ. ನಮ್ಮನೆ ನಿನ್ನ ಅಂತಃಪರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಿಡು. ಬೇಗದಲ್ಲೇ ನಿನಗೆ ಅಂತ್ಯ ಕಾಲ ಕಾದಿದೆ !” ಎಂದಳು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ.

ಸೂತಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿ ರಾಮನು ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಬೊಡ್ಡ ಗಂಡುಗತ್ತಿಯನ್ನೆತ್ತಿ “ನಿನ್ನನ್ನು ಈಗಲೇ ಚೂರು ಚೂರು ಮಾಡಿ ಪಾಕಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ !” ಎಂದು ಹೂಂಕರಿಸಿದನು.

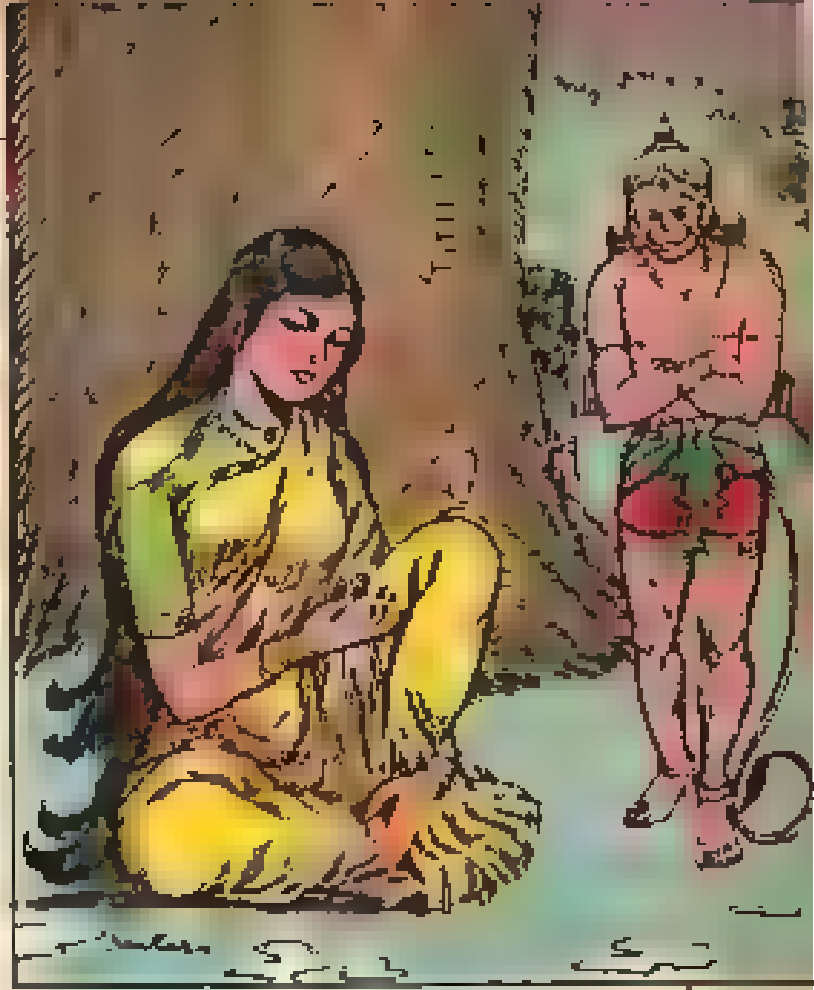
“ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ನಿನ್ನಿರಾಗದು. ಹೀಗೆ ಹೆದರಿಸಿದರೆ ಪಾನು ನಿನಗೆ ವಶವಾಗುವೆನೆಂದು ನಿನ್ನನ್ನೆ ನೋಡು ಅಂದುಕೊಂಡಿರುವಿ. ರಾಮನ ಪಂಡತಿ ರಾಮನ ಪ್ರತಾಪ ವೈಭವಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಬಾಗಿಹೋಗುವಳೆಂದು ನೀನು ತಿಳಿಯಲು ಕಾರಣ ನಿನ್ನ ಕುರುಡುತನ! ದುರಹಂಕಾರ ! ದುರಾಕಾಂಕ್ಷೆ !” ಎಂದಳು ಸೂತೆ.

“ಹೌದು, ನಮ್ಮ ರಾಕ್ಷಸವನಿತೆಗೆ ನಡೆದ ಪರಾಭವಕ್ಕೆ ಆದೇ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರತೀಕಾರ ! ಆದೇ ನನ್ನ ಹಟ !” ಎಂದನು ರಾಮನು.

“ಪಟವಲ್ಲ, ಮೋಸ! ನೀನು ರಾಮನನ್ನು ಇದ್ದಿರಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆತ್ತು. ನೀನೊಬ್ಬ ಮಹಾಭಕ್ತನು ! ರಣಹೇಡಿ ! ರಾಮನು ನಿನ್ನನ್ನು ಸಮೂಲವಾಗಿ ಮೆಳು. ಸುಮರಿಸಿ ತೀರುತ್ತಾನೆ! ಇದು ದೃಷ್ಟಿ ಮುಖ !” ಎಂದಳು ಸೂತೆ.

ರಾಮನು ಭಸುಗುಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಮಂಡೋದರಿ ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿ ಕಮಿಸುತ್ತಾ ಕರೆದೊಯ್ದಳು.

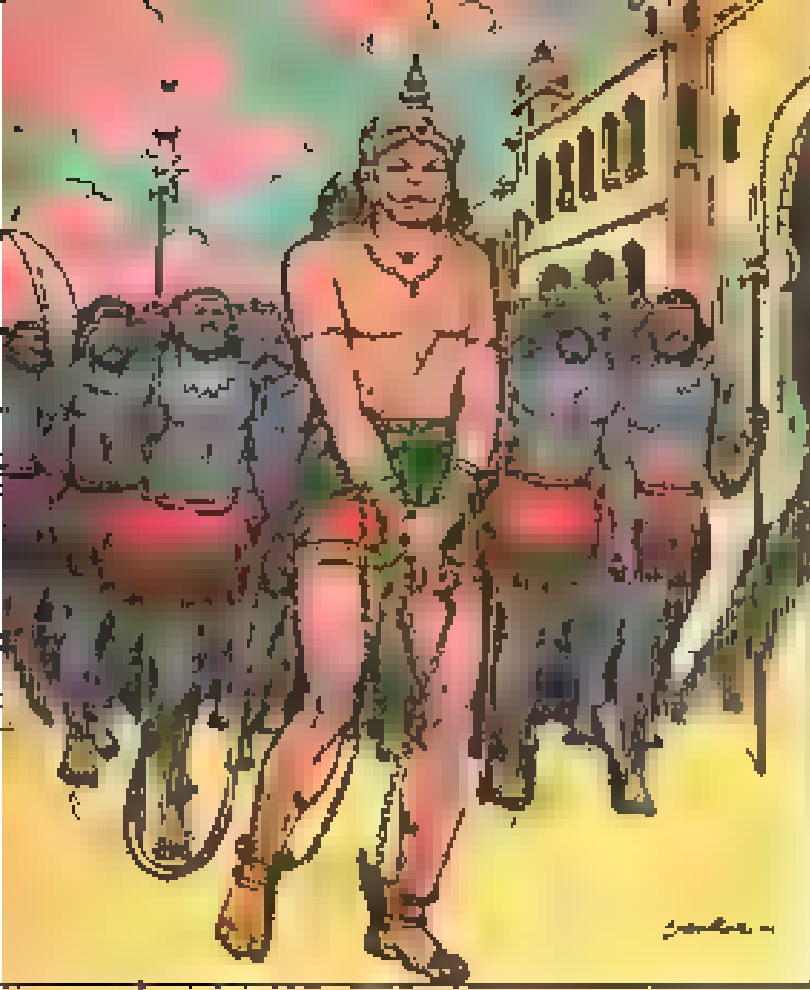
ಅನಂತರ ಪುನಃಮಂತ್ರನು ರಾಕ್ಷಸ ಸ್ತ್ರೀಯರು ತೊಡಗಿಸಿ ನಿದ್ರಿಸಿಬೀಳುವ ಸಮಯವೋಡಿ, ಮರ ದಿಂದಿಳಿದು ಸೂತೆಗೆ ತನ್ನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ. ರಾಮನು ಕೊಬ್ಬುಗುಂಡರವನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಅಕಾಶದ ನಕ್ಷತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ತನ್ನ ತಲೆಯ ಹುಮ್ಮುಗಳಾಗುವಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವಾದ ತನ್ನ ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ಹಸುಮಂತ್ರನು ಸೂತೆಗೆ ತೋರಿಸಿದನು. ಶನ್ನ ಹೊಗಿ ಮೀರಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರೆ ಅವಳನ್ನು ರಾಮನ ಬಳಿಗೆ ಒಯ್ಯುವುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಸೂತೆ, “ಹನುಮಾ ! ಅದು ಸರಿಯಾದ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲ, ರಾಮನು ರಾಮನನ್ನು ಸಂಹಾರ ಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು. ಅದುವರೆಗೆ ಸೂತೆ ಅಶೋಕವಾದದಲ್ಲಿ ಕೊಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಳೆಂದು ನೀನು ರಾಮನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳು.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸೂತೆ ಶನ್ನ ಬೆರಗಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬೂದಾ ಮಣಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ರಾಮನಿಗೆ ಕೊಡಲು ಹೇಳಿ ಮನುಮಂತ್ರನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

ತಾನು ಲಂಕೆಗೆ ಬಂದು ಹೋದ ಸಂಗತಿ ರಾಕ್ಷಸರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕೆಂದು ಪುನಃಮಂತ್ರನು ಸುಂದರವಾದ ಅಶೋಕವನವನ್ನು ಧ್ವಂಸ ಮಾಡಿದನು. ಅಗ ತನ್ನನ್ನು

ಕೊಲ್ಲಲು ರಾವಣನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಜಂಟುಮಾಲಿ, ಅಕ್ಷಪಮೂರರನ್ನೂ, ಅಪರೋದಿಗೆ ಬಂದ ಸಾವಿರಾರು ರಾಕ್ಷಸರನ್ನೂ ಕೊಂದು ಹಾಕಿದನು.

ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ರಾವಣನ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾದ ಇಂದ್ರಜಿತ್ತು, ಒಮ್ಮಾಸ್ತವನ್ನು ಹನುಮಂತನ ದೇಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದನು. ಒಮ್ಮನ ಮೇಲಿನ ಗೌರವದಿಂದ ಹನುಮಂತನು ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ಆ ಅಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಒದ್ದನಾಗಿ, ರಾವಣನನ್ನು ನೋಡಿ ನಾಲ್ಕು ಬಂದಿ ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು, ರಾಕ್ಷಸ ಭಟರಿಂದ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟು, ರಾವಣನ ಸಭೆಗೆ ಹೋದನು.

ರಾವಣನು ಎತ್ತರವಾದ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲಿ ನೆಂಟು, ಕೆಳ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಂಕಲೆಗಳಿಂದ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟು ನಂತ ಹನುಮಂತನನ್ನು ಬಾಗಿ ಪರಿಹಾಸವಾಗಿ ನೋಡಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ಹನುಮಂತನು ಶರೀರವನ್ನು ಬೆಳಸಿ ಸಂಕಲೆಗಳನ್ನು ಕಡಿದುಕೊಂಡು, ರಾವಣನ ಕೆಲೆ

ಮೆಟ್ಟುನಾಣ್ಣು ಎತ್ತರದವರೆಗೆ ಹನ್ನೆ ಬಾಲವನ್ನು ಸುರಂಕಿಯಾಗಿ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು.

ಕೋಪದಿಂದ ನೋಡುವ ರಾವಣನನ್ನು ನೋಡಿ ಹನುಮಂತನು, "ಎಲವೋ ರಾಕ್ಷಸರಾಜ ರಾವಣಾ! ನಾನು ರಾಮನ ದೂತನು. ರಾಮನು ಕೋಟಿಗಳನ್ನೇ ಮಹಾವೀರರಂತೆ ನಡೆಯಿಸಿ ನಿನ್ನ ಈ ಲಂಕೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿಲ್ಲ. ಸಮರ್ಥನಾದ ಮಾನವ ಶ್ರೇಷ್ಠ ನೇದು ತಿಳಿ ! ದೊಡ್ಡ ಒಲ ಸಿಂಗಳಿರುವುದೆಂದು 'ರ್ಮ ಸಿ ಬಿ'ಗಬೇಡ. ಒಲಿಷ್ಟವಾದ ಸರ್ವವು ಸಣ್ಣ ರಂಪಗಳಿಂದ ಹೇಗೆ ಸಾಯುವುದೋ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಸಂಗತಿ ಯಲ್ಲ. ಸೀತೆಯನ್ನು ರಾಮನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ಶ್ವವಿಂಸ ಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿಕೋ " ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಮನು ಮಹಾಕೋಪದಿಂದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಕೆಂಗಿಡಿ ಉದುರಿಸುತ್ತ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿದನು. ಆಗ ವಿಭೀಷಣನು ರಾಮನನ್ನು ನೋಡಿ, "ದೂತನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು ಧರ್ಮವಲ್ಲ, ಪೌರುಷವೂ ಅಲ್ಲ" ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು.

"ಹಾಗಾದರೆ ಈ ವಾಸನಿಗೆ ಈ ಬಾಲದ ಗರ್ವ ಅಳಿದು ಹೋಗುವ ಹಾಗಿರಾಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಿ, ಎನ್ನ ಸುರಿದು ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿಸುತ್ತಿ ಹಾಕಿ ಬಿಡಿರಿ " ಎಂದು ಅಡ್ಡೆ ಮಾಡಿದನು ರಾಮನು.

ರಾಕ್ಷಸ ಭಟರು ಹನುಮಂತನ ಬಾಲಕ್ಕೆ ಒತ್ತೆ ಗಳನ್ನು ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಬಾಲವು ಬೆಳೆದುಕೊಂಡೇ ಹೋಯಿತು. ಎಷ್ಟು ಎಣ್ಣೆ ಸುರಿದರೂ ಸಾಲದಾ ಯಿತು. ಅಂತೂ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿದರು, ಹನುಮಂತನು ಶರೀರವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ಸಿಂಹನಾದ ಮಾಡಿ ಬೆಂಗಳೆ ಹಾರಿದನು.

ಉರಿಯುವ ಬಾಲವನ್ನು ದೊಂದಿಯ ಹಾಗೆ ಗಿರಿಗಿರಿ ತಿರುಗಿಸುತ್ತ, ಸೌಧಗಳ ಮೇಲಿನಿಂದ ಸೌಧಕ್ಕೆ ಹಾರುತ್ತ, ಹನುಮಂತನು ಲಂಕಾವಟ್ಟಣ

ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಗ್ನಿಗೆ ಅಹುತಿ ಮಾಡಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಅಗ್ನಿ ತಣ್ಣಗೆ ಸ್ವರ್ಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಹು ರಾರುಣವಾಗಿ ಲಂಕಾದಹನವಾಯಿತು. ರಾವಣನ ಅಂತಃಪುರದ ಸೌಧಗಳೆಲ್ಲಾ ಸುಟ್ಟು ಕರಕಾಗಿ ಹೋದುವು. ಅನೇಕಮಂದಿ ರಾಕ್ಷಸರು ಸತ್ತರೂ. ವಿಭೀಷಣನ ಭವನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹನುಮಂತನು ಸುಡದೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು.

ಹನುಮಂತನು ಅಶೋಕವಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೀತೆ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಮುದ್ರದ ಒದಿಗೆ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಬಾಲವನ್ನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿ, ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಅರಿಸಿಕೊಂಡು, ಸೀತೆಯ ಚೂಡಾಮಣಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ದಾಟಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ನೀರಿಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ನಾನರೊಂದಿಗೆ ರಾಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಚೂಡಾಮಣಿಯನ್ನು ರಾಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ರಾಮನು ಚೂಡಾಮಣಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಸೀತೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಹಾಗೆ ಅವನ್ನು ತನ್ನದಕ್ಕೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡನು. ಹನುಮಂತನು ಸೀತೆಯ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ರಾಮನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ರಾಮನು ಹನುಮಂತನನ್ನು ಅಲಿಂಗನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, "ಯಸ್ಯೂ, ಕೋಡಿ ಬಾರೆಂದರೆ ಸುಮ್ಮನ ಬಾರದೆ ಸುಟ್ಟು ಹಾಕಿ ಒಂದಿರುವಿ ! ನಿಷ್ಕಂಠವನ

ಸಹಾಯವಿರುವಾಗ, ನಾನು ಸಾಧಿಸಲಾಗದ ಕಾರ್ಯ ಯಾವುದಿದ್ದೀತು ! ಸೀತೆಗೂ ನನಗೂ ಸಂಧಾನಕರ್ತನಾಗಿ ಆನಂದದಾಯಕನಾಗಿರುವಿ ! ಒಂದಿವಂತನಪ್ಪಾ ನೀನು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೀರ್ತಿಶಾಲಿ ನೀನು !" ಎಂದನು.

ರಾಮನು ಕೋದಂಡವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು, ಸೀತೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ರಾವಣ ಸಂಹಾರಕ್ಕೆ ದೀಕ್ಷಾ ಕಂಕಣ ಬದ್ಧನಾದನು.

ವಿಭೀಷಣನು ರಾವಣನ ಸವತಿ ತಮ್ಮನು ರಾಮನೊಂದಿಗೆ ವೈರ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವೇಡವೆಂದೂ, ಸೀತೆಯನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಕರೆದೊಯ್ದು ರಾಮನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದೂ ವಿಭೀಷಣನು ರಾಮನಿಗೆ ಒದ್ದಿ ಹೇಳಿದನು.

"ನಿನ್ನೊಬ್ಬನ ಹುಡುಕಿನ ರಾಕ್ಷಸ ಕುಲಕ್ಕೆ ಮುಳ್ಳು ತರುವುದು ಅನ್ಯಾಯ !" ಎಂದು ವಿಭೀಷಣನು ಹೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ರಾವಣನು ಕ್ರೂರನಾಗಿ "ಎಲೋ ಹೇಡಿಯೇ ! ನೀನು ರಾಕ್ಷಸಕುಲದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಹುಟ್ಟಿದವನು ! ಶೂರ್ವನವೆಂದವ ಪರಾಭವವು ರಾಕ್ಷಸ ಕುಲಕ್ಕೆ ಆದ ಪರಾಭವ ! ನೀನೊಬ್ಬ ಕುಲದೊಕ್ಕ ! ಈಗಲೇ ಲಂಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗು ! ಮತ್ತೆ ಕಾಣಿಸಿದರೆ ಚಿತ್ರವಧೆ ಮಾಡಿಸಿಡುತ್ತೇನೆ, ನಡೆ !" ಎಂದನು ಕ್ರೂರನಾಗಿ.

ವಿಭೀಷಣನು ತನ್ನ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ ಲಂಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟನು.

ತೃಗಭಲಿತ

ಇರಾಲ್ ದೇಶದೊಳಗೆ ಒಂದಾನೊಂದು ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೆಕ್ಕದೊಂದು ರಾಜ್ಯವಿದ್ದಿತು. ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಯುವಕನಾದ ರಾಜನೊಬ್ಬನು ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನಿಗೆ ಭಿಕ್ಷುಕರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಸಹ್ಯವುಟ್ಟಿ, ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕರೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚನೆ ಬಂತು.

ಕೊಡಲೇ ರಾಜನು ಭಿಕ್ಷು ಪ್ರಕ್ಷಾಳನಾ ಶಾಸನವನ್ನು ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ಅಮಲಪಡಿಸಿದನು. ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲಾ ಊರುಗಳಿಗೂ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ತ್ಯಾಜ್ಯ ಉಳುವ ರಲ್ಲರಿಗೂ ಕೆಲಸ ಕೊಡಿಸಿದರು. ಮುದಿತಂದಿರೂ, ಅಂಗವೈಕಲ್ಯತೆಗಳಿಂದಲೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಾಗದವರಿಗೆ ಭೋಜನ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ರಾಜನು ಇಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಕೆಲವರು ಭೋಜನ ಭತ್ಯಗಳಾದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಎತ್ತಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಇವನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂತು. ಅವನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಭಿಕ್ಷುಕರಿಗೆ ಭಿಕ್ಷೆ ನೀಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಭಿಕ್ಷೆ

ಹಾಕಿದವರ ಒಂದು ಕೈಯನ್ನು ಕಡಿದು ಹಾಕಲ್ಪಡುವುದೆಂದು ಊರೂರುಗಳಲ್ಲಿ ಡಂಗುರ ಸಾರಿಸಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನ ತಂಗಿ ತನ್ನ ಸೋದರ ಮಾವನನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋದಳು. ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿ ರಾಜ ಭವನಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಇಬ್ಬರೂ ದಾಸಿಯರೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೊಂದು ಉದ್ಯಾನವನವು ಕಂಡಿತು. ಮೊವರೂ ಆ ಉದ್ಯಾನದ ಮರಗಳ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಮಿಸಲು ಹೋದಳು. ಅದು ಭೋಜನದ ವೇಳೆಯಾದುದರಿಂದ ರಾಜನ ತಂಗಿ ತನ್ನ ದಾಸಿಯರಿಗೆ ಎರಡೆರಡು ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು.

ದಾಸಿಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಹೋದಳು. ಒಂದು ಕೆರೆಯ ಬದಿಯ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ ಬಿದ್ದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಅವನು ತುಡುಕ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಎಳೆಬಾಗದವನಂತಿದ್ದನು.

ಆ ದಾಸಿ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಎನಾಗಿದೆ ನಿನಗೆ? ಏನಿಗಾಗಿ ಬಿದ್ದಿರುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಮಾತಾಪಿತರನ್ನೂ ಶತ್ರು ಇಲ್ಲವ ಮೂರು ಕಪ್ಪು ಪಟ್ಟು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ "ಅಮ್ಮ, ಪುಟ್ಟಮ್ಮಳಿಗಳಿಗೆ ನಾನೊಮ್ಮೆ ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುವವನು. ಕಳ್ಳರು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಬೋಚಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಅಮ್ಮೇಲೆ ಆರೋಗ್ಯ ಕಟ್ಟು ಜ್ವರ ಬೇರೆ ಒಂದಿತ್ತು. ಈಗ ಆರೋಗ್ಯ ಸರಿಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ತಿನ್ನಲು ಏನೂ ಸಿಗದೆ, ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿದೆ. ಅಬ್ಬಬ್ಬಾ!" ಎಂದನು.

ದಾಸಿಗೆ ಆ ಮುಂದುವರಿದ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸು ಕರಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿಟ್ಟ ಎರಡು ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನೂ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ನೀಡಿದಳು.

ಆಗ ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜನ ತಂಗಿ "ಕೊಡಬೇಡವೇ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು.

ದಾಸಿ ಹೆದರಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು. ರಾಜನ ತಂಗಿ ಓಡೋಡಿ ಬಂದು, "ಏನೇ ಇದು ನಿನ್ನ ಹೆಮ್ಮೆ? ಎಲ್ಲಿದೆ ನಿನ್ನ ಜ್ಞಾನ? ಯಾರಿಗೂ ಭಕ್ಷೆ

ಕೊಡಕೊಡದೆಂಬ ಕಠಿಣವಾದ ರಾಜಾಜ್ಞೆ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇನು?" ಎಂದಳು ಕೋಪದಿಂದ.

"ನನಗೆ ರಾಜಾಜ್ಞೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕರೇ ಇಲ್ಲವಂತೆ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೇ. ಆ ಭಿಕ್ಷುಕಿ ಮಂದಿ ಯಲ್ಲಿ ಅನಾಕರು ಕಳ್ಳರೂ, ಸೋಮಾರಿಗಳೂ ಇದ್ದಾರೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಈ ಮುಂದುವರಿದ ಅಂತಹ ಭಿಕ್ಷುಕನೋ ಸೋಮಾರಿಕೋ ಎಲ್ಲ ಪುಣ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಯಾತ್ರೆ, ಮೊರಟಿದ್ದಾನೆ, ಕಳ್ಳರ ಕಾರಣದಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ನಡೆಯೋದಕ್ಕೆ ಕೂಡದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿವಾನೆ. ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನೆನ್ನ ತಡೆಮಾಡೋಡಿ" ಎಂದು ಆ ದಾಸಿ ಮುಮುಕ್ಷುಗೆ ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು ನೀರೂ ಕುಡಿಸಿದಳು.

"ಏನೇನೋ ಕುಂಟು ನೆವದಿಂದ ರಾಜಾಜ್ಞೆ ಯನ್ನೂ, ನನ್ನ ಅಜ್ಞೆಯನ್ನೂ ಭಿಕ್ಷುರಿಸುವಿಯೇನು? ನನಗೆ ತನ್ನ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎನ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ರೋಪ ಗೊಂಡ ರಾಜನ ತಂಗಿ ರಾಜಭವನಕ್ಕೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ, ತನ್ನ ದಾಸಿ ಜೊತೆಯೇ ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ಗಳನ್ನು ಧರ್ಮ ಮಾಡಿದಳೆಂದು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಪೇಳಿದಳು.

"ಹಾಗೇನು! ಹಾಗಾದರೆ ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಖಂಡಿಸಬೇಡ ತಪ್ಪದು" ಎಂದು ರಾಜನು ಆ ದಾಸಿ ಯನ್ನು ಭಜರ ವಚಕ್ಕೆ ಕೊಡಿಸಿದಳು. ಅವರು ಅವಳನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದು ಅವಳ ಒಂದು ಕೈಯನ್ನು ಕಡಿದು ಹಾಕಿದರು.

ಫಲಿತು ಆ ದಾಸಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಜನು ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ದನು. ಆ ಸೌಂದರ್ಯವೂ, ನಿರ್ಭಯತ್ವವೂ ಪ್ರಶಾಂತ ತೆಯೂ ಅವಳನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವಳನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಹಕ್ಕುವೆಂದಿ ತಾನು ಪಕ್ಷಪಾತ

ಕೋರಿಸಿದನೆಂದುಕೊಳ್ಳುವರೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ತನ್ನ ಅಜ್ಜೆಯನ್ನು ಓಂದಗದುಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ಹೋದನು. ಅವನಿಗೆ ವಿಶ್ವಾಸ್ತವದಿಂದ ನಿಶ್ಚಯ: ಒಂದಿಲ್ಲ.

ಮರುದಿನ ರಾಜನು ತನ್ನ ಅಂತರಂಗಕರ ಮೂಲಕ ಆ ದಾಸಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಶ್ವಾ ವಿವರಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವಳ ಅಂದಬೆಂದಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಅವಳು ಎಂತಹ ದಯಾಭಾವಿಯೋ, ದಾಸೀಗಿಳಿಯೋ, ಉತ್ತಮಿಯೋ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಎಣಿತೆಯೂ ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅಂತಹ ಉತ್ತಮಿಯಿಗೆ ತನ್ನವ ಇಂತಹ ಗತಿ ಬರುವವನ್ನು ಕೆಲವು ರಾಜನು ತಳಮುಳಿದನು. ಇನ್ನೂ ವಿವಾಹ ವಾಗದೆ ಆ ರಾಜನು ಒಂದು ಪೂರ ತಿರುಗುವುದ ರೊಳಗೆ, ಆ ಮೊಂಡುಗೈಯ ದಾಸಿಯನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಈ ವಿವಾಹವು ರಾಜನ ತಂಗಿಗೆ ಒಹಳ ಕ್ಷೀಪಣ್ಯ ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ರಾಣಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಾ ಆ ದಾಸಿ ರಾಜನ ತಂಗಿಯ ಮೇಲೆ ಹಗೆ ಸಾಧಿಸುವ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟಾದ ಗೌರವದ ರಗಳನ್ನೇ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಳೆದು ಅವಳು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಕುಮಾರ ಹನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಇದು ರಾಜನ ತಂಗಿಗೆ ರಾಣಿಯ ಮೊಕನ ದ್ವೇಷಕ್ಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಹಾಯಕವಾಯಿತು.

ಒಂದು ಪಾರಿ ರಾಜನು ಎಷ್ಟೋ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಕಿಂಗಳವರೆಗೆ ನಗರದಲ್ಲಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗು ವಂತಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಅನುಕೂಲ ಕಾಲವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ರಾಜನ ತಂಗಿ, ತನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸದ ದುಷ್ಟ ದಾಸಿಯರ ಸಹಾಯದಿಂದ, ರಾಣಿ ಒಬ್ಬಳು ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಯೊಂದು ವೈಕಾರು ಹುಟ್ಟಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಮಂತ್ರಗಾತಿಯಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಮೊಂಡುಗೈಯ ದಾಸಿಯೊಬ್ಬಳನ್ನು ರಾಜನು ಹೇಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ

ಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ ? ಒಗೆ ಅವರು ಹತ್ತಾರು ಮಂದಿ ಬೊಂದಿಗೆ ಗುಸುಗಾಡಿದರು.

ರಾಜನ ವೃದ್ಧ ತಾಯಿಗೆ ಮಂತ್ರವಾದಿನಿಗಳೆಂದರೆ ಕೆಟ್ಟ ಭಯವಿದ್ದಿತು. ಅದರ ಮೇಲೆ ರಾಜನು ಮನುಷ್ಯಾದಂಧಂವಲೂ ಮೊಂಡುಗೈಯ ಹುಡುಗಿ ತನ್ನ ಸೊಸೆಯಾಗಿ ಬಂದುಬಂದಿಂವ ಆಕೆಗೆ ಅವಮಾನವೆಸಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ರಾಜ ಮಾತೆ, ಸೊಸೆ ಮಂತ್ರಗಾತ ಎಂಬ ವೈಕಾರನ್ನು ಬೇರೆ ಕೇಳಿ, ನಂಬಿವಳು. ಕೂಡಲೇ ಅವಕೇಶವನ್ನು ಕರೆದು ತನ್ನ ಮೊಂಡುಗೈಯ ಸೊಸೆಯನ್ನು ಮಗುವಿ ನೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಮರುಭೂಮಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲೆಯಾದರೂ ಬಿಟ್ಟು ಬರುವಂತೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು. ಕಾವಕನವರು ರಾಣಿಯನ್ನೂ ಅವಳ ಮಗುವನ್ನೂ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮರು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದರು.

ಆಗ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಮೊತ್ತು. ಬಾಯಾರಿಕೆ ಯಾದುದರಿಂದ ರಾಣಿ ತನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಕೆಳುಳಲ್ಲಿ

ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮರುಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ತಿರುಗಾಡಿದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ನದಿ ಕಂಡಿತು. ಬಾಯಾರಿಕೆ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಳು ಆ ನದಿಯ ಬದಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮಗ ನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಎರಡನೇ ಕೈ ಇಲ್ಲದ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಬಾಯಿಯಿಂದಲೇ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಾಗಿದಳು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮಗು ಕೈಯಿಂದ ಜಾರಿ ಘಕ್ಕನೆ ನದಿಯೊಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಪ್ರವಾಹದ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಣಿ ದುಃಖವನ್ನು ತಾಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ದೊಡ್ಡದನಿ ಯಿಂದ ಶೋಕಿಸುತ್ತ ಕುಸಿ ಕುಳಿತಳು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕತ್ತಲೆಯಾಗಿ, ಅಕಾಶದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರೋದಯವಾಯಿತು. ರಾಣಿ ದುಃಖಾ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕೂಡದೆ ತಂದ್ರಾ ವಸ್ತ್ರ ಯಲ್ಲಿರು ವಾಗ ಯಾರೋ ಮೃದುವಾದ ಕಂಠಸ್ವರದಿಂದ, "ರಾಣೀ ನನಗೆ ಕೈ ಜಾರಿ ಹೋದ ಮಗನು ಬೇಕೆಂದಿದೆಯೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

"ಬೇಕು, ಬೇಕೇ ಬೇಕು!" ಎಂದಳು ರಾಣಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಕೈ ಚಾಚುತ್ತ, ಬೆಳುದಿಂಗಳ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡೂ ಕಾಣಲಾಗದಂತಹ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಅಕಾರವು ರಾಣಿಗೆ ಮಗುವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿತು.

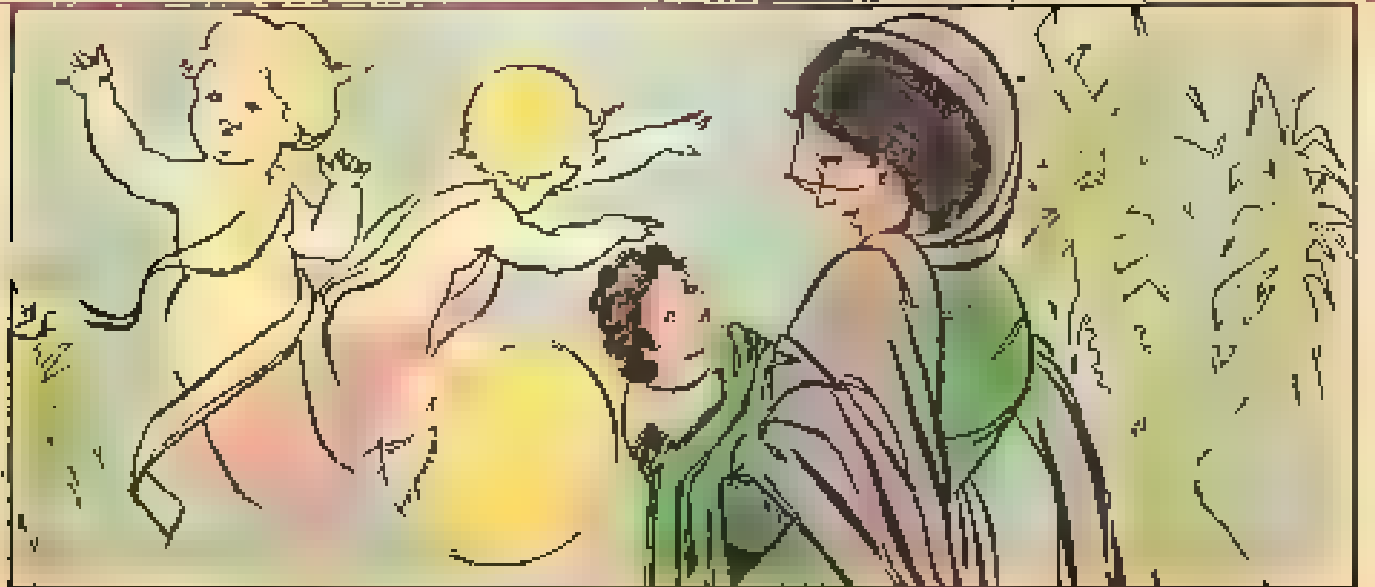
ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಪುತ್ರೋಂದು ಮೃದು ವಾದ ಕಂಠಸ್ವರವು, "ರಾಣೀ, ನೀನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಕೈ ಮತ್ತು ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುವಿಯಾ?" ಎಂದಿತು.

"ಬೇಕೇ ಬೇಕು, ಆದೂ ಇದ್ದರೆ ಮಗುವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ?" ಎಂದಳು ರಾಣಿ ದೀನಳಾಗಿ.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮೊಂಡು ಗೈ ಸರ್ರನೆ ಮೂಳತು ಯಥಾ ಪ್ರಕಾರವಾಯಿತು. ಆ ಎರಡು ಅಕಾರಗಳೂ ಅವಳನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ, "ನೀನು ಇಲ್ಲೇ ಇರು, ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಮಹಾರಾಜ ಈ ದಾರಿ ಯಾಗಿಯೇ ನಗರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಾನೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು ಅತ್ಯಾನಂದ ಪಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ಎತ್ತಿ.

ರಾಣಿ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ, "ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡಿದ ನೀನಿಬ್ಬರೂ ಯಾರೋ? ಏನೆಂದು ಪೂಜಿಸಲಿ?" ಎಂದು ರಾಣಿ ಕೇಳಿದಳು.

"ಅಮ್ಮಾ, ನೀನು ಮಾಡಿದ ಶ್ಯಾಗದ ಫಲಗಳೇ ನಿನಗಿಷ್ಟು ಮೇಲು ಮಾಡಿದುವು. ಆ ದಿನ ಮರಣದ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿದ್ದ ಮುದಕ ಯಾತ್ರಿಕನಿಗೆ ಎರಡು ರೊಟ್ಟಿ ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವನ ಪ್ರಾಣ ಕಾಪಾಡಿದಾವಿ. ನಾವೇ ಆ ಎರಡು ರೊಟ್ಟಿಗಳು!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಕಾರಗಳೆರಡೂ ಚಂದ್ರಕಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಹೋದುವು.

ಆಚ್ಚಾರ್ಯ ಬದಲಾವಣೆ

ಲಿಕ್ಷಿತ ರೀತರ ಪ್ರಧಾನ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರ ಅವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಕ್ಷತ್ರೀಯನ ಮೇಲೆ ಹಾನಿ ಒದಗಿದರೆ ಮಕ್ಕರೂ, ಕೀರ್ತಿಗಾರರೂ ನಾರದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ತಿರುಗುವ ಪ್ರವೇಶವನ್ನು ಅಪ್ಪಣೆಯು ದೊರಕಿಸಲ್ಪಡುವವರೆಗೆ ಇದರಿಂದ ಮನು ಕ್ಷತ್ರೀಯನ ಮೇಲೆ ನಾರದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ಕ್ಷುಬ್ಧೆಯೂ ತಿರುಗುವುದಕ್ಕೂ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯುಂಟಾಗದು. ನಗರ ಬಾಹ್ಯರು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನಗರ ಬಾಹ್ಯನಾದ ವಿಸ್ತಾರಾಕರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದರು. ಮರ್ಮಮನವೆ ಅವನು ಕ್ಷತ್ರೀಯನ ಮೇಲೆ ನಗರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಾರೂ ತಿರುಗಿಸುವುದನ್ನು ಅಕ್ಷಯವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಂದನು.

ಈ ಅಭ್ಯಾಸದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಬಹಳಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟತೆ, ಅಧ್ಯೇಶದ ಮಹತ್ವ, ಪ್ರಾರೋಗ್ಯ, ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದು ಮತ್ತು ಈ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದು ಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿತು.

అందుచేత, ఈ మూలక పరిపాకానికి ఒకరియే తల్లి, ఎవరియే తండ్రి "మొదటనే దేవుని ప్రాణాధారముగా ముప్పాడపల్లి లాక్రియర్ల ప్రాణమును పొందునట్లు తయారుచేసెను. అట్లే అమరసింగి తానూ, ఆ కుమార్తె అనగి తానూ, ఆ కాలానాల్లో ఆ కాలానాల్లో తయారుచేయబడిన వారము. ఇప్పటికి అట్లే అమరసింగి నామ ప్రసాద పోత పిల్లల అట్లేగారు. తల్లి ముప్పాడపల్లి వారి పేరే, అమరసింగివారి వ్రాసినది, అమరసింగి వారి లాక్రియర్ల మూలకముగాను."

[illegible]

ಮಾನ್ಯ ಸಂಸದರವರ

ಕರ್ನಾಟಕ
ರಾಜ್ಯ
ಸಭೆ

೨೦೧೨

ಸೋಮವಾರ ೨೦ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೨೦೧೨

ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಸಭೆ
ಫೋನ್ ನಂ. ೨೨೨೨ ೨೨೨೨

ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಸಭೆ ಸಭೆ ಸಭೆ ಸಭೆ

೨೦೧೨

ಕರ್ನಾಟಕ
ರಾಜ್ಯ
ಸಭೆ

ಪ್ರಗತಿ

ಪ್ರಗತಿ

ಪ್ರಗತಿ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿ
೧೯೮೨

೯

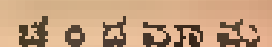
[ಮಹಾ ಮಾರುವನ ಅಮೃತ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂಗಳೇ ಪದವಡಿಬಿಡುವ ಕೂಡಲೆ, ಭೃಂಗನ ಪವಾಡಗಳ ಕೊಳ್ಳದ ಗುಡ್ಡ ಸುತ್ತಲೆಲ್ಲಾ ಭೂ-ಕಾಣ್ಣೆ ಕಾಣಿ ಪಕ್ಕೊಳಗೆ ಬಾಣಾದಿಕೊಡಲು ತೊಡಗಿದವು. ಪದ್ಮವಾಹನ ಭೃಂಗನಕೊತುವನ್ನು ಕರೆತರುವ ಒಂಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿದನು. ಒಂಗಳನು ಭೃಂಗನಕೊತುವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ದುಪ್ಪಡ್ಡಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕೂಗಾಡುತ್ತ, ಭೃಂಗನಕೊತುವಿಗೆ ಎಳೆ ಬಿಡುವಂತಾಯಿತು.]

“ಉನ್ನು ನಾವು ಮಗಳಾದ ಬೆಂಗಳಿಗೆ ನಮಗೆ ತಕ್ಕ ಮಹಾನಾಯಕ ಬಂದ, ಬಂದ...” ಎಂದು ಆ ದುಪ್ಪಡ್ಡೆಯು ಒಲಾಟಗಳು ಕೂಗಾಡುತ್ತ ಹಾರಿ, ಕೂಡಲೆಯತ್ತ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಪದ್ಮವಾಹನಿಗೆ ಮುಗುಳುನಗೆ ಬರತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ಭೃಂಗನಕೊತು ಆ ಒಲಾಟಗಳ ಆಘಾತಗಳನ್ನೂ, ರೀತಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಜಗದ್ವೈಯ ಮುಖ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಲೆಯನ್ನು ಆಡೆ ತಿರುಗಿಕೊಂಡನು. ಪದ್ಮವಾಹನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಏನೋ ಹೇಳಲಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ಭೃಂಗನಕೊತು ಒಂಗಳಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದು,

“ಒಂಗಳ ಪ್ರಭು! ಈಗ ನೀವೇ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಪೀಠೆಗಳಿಂದ ತಾಪಾದಿಸಿಕೊ. ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಭಾವನೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನಾನು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರ ಒಲಾಟಗಳಿಗೆ ನಾಯಕನಾಗಿರಲಾರೆ. ದಯಮಾಡಿ ನಿಮ್ಮ ಗುರು ವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ, ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಡಿ. ನಾನಿನ್ನು ನಿಮಗೇ ಸೇವಕ ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆಯೊಂದೇ ನನಗೆ ಮಹಾ ಪ್ರಸಾದ” ಎಂದನು.

ಒಂಗಳನು ವಿನೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡದೆ ಪದ್ಮವಾಹನ ಮುಖ ನೋಡಿದನು. ಪದ್ಮವಾಹನು ಭೃಂಗನ

“ಚಂದಮಾರು”

“ಹಾಗೇನು! ಒಳ್ಳೆಯದು. ನನ್ನ ಅಭ್ಯಂತರವೇ ನಿನ್ನ ನಿಮ್ಮ ನಾಡಿನವರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಪರಿವರ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಈಗಲೇ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿ, ನಾವು ತೃಪ್ತರಾಗುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಪದ್ಮವಾದ.

“ನಿಮ್ಮಂಥ ಮನುಷ್ಯರೊಳಗೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ಭಾಗದವರೂ ನಾಡಿನವರಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಶಕ್ತಿ ಮಾಡಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾದರೆ ಒಮ್ಮೆ ಈ ರೀತಿ ರೂಪವಾಗಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.” ಎಂದು ಪಿಶಾಚಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಮುಖ್ಯಗೆ ಮುಖ್ಯ, ತೋಳಿಗೆ ತೋಳು ಹೊಡೆದು ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ದುಂದಕ್ಕೆ ತೊಂದಾಗಿ ನಾಲ್ಕನೇ ಆವರಣ ಇನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯ ಕೋರಾಹಲವೆದ್ದಿತು.

“ಛೇ! ಈ ಕ್ರಮ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ!” ಎಂದು ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಪಿಶಾಚಿಗಳು ನಾಯಕತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಹೋರಾಟ ಬೇಗವೇ ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣವೂ ಬೆರಬೆರ ರೂಪಗಳನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಕುಲದೊಂದನ್ನು ಸೆರೆಮನೆ ಮಾಡಲು ಆರಂಭ ರೂಪ ಧರಿಸಿದರೆ, ಅದರ ಗಣನ್ನು ಹತಮಾಡಲು ಕೆಲವು ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಸುರಾ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದುವು. ಕೆಲವು ಪೂಜಾಹವು ಗುಡದ ಕೆಲವು ಗೋಪುರಗಳನ್ನು ಕುಸುರಿಸಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹೊದಿಸುವಂತಹ ಆಟವೆಸಗಿತು.

ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ವಿಶ್ವತೋತಿಯ ಘೋರ ಸಂಗ್ರಾಮವು ನಡೆಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಸಲ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯಾದ ಭೂತರೂಪ ಲಭಿಸಿ ಪೈಪೈ ಮುಂದುವರಿದು ಅವು ಲಂತೂ ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒಂದು ಸಮಕೋನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಪದ್ಮವಾದನಿಗೆ ಒಹಳ ಸಂತೋಷ ವಾಯಿತು. ಅವನು ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಪಿಶಾಚಿಗಳ

ನಾಯಕನಾದ ಮಹಾಭೂತನಿಗೆ ಅರಿವಾದ ಮಾಡಿ, “ಸರಿ. ಇನ್ನು ನೀವೆಲ್ಲಾ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಈ ಭೂತ ವರ್ತಕ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಗಲಬರಿ ಆಡುಕಾರವನ್ನು ಲಾಂಛನವಾಗಿ ಎಂದು ಮಾನವರ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಚಿಹ್ನೆ ತೋರಿಸಿದರೆ ಹಾಗಾದರೆ ಅದುವರೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಕಾಣಿಸಿ, ಒಂದು ಸಲ ನಿರಾಸೆಯಾದರೆ ಇವರು ನಿಮ್ಮ ತ್ರೇನು ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಪಾದಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಬಿಡಿರಿ!” ಎಂದನು.

ಒಂದು ಸಲ ನಿರಾಸೆಯಾದರೆ ಮೊದಲ ತಮ್ಮ ಹೊಸ ನಾಯಕ ಹೆಚ್ಚಿತವನ್ನು ಹೇಗುಗಳ ಮೇಲೆ ವಿರೋಧಿಸುವ ವರ್ತಕರ ಮೇಲೆ ಹೊರಟು ಹೋದುವು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಪದ್ಮವಾದನು ಪಿಶಾಚಿನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, “ಪಿಶಾಚಿ, ನಾವು ಅದ್ವೈತಗಳನ್ನೇ ದಾಟಿ ಜಮೀನು ಲಾಂಛನ

ಪದ್ಮಪಾದನು ಟಿಂಗಳಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತ, "ಅಗೋ ನೋಡು! ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಗುಡ್ಡವನ್ನು ಬಳಸಿ ಕೊಂಡು ಹಾವಿನ ಹಾಗೆ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವ ಬೆಟ್ಟದ ನದಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ, ಆ ಮರಗಳ ಗುಂಪು ಕಾಣುತ್ತ ದೃಷ್ಟ? ಅದರಲ್ಲಿ ಹಾಲುಗಲ್ಲುಗಳ ಮನೆ ಹೇಗೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಾ ಇದೆ! ಅದೇ ನನ್ನ ವಿಶ್ವಗೃಹ! ನನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರಿಬ್ಬರೂ ಶುಕನೋವರಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ಹೋದರು. ಈಗ ನಾನೇ ಆ ಮನೆಗೆ ಅಧಿಪತಿ! ನನ್ನ ತಂದೆ ಬಿಟ್ಟುಹೋದ ಮಂತ್ರ ಗ್ರಂಥವು ಕೂಡಾ ಇನ್ನು ನನ್ನದೇ!" ಎಂದನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ.

ಅವನ ಸಂಚ್ಛಯದ ಅವನು ಏರಿಕೊಂಡಿದ್ದ ದೆವ್ವದ ಕೆತ್ತೆ ಕೆಳಗಿಳಿಯುತ್ತಾ, ಎತ್ತರ ಪ್ರಾಕಾರ ಗಳಿರುವ ಪದ್ಮಪಾದನ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಸಲಕೆಳದು ನಿಂತಿತು. ಭಲ್ಲೂಕೇತುವೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸಲಕೆಳದು ಟಿಂಗಳನ್ನು ಇಳಿಸಿದನು. ಪ್ರಾಕಾರದ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಕೆಬ್ಬಣದ ಬಾಗಿಲ ಮುಂದೆ ಇಬ್ಬರು ನೀಗ್ರೋ ಗುಲಾಮರು ಕಾವಲು ಕಾಯು

ತ್ತಿದ್ದರು. ಪದ್ಮಪಾದನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೈಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ತೂಲವನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ "ಜೈ ಪದ್ಮಪಾದಾ!" ಎಂದು ಜಯಘೋಷ ಮಾಡಿದರು.

ಮೊದಲು ಆ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಪದ್ಮಪಾದನು ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕನು. ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಟಿಂಗಳನೂ ನಡೆದನು. ದೆವ್ವದ ಕೆತ್ತೆಗಳೆರಡೂ ಮಾಯವಾದುವು. ಭಲ್ಲೂಕೇತು ಓಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಕಟ್ಟಿ ನಿಂತನು. ಪದ್ಮಪಾದನೂ ಟಿಂಗಳನೂ ಮನೆಯ ಮುಂದಿರುವ ಮರಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಭವನವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದರು. ಅಗ ಮೆಟ್ಟಿರಿನ ಪತ್ತಿರ ಮಾರುದ್ದದ ಬೀಳಗಡ್ಡದಿಂದೊಪ್ಪುವ ಒಪ್ಪವೈದ್ಯನು ಇದಿರಾದನು. ಪದ್ಮಪಾದನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಬಾಗಿ ಪ್ರಣಾಮಮಾಡಿ, ಓದೆ ನೋಡಿ ಟಿಂಗಳನೊಂದಿಗೆ, "ಟಿಂಗಳಾ! ಇವರೇ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಗುರಾಗಳು!" ಎಂದನು.

ಟಿಂಗಳನು ಕೂಡಾ ಆತನಿಗೆ ಬಾಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ವೈದ್ಯನು ಟಿಂಗಳನನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ

ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, ಪದ್ಮಪಾದನೊಂದಿಗೆ. “ಪದ್ಮಪಾದಾ! ಈ ಹುಡುಗನು ಯಾರು? ಹೆಸರನ್ನೇನೋ ಹೇಳಿ. ಅವನು ನಗರದ ಜಾಲರಿ ಯಲ್ಲಿವಷ್ಟೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಆ ಜಾಲರಿ ಹುಡುಗನೇ ಇವನು, ನಮಗೆ ಬೇಕಾದವನಾಗಿದ್ದ ಪಿಂಗಣನೊಂದಿಗೆ ಇವನೇ.” ಎಂದನು ಪದ್ಮಪಾದ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ವೃದ್ಧನು ಪರಮಾನಂದ ಗೊಂಡು, “ಹೌದೆ? ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಮಹಾ ಮಾಯನ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿರ್ದ ಅಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿ ಗಳಿಲ್ಲವನ್ನೂ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆಯೆಂದಾಯಿತು” ಎಂದನು.

ಪದ್ಮಪಾದನು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಏನೂ ಹೇಳದೆ, ತನ್ನ ಬೆರಳಿನಲ್ಲಿರುವ ಉಂಗುರವನ್ನೂ, ವಜ್ರಮಿಶ್ರ ಹಿಡಿಕೆಯ ಕತ್ತಿಯನ್ನೂ, ಭೋಗೀಗಳವನ್ನೂ ವೃದ್ಧನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು. ವೃದ್ಧನು ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, “ಪದ್ಮಪಾದಾ, ಇನ್ನು ನಿನ್ನನ್ನು

ಜಯಿಸುವಂತಹ ಮಾಂತ್ರಿಕನು ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಬಹಳ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟು ಕೂಡಾ ಸಾಧಿಸಲಾಗದ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೀನು ಸಾಧಿಸಿದವನಾದೆ, ಆ ವಿಧವಾಗಿ ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿ ದೊರಕುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯ ನಿನ್ನದಾಯಿತು. ಧನ್ಯನಾದೆಯಪ್ಪ” ಎಂದನು.

“ಇನ್ನು ನನ್ನ ತಂದೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಮಂತ್ರ ಗ್ರಂಥದ ಪೂರ್ತಿ ಹಕ್ಕುದಾರ ನಾನೇ ತಾನೆ?” ಎಂದು ಪದ್ಮಪಾದನು ಕೇಳಿದನು.

ವೃದ್ಧನು ಮುಗುಳು ನಗುವನ್ನು ತೋರಿಸಿ, “ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೇ ಜಯಿಸುವಂತಹ ಎಲ್ಲಾ ಶಕ್ತಿಗಳೂ ಈಗ ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿರುವಾಗ, ಆ ಮಂತ್ರಗ್ರಂಥ ದಿಂದ ಹೊಸದಾಗಿ ನಿವೇಶನಾಗ ಬೇಕಾಗಿದೆ? ನೀನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ತಾನು ಸಾಧಿಸಲಾಗದವುಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಮಕ್ಕ ಳಿಂದ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಕೊನೆಯ ಆಸೆ. ಸಾಯುವ ಮೊದಲು ಆ ಮಂತ್ರಗ್ರಂಥವನ್ನು ಕುರಿತು ಅಂತಹ ಪರತ್ರುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಮಹಾ ಮಾಯನು ನಿನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಪ್ರಬಲ ವಿರೋಧಿ. ನೀನು ಅವನನ್ನೇ ಜಯಿಸಿದಂತಾಯಿತು. ಇನ್ನೇನು ಕಡಿಮೆ ನಿನಗೆ?” ಎಂದನು.

ವೃದ್ಧನು ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಯತ್ನೇ ಪದ್ಮಪಾದನಿಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವೇನೆಂದು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಪ್ರಬಲ ವಿರೋಧಿ ಯಾದ ಪಂಚಾಮಾಸನನ್ನು ಶಕ್ತಿ ಹೀನನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ತಂದೆ ತನ್ನನ್ನು ಉಪಯೋಗಿ ಸಿದ್ದಾರಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಸಮರ್ಥರಾದ ಇಬ್ಬರೂ ಅಣ್ಣಂದಿರ ಬಲಿಯಾದ ಮೇಲೆ ವಿಜಯವು ತನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದಿದೆ.

ಪದ್ಮಪಾದನು ಇಂತಹ ಆಲೋಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಳಲಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ವೃದ್ಧನು ಪಿಂಗಣನ ಭುಜ

ವನ್ನು ಆಪ್ತಾಯತೆಯಿಂದ ತಪ್ಪುತ್ತ. "ಅವಂತಿ ನಗರದ ಬಾಂರಿ ಹುಡುಗನಾದ ನೀನು, ಪದ್ಮ ಪಾದನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೊಂದು ಆದ್ರವ್ಯ. ನಿನ್ನಿಂದ ಒಂದು ಹುಡುಗಾ ಕಾರ್ಯವು ಸಾಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಮನಸಾರೆ ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಒಂಗಳನು ವೃದ್ಧನ ಪಾದ ಹಿಡಿದು ವಂದಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂಗಳನು ಒಂದು ವಾರದವರೆಗೆ ಪದ್ಮಪಾದನ ಅತಿಥಿಯಾಗಿದ್ದ ಮೇಲೆ, ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧನಾದನು. ಆಗ ಪದ್ಮಪಾದನು ಅವನಿಗೆ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ದುಸ್ತುಗಳನ್ನೂ, ಬುಗಾರವನ್ನೂ, ರತ್ನ ಗಳನ್ನೂ ಬಹುಮಾನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಒಂಗಳನು ಬಹಳ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು.

ಅಪ್ಪಕ್ಕಿ ತೃಪ್ತನಾಗದೆ ಪದ್ಮಪಾದನು ಅವನನ್ನು ಕೆಳಗುಸಿಕ್ಕೊಡಲು ಪ್ರಾಕಾರದ್ವಾರದವರೆಗೂ ಹೋಗಿ, ಅವನ ಮುಂದೆ, ಮಹಾ ಮಾಯನ ಸಮಾಧಿಯೊಳ ಗಿಂದ ತಂದು ಕೊಂಡ ಮೂರು ಮಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಒಂಗಳನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, "ಇಗೋ ಒಂಗಳಾ! ಇವು ಗಳಲ್ಲಿ ನೀನಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವಂತಹ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದನ್ನು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ನೀನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ತೆಗೆದುಕೋ" ಎಂದನು.

ಒಂಗಳನು ಅದಕ್ಕೇನೂ ಆಲೋಚಾರ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ "ಅಯ್ಯಾ, ಪದ್ಮ ಪಾದರೇ! ಮಹಾಶಕ್ತಿ ಸಂಪನ್ನಗಳಾಗಿರುವ ಈ ಮಸ್ತುಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜಾಲರಿಯಾದ ನನ್ನ ಬಳಿ ಯಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ, ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವೆವೆಂದಾದರೂ ಚೆನ್ನ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೂ ನಾನು ಅರ್ಹನಲ್ಲ. ನೀವು ಬೇರೆ ಎಥವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಆಗತ್ಯವಾದಂತಹ ಒಂದೇ ಒಂದು ವಸ್ತು ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಇದೆ." ಎಂದು ಮುಂದೆ ಹೇಳದೆ ಸುಮ್ಮನಾದನು.

"ಅದೇನಪ್ಪಾ. ಕೇಳು, ನೀನುಕೆಯಿಂದ ಕೇಳು. ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಪದ್ಮಪಾದ.

"ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಮಹತ್ವವಾದೊಂದು ಚೀಲವಿದೆ ಯಲ್ಲವೆ? ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವ ಕಪ್ಪವೇನೂ ಇಲ್ಲ ದಂತೆ, ಸಕಲ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೂ ಆದರೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತವೆ. ಅಂತಹ ವಸ್ತು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ವೃದ್ಧನಾದ ನನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ದಿನಾ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಪ್ಪ ತಪ್ಪಿ, ಬಹಳ ಸಂತೋಷ ಪಡುತ್ತಾಳೆ." ಎಂದನು ಒಂಗಳ.

"ಆದುವೋ! ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕೊಡು ತ್ತೇನೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪದ್ಮಪಾದನು ಆ ಚೀಲ ವನ್ನು ತಂದು ಒಂಗಳನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು.

ಒಂಗಳನು ವೃದ್ಧ ಮಂತ್ರವೇತ್ತ ಗುರುಮಿಗೂ, ಪದ್ಮಪಾದನಿಗೂ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ಫಲ್ಲಾಶೀತುವಿನ ಹೂಲಿ ಮೇಲಾಗಿ ಕುಳಿತನು. ಮತ್ತೆ ಅವನ ಪ್ರಯಾಣ ಆಕಾಶ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಾಗಿತು.

ದ್ವಿವಾದ ಮೇಘಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟ ಆಕಾಶ ಭಾಗದೊಳಗೆ ಭಲ್ಲೂಕೇತು ತೂರಿಕೊಂಡು ಹಾರುತ್ತ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವಂತಿನಗರದ ಮೇರೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋದನು. ಒಂಗಳನು ಆ ನಗರವನ್ನೂ, ಅದರ ಕೋಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ತನ್ನ ಗುಡಿಸಲು ಮನೆಯನ್ನೂ ನೋಡಿದನು. ಅದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಭಲ್ಲೂಕ ಕೇತುವಿನ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿ, "ಭಲ್ಲೂಕಾ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಬೇಡ. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಮರಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿ ಬಿಡು" ಎಂದನು ಆತುರದಿಂದ.

ಭಲ್ಲೂಕೇತು ಒಂಗಳನು ತೋರಿಸಿದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ, ಅವಂತಿನಗರದ ಮೇರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದಾನೊಂದು ಮರಗಳ ತೋಪಿನಲ್ಲಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಇಳಿದನು.

ಒಂಗಳನು ಅವನ ಹೆಗಲಿನಿಂದ ನೆಲಕ್ಕಳಿದು, ನಗರದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ, "ಭಲ್ಲೂಕಾ, ನಿನ್ನನ್ನು ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಗರದೊಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದೆಂದರೆ, ಬಹಳ ಉಪದ್ರವಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾದೀತು. ಜನರೆಲ್ಲಾ ಹೆದರಿ ಮೂರ್ಛಿತರಾಗುವರು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಯಂತೂ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ...ಅಬ್ಬಾ! ಬೇಡ! ಇದಕ್ಕೇನು ದಾರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಒಂಗಳನ ತೊಳಲಾಟದ ಕಾರಣವನ್ನು ಊಹಿಸಿ ಕೊಂಡ ಭಲ್ಲೂಕ ಕೇತು ನಗಾಡಿ, "ಪ್ರಭೂ! ಬಂತಿನ

ಬೇಡಿ. ನೀವು ಒಬ್ಬರೇ ನಗರದೊಳಗೆ ಹೋಗಿ. ನನ್ನ ಸಹಾಯ ಬೇಕಾದಾಗ ನನ್ನ ಮರ್ಮ ಮಂತ್ರ ಪಠಿಸಿ. ಕೂಡಲೇ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಅವನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಅದೇನೋ ತನ್ನ ಮರ್ಮ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಪದೇಶಮಾಡಿ, ಅದೃಶ್ಯನಾದನು.

ಒಂಗಳನು ಪದ್ಮಪಾದನು ಕೊಟ್ಟ ಧನರಾಶಿಯ ಮೂಟೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಯಕಡೆಗೆ ನಡೆದನು. ಅವನು ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋದಾಗ, ಸೊರಗಿ ಕೆಡ್ಡಿಯಾಗಿದ್ದ ಅವನ ತಾಯಿ, ಬಾಗಿಲಹತ್ತಿರ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ಶುಷ್ಕನೀರಸ ಕುಳದಿಂದ "ಅಯ್ಯಾ! ಧರ್ಮದಾತರೇ! ಈ ಮುದುಕಿಗೆ ವಿನಾದರೂ ಧರ್ಮಮಾಡಿರಪ್ಪಾ! ಹಸಿವೆ ತಾಳಲಾರೇನಯ್ಯಾ! ಯಾರೂ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದವಳು" ಎಂದು ದೀನಾತೀದಿನತೆಯಿಂದ ಕೈಬಾಚಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು.

ಒಂಗಳನು ಆ ದಾರುಣ ದೃಶ್ಯ ನೋಡಿ ಶರೀರಾದ್ಯಂತ ನಡುಗುತ್ತ, ದುಃಖವನ್ನು ತಾಳಲಾಗದೆ, ದೀಳದಂತೆ ಸಮಾಳಿಸಿಕೊಂಡು "ಅಮ್ಮಾ, ಏನಿದೂ? ನಿನಗೆ ಇಂಥಾ ಕೆಟ್ಟ ಗತಿ ಹೇಗೆ ಬಂತು?" ಎಂದು ತಾಯಿಯ ಕಡೆಗೆ ಆತುರದಿಂದ ಓಡಿದನು.

—(ಇನ್ನು ಇರ)

